

RATNAVALI

A TAMIL DRAMA

BY

RAO BAHADUR P. SAMBANDAM, B.A., B.L.

Author of :

The Two Sisters, Galava, The Eye of Love, The Curse of Urvasi, The Merchant of Vanipura, Fate and Love, Simhalanatha, Pushpavalli, Amaladitya, Magapathi, The Ideal Wife, Siruthondar, The Golden Fetters, True Love, The Bandit Chief, Bricks-Between, At Any Cost, The Fair Ghost, The Wedding of Valli, Brahmin vs Non-Brahmin, Vijayarangam, As you like it, Sati Sulochana, Lord Buddha, The Tragedy of Silence, The Good Fairy, Geetha manjari, The True Brother, Malāvikagnimitra, Chandrabari, The Demon Land, Sabapathy Part I, The Pongal Feast or Sabapathy Part II, A Rehearsal or Sabapathy Part III, Sabapathy Part IV, Blessed in a Wife, The Dancing Girl, Subadra-Arjuna, Karna the Giver, Sahadeva's Stratagem, The Surgeon General's prescription, Vichu's Wife, Sakuntala, Vikramorvasi, The Point of View, The Two Selves, The Tragic Denouement, The Sub-Assistant Magistrate of Sultanpet, Harischandra, Blind Ambition, Markandeya, Sarangadhara, Manohara, The Two Friends, The Knavery of Kalappa, As We Sow-So We Reap, Over Forty Years Before the Footlights Parts I & II, The Search, Prince Koneri, The Crowd in the Shandy, The Gypsy Girl, Vaikunta Vaithiyar, The Tamil Drama etc in Tamil, and Harischandra, and Yayathi in English. .

FOURTH EDITION

Madras :

PRINTED BY THE PEERLESS PRESS,

15, LINGHI CHETTY STREET, G. T.

[All Rights Reserved.

1935

Price per Copy Re. 1/7]

ரத்னாவளி

ஒரு தமிழ் நாடகம்

ராவ்பஹதூர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்.,
அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்றத் தமிழ் நூல்கள்:—

லீலாவதி-சுலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி, காதலர் கண்கள், நற்குல தெய்வம், மனோஹரன், ஊர்வசியின் சாபம், இடைச்சுவர் இருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடின்னும், விஜயபங்கம், கள்வர் தலைவன், தாசிப்பெண், மெய்க்காதல், பொன் விலகுகள், சிம்ஹளநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுத்தொண்டர், காலவரிஷி, ரஜபுத்ரவீரன், உண்மையான சகோதரன், சதி சுலோசனா, புஷ்பவல்லி, கீதமஞ்சார், உத்தமபத்தினி, அமலாதித்யன், சபாபதி முதற்பாகம், பொற்சல்பண்டிகை அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றாம் பாகம், சபாபதி நான்காம் பாகம், வள்ளிமணம், பேயல்லபெண் மணியே, புத்த அபதாரம், விச்சுவின் மனைவி, வேதாள உலகம், மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி, சபத்திராஜாஹா, கொடையாளி கர்ணன், சஹதேவன் சூழ்ச்சி, நோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆக் மாக்கள், சர்ஜன்ஜெனரல் விதித்த யருந்து, மாளவிகாக்னிமித்ரம், விபீதமான முடிவு, சுல்தான் பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட், சகுந்தலை, காளப்பன் கள்ளத்தனம், விக்ரமோர்வசி, முற்பகற் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், நாடகமேடை நினைவுகள் முதற்பாகம், நாடகமேடை நினைவுகள் இரண்டாம் பாகம், நாடகத் தமிழ், யயாதி, பிராம்மணனும்-சூத்திரனும், வாண்புர வணிகன், இரண்டு நண்பர்கள், சத்ருஜித், ஹரிச்சந்திரன், மார்க்கண்டேயர், கண்டு பிடித்தல், கோனேரி அரசுகுமாரன், சந்தையிற் கூட்டம், குறமகள், வைகுண்ட வைத்தியர், முதலியன.

நான்காம் பதிப்பு

சென்னை 'பியர்லெஸ்' அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடப்பட்டது

1935

INSCRIBED

to

THE BELOVED MEMORY

of

MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR

and

P. MANICKAVELU AMMAL

and

MY FRIEND

C. RANGAVADIVELU

PREFACE

I have taken the skeleton of the plot of this drama from its Sanskrit Original. I have made considerable changes in the story, adding several new characters and also several new scenes.

I have slightly abridged the prose in this edition in order that the drama might be acted in three and a half hours at the most.

I should like to draw the attention of all persons concerned that under the latest Copy-right Act any breach of copyright is made a criminal offence also. So I would like to inform all societies both Professional and Amateur, that they would do well to take my permission before they stage this or any other drama of mine. The author's copyright includes, not merely staging same, but also translating it into other languages.

"PAMMAL LODGE"
G. T. MADRAS.
2nd April 1935

THE AUTHOR,

ரத்னாவளி

நாடக பாத்திரங்கள்

வத்சராஜன்	...	...	கௌசாம்பி நகர் மன்னன்
யௌகந்தராயணன்...	...	...	வத்சராஜன் அமைச்சன்
வசந்தகன்	...	...	வத்சராஜன் உயிர்த்தோழன்
பாப்ரவ்யன்	...	...	விகடன்
டாமரவ்யன்	...	...	பாப்ரவ்யன் இளைய சோதரன்
வசபூதி	...	...	சும்ஹள மன்னன் அமைச்சன்
விஜயவர்மன்	...	...	கௌசாம்பி சேனைத் தலைவன்
சமரசித்தி	...	...	ஒரு மாந்திரீகன்
வாசவதத்தை	...	...	வத்சராஜன் மனைவி
ரத்னாவளி (சாகரிகை)	...	...	சும்ஹள மன்னன் புதல்வி
காஞ்சனமாலே	...	...	வாசவதத்தையின் உயிர்த்தோழி
சுசங்கதை	...	...	சாகரிகையின் உயிர்த்தோழி

கடல் வலைஞர், படைவீரர், அரண்மனைப் பாடகர்கள்,
சேவகர்கள், தோழியர் முதலானோர்.

கதை நிகழ் இடம் :—கௌசாம்பி நகர்.

ர த் ன வ ளி

முதல் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—கடற்சுரை. காலம்—காலை.

ஒரு புறம் வலைஞர் ஒரு பெரிய வலையை வலித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மு-வ. அல்லாம் துக்கு துக்கா அறந்து பூட்டுதுடா, இந்த எய் வெடுத்த வானம் நண்ணு அடிச்சாலும் அடிச்சது!

இ-வ. ஆமாம், அந்தே பெரிய கப்பலே சுக்கலு சுக்கலாப் பூட்டு தாம்! இந்த கவுறு நிக்கிதா?

மு-வ. எந்த வுகுறனாலும் தப்பிச்சுகினு இர்க்குமா அதுலே?

இ-வ. டே யப்பா! எல்லாம் முய்கிதாபோயிருக்கும்—மலையெய் போலெ மோதிச்சே ஒவ்வொரு அலே!

மு-வ. ஏண்டா, அது நம்ப ஆரு கப்பலுதானே அது?

இ-வ. பாத்தாக்கா அப்படித்தான் இந்துது—நிச்சிமா என்னமா சொல்ரது?

மு-வ. டே யப்பா! பெருச்சா என்னமோ வருதுடா! மீனு! வாங்கடா! வாங்கடா!—இசுங்கடா! இசுங்கோ!

மு-இ-வ. எதோ! எதோ! [அவர்களிடம் போய்]
ஆமாண்டா! ஆமாண்டா! இசுங்கோ! இசுங்கோ!

[எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வலையைப் பாடிக் கொண்டே இழுக்கின்றனர். வலையின் மத்தியில் ரத்னாவளியின் உடல் வருகிறது.]

எல்லோரும். [அதைக் கண்டு பயந்தவராய்] டே...டே...டே...பு...பு...
பொணம்!...பொணம்!...

பாப்ரவ்யன் ஒரு பெரிய புஸ்தகத்தைப் படித்தவண்ணம் வருகிறான்.

பா. “தெற்கு மூலை, கொடிக் கம்பத்திற் கெதிரில்” — தெற்கு மூலை—கொடிக் கம்பம்— எதிர்.—அடே! எங்கே எங்க வாத்தியார்?

வலைஞர். நாங்கல்ல! நாங்...கல்ல!— [ஒடிப்போகின்றனர்.]

பா. ஆ! அதோ வருகிறார் வாத்தியார் ராஜாஷ்டன்! என்னைப் பார்த்தால் அப்படியே திரும்பிப் போய்விடுவார். இங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருந்து மெல்ல அவர் பேசுவதையெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எங்கே ஒளித்துக்கொள்ளுகிறது? வேறே ஒன்றையும் காணோமே!—

[வலைகளின் மத்தியில் ஒளிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.]

வந்தீசராஜனும், வசந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வ. தோழா, எதன்பொருட்டு என்னை இவ்விடம் அழைத்தனை? விசேஷம் உண்டேல் விளம்புவாய் விரைவீனில்.

வச. ஏன்? அவசரமோ? வாசவதத்தையைப் பார்த்து அநேக யுகங்களாயிற்றே! சிக்கரம் போய்ப் பார்க்கவேண்டும் போலிருக்கிறது—போம், போம்!—

வ. தோழா, கோடியாதே என்மேல். கோதை முனிந்து நிற்பாள் என்று கூறலானேன்; காரிய மென்ன கடிதிற் கூறு.

வச. காரிய மொன்று மில்லை. எந்நேரமும் ஆரண்மனை அந்தப் புரத்தில் அடைபட்டிருக்கிறீர், கடலோரம் வந்து இவ்வழகிய காட்சியைக் கண்டு கண் குளிர லாகாதா சற்று என்று அழைத்தேன்.

வ. பாவையிடத் தென்னுளது பார்ப்பதற்கு?

வச. பாவையிடத்தில் மாத்திரம் என்ன இருக்கிறது பார்ப்பதற்கு?

வ. நண்பனே, அறியா தொன்றும் அறைகிறாய் நீ. இவ்வார் கலியைக் கேட்டலினால் அணங்கின் பாதத் தார் கலியினைக் கேட்டலினால் ஊண்டாம் இன்பம் உண்டாமோ வெனக்கு? இது திரையானது அவள் பக்கலி வித்திரைக் கொப்பாமோ?

இவ்வாழியி னழகு 'அவட்சிறு விரலாழிமு னென்மை? மைப் படியும் இவ்வேலை மைப்பொதியும் அவள் வேலை நிகர்க்குமோ?

வச. சரி! போதும்! போதும்! யௌகந்தராயணர் சொன்னது உண்மைதான்.

வ. என்ன சொன்னான் யௌகந்தராயணன்?

வச. வேறொன்று மில்லை! இவ்வரசை நீர் ஆள்கிறீர், உம்மைத் தேவி ஆள்கிறாள் என்று கூறினார்.

வ. ஆஹா! உண்மையைக் கூறினான், தவறென்ன அதில்?

வச. தவறென்ன இருக்கிறது அதில்! அதிருக்கட்டும்.—நான் வந்த காரியத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். —அரசே, எனக்கு விடையளிக்கவேண்டும். இங்கிருப்பது எனக்கு கஷ்டமில்லை, நான் தேச சஞ்சாரம் செய்யப் போகிறேன்.

வ. தோழா, என்ன இப்படிக்கூறுகிறாய்? என்ன உனக்குக் கென்மீது வெறுப்பு?

வச. அதைத்தான் கேட்க வந்தேன், என்ன உமக்குக் கென்மீது விருப்பு?

வ. தோழா, என்னை விட்டுப் பிரிய உனக்கு மனம் வருமோ?

வச. ஆமாம்! என்னை விட்டு நீர் பிரியாதிருக்கிறீர்! என்னைப் பார்த்து சாவகாசமாய்ப் பேசி எத்தனை நாட்களாயது, மாதங்க ளாயது, வருடங்க ளாயது? வாசவத்தை வந்தது முதல் வசந்தகன் பாடு திண்டாட்டந்தான்! நண்பனே! நண்பனே! இப்படியு மாவீரா நீர்? வாசவத்தை யறி ஊடைய வாசந் தத்தை யானீரே! ஐ ஐயோ!—

வ. வசந்தகா, இதன்பொருட்டா உனக்குக் கென்மீது கோபம்? இது நியாய மன்றானக்கு; நீ பிரம்மசாரி, உனக்கு மொரு விவாக மானாற்றான் தெரியுமென் னிலைமை!

வச. அது போறப்போகிறது—நானாவது தனிமையாக சம்மா விருக்கலா மென்றாலோ, தேவியி னுத்தரவு தட்டலாகா

தென்று அந்தப் பெரும் மூடன் பப்பரவாயனை என் தலையில் கட்டிவிட்டார்!

வ. அவன் என்ன செய்கிற னுன்னை?

வச. ஐஐயோ! அதை யேன் கேட்கிறீர்? ஒரு கூணமும் என்னை விடே நென்கிறான். எந் நேரமும் என் பக்கத் திலேயே நின்றுகொண்டு நான் சொல்வதை யெல்லாம் ஒரு பெரிய புஸ்தகத்தில் எழுதிக்கொண் டிருக்கிறான்! நான் சொல்வது செய்வது எல்லாம் கற்றுக்கொள்ள வேண் டிடாம். நேற்றிரவு நான் தூங்கிக்கொண் டிருக்கும் பொழுது என்னை எழுப்பினான்; என்னடா என்று திடுக் கிட்டெழுந்தேன்! 'ஒன்று மில்லை, ஒரு நாழியாக நீங்கள் குறட்டை விடுவதைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தேன், இன்ன ராகத்தில் குறட்டை விடுகிறீர்களென்று புலப்படவில்லை. அதைத் தயவுசெய்து சொல்லவேண்டும் புஸ்தகத்தில் எழுதிக்கொள்ள' என்று கேட்டான்! பெரிய இழவா யிருக்கிறது!—

பா. [வலையின் கீழிருந்து] பே ரிழவா யிருக்கிறது.

வச. [திடுக்கிட்டு] அடடா! யாரது?—ஒருவரையும் காணாமே! யார் பேசியது?

வ. என்ன வசந்தகா, என்ன திடுக்கிட்டாய்?

வச. ஒன்று மில்லை; இந்தப் பப்பரவாயர் குரலைக் கேட்டது போ லிருந்தது.

வ. என்ன சித்தப்பிரமை! நம்மை யன்றி இங் கொருவரு மில்லையே!

வச. சரிதான், இந்தச் சனி இங்கேயும் நம்மை விடாது எங்கு வந்ததோ என்று பார்த்தேன், அதனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு வருதல் அவ்வளவு கஷ்டத்திலிருக்கிறது.

வ. அது ஏன் உனக்கு அவ நென்ற லாகவில்லை?

வச. எப்படி ஆகிறது? முகலில் பெயரைப் பாருங்கள்—பப்பர வாயன்!

பா. [வலையின் கீழிருந்து] பாப்ரவ்யன்.

வச. அடடே! அரசே! இப்பொழுது கேட்கவில்லையா நீர் குரலை? இங்கேதான் எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண்டு இருக்கிறாற்போல் தெரிகிறது! தேடிப் பார்ப்போம்.

வ. வசந்தகா, சித்தப்பிரமை! உன் மனத்தில் எந்நேரமும் அவணைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாற்போலிருக்கிறது! அல்லது இத்திரை கடலொலியோ?

வச. இந்த அலை கோஷ்டத்திலாவது கொஞ்சம் அர்த்தமிருக்கிறது. அவ்வளவு விருந்தால் போதாதா? அதிருக்கட்டும்—இங்கேதான் இருக்கவேண்டும், நான் கா தாரக் கேட்டேனே! எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறது, இந்தச் சனி. [தேடுகிறான்.]

பா. [வலையின் கீழிருந்து] இந்த—சனி—இந்தச் சனி.

வச. [திடுக்கிட்டு] ஓகோ! இந்த வலை! மூட்டைக்குள் இருக்கிற ரையா ஆசாமி!

வ. பாப்ரவ்யா! இதென்ன விந்தை!

பா. [வெளி வந்து] மகாராஜா, மன்னிக்கவேண்டும்.—வாத்தியாரே, கடைசியில் என்ன சொன்னீர்? நன்றாய்க் கேட்கவில்லை—

வச. இந்தப் புஸ்தகத்தைச் சமுத்திரத்தில் போடவேண்டும் என்று சொன்னேன்.

பா. [எழுதிக்கொண்டே] இந்தப் புஸ்தகத்தை—

வச. சமுத்திரத்தில் போடவேண்டும்!

[அதைப் பிடுங்கிச் சமுத்திரத்தில் போடப் பார்க்கிறான்.]

பா. ஐ ஐ யோ! வேண்டாம்! வேண்டாம்!—

வ. பொறு! பொறு! வசந்தகா! பேதை யவன்! புரபம் கொடுத்துவிடு.

வச. ஆனால் என் நெதிரில் இதில் ஒன்றும் எழுதுவதில்லை என்று பிரமாணம் செய், தருகிறேன்.

பா. அப்படியே !

வச. ஜாக்கிரதை ! மறுபடியும் எழுதும்பொழுது பார்த்தேனோ, கிழித் தெறிவேன்.

பா. உத்தரவுபடி—ஆனால் ஒரு மனு, சற்றுமுன்பாக சொன்னீரே, இந்த சனி—இந்தச் சனி, அதற்கு சூத்திரமென்ன?

வச. துடப்பம்—கட்டை, துடப்பக்கட்டை என்று வருகிறதே அதே சூத்திரம், தெரிகிறதா?—ஆஹா! கெட்டது குடி! அதோ தேவி வருகிறார்களப்போ விருக்கிறதே சேடியருடன் உம்மைத் தேடி! அரசே! வாரும், வாரும். இங்கு வருமுன் காணாததுபோல் போய்விடுவோம்!

வ. தோழா, அது நியாய மன்று பிறகு வாசவதத்தைக்கு மிகவும் கோபம் வரும்.

வச. வந்தாலும் வரட்டும். நான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உம்மை இங்கு அழைத்து வருவ தென்ன, நீர் மறுபடியும் தேவியிடம் போய்விடுவ தென்ன? வாரும், வாரும், முக்கியமான விஷய மொன்று சொல்லவேண்டும்.

சண்பகமாலே, மதனிகை, நீபுணிகை, சுசங்கதை வருகிறார்கள்.

நால்வரும். ஜெயவிஜயீபவ! மஹாராஜா! தேவியவர்கள் உம்மை விரைவில் அழைத்துவரச் சொன்னார்கள்.

வச. நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, கேட்டீரா? இப்பொழுதும் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. நீங்கள் போய் தேவியுடன், வசந்தகன் இன்னும் விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான், என்று சொல்லி விடுங்கள்.

வ. வசந்தகா, நான் சொல்வதைக் கேள்—

வச. கேட்கிறேன் வாரும்!

[அரசனைப் பலாத்காரமாய் எதிர்ப்புறம் அழைத்துச் செல்ல அங்கு வாசவதத்தையைக் காண்கிறான்.]

வா. வசந்தகா!

வ. பிராணநாயகி, அவனை வெறுக்கவேண்டாம். அவன் மீதொரு குற்றமு மில்லை. வேண்டுமென்றால் என்னைத்

தண்டிப்பாய். என்னுயிரே! உன் அழகிய பாதம் செந்தாமரையெனச் சிவக்க இத்தனைத் தூரம் நீ என் பொருட்டு நடந்து வருவானேன்? என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லியனுப்பின் நான் விரைந்தோடி வந்திருக்கமாட்டேனோ?

வச. கேட்பானேன்?

வா. ஆம், சற்று முன்பாக, விரைந்தோடிப்போகப் பார்த்தீரே! இதுதானே தாம் சூணப்பொழுதில் வருகிறேன் என்று போனது? என்னுடையிருப்பதென்றால்தான் உமக்கு ஒரு சூணம் ஒரு யுகமா யிருக்கிறாற்போலிருக்கிறது. மற்றொருடனும் பேசும்பொழுதும் ஒரு யுகமும் சூணமாகிறாற்போலிருக்கிறது!

வச. ஐயோ பாவம்!

வ. கண்மணி! என்ன இப்படிக்கூறுகிறாய்? உன்னைவிட்டு அரை சூணமும் பிரிந்திருக்க எனக்கு மனம் வருமோ?

வச. உம்! உம்!

வா. ஆமாம்! அரை சூணம் பிரிந்திருக்க மனம் வராது. அரை நாழிகை பிரிந்திருக்க மனம் வரும். அதிருக்கட்டும்.— இங்கு வந்தென்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்?

வச. அப்படிக்கேளுங்கள்!

வ. கண்ணே! என்மீது கோபியாதே! வசந்தகனும் நானுமாக இங்கு உலாவ வந்தோம். வசந்தகன் கடலி னழகை வர்ணிக்கத் தொடங்கினான். அதினிலும் உன்னெழிலே மேம்பட்டதென ஸ்தாபித்தேன்.

வா. அவ்வளவாவது செய்தீரே!

வச. இன்னும் என்ன செய்யவேண்டுமோ?

வ. கண்ணே! இன்னும் கோபமா?

வா. எனக் கென்ன கோபம் பிராணநாதா?—ஏன் வசந்தகா! மஹாராஜாவை அழைத்துக்கொண்டு போகிறது தானே? சற்று முன்பாக இழுத்துக்கொண்டு போகப் பார்த்தீனயே!

- வச. நானில்லை அம்மா! உங்கள் கண்பல மெங்கே? என் கை பல மெங்கே? சரி! தீர்ந்தது! கொண்டவரும் கொடுத்த வரும் ஒன்று—
- பா. [அவன் பின் பக்க மிருந்து] நடுவில் நின்றவன் வாயில் பிடி மண்ணு.
- வச. [திரும்பிப் பார்த்து அப்புஸ்தகத்தைப் பிடுகி] நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, என்முன் எழுத வேண்டாமென்று!
- பா. அதற்காகத்தான் உமக்குப் பின்னாக எழுதினேன்.
- வா. வசந்தகா, அவன் மீது கோபித்துக்கொள்ளாதே, கொடுத்து விடு.
- வ. உன் உத்தரவுபடிதானே செய்தான், கொடுத்துவிடு.
- வச. சரி! ஒரு வார்புக்கு இரண்டு வார்பா?—நீயும் உன் புஸ்தகமும் எங்கே போகப்போகிறீர்கள், பார்ப்போம்.
- வா. வசந்தகா, உனக் கின்னும் இந்தக் குணம் போகவில்லையே?
- வ. உடன் பிறந்தது உடலுடன்தான்!
- வச. இல்லை இல்லை, தங்கள் குணத்தை விட வாய்த்தது போல் எனக்கும் ஒரு மனைவி வாய்த்தால் உடனே போய்விடும் பயந்தோடி.
- கா. [நகைத்துக்கொண்டே] ஏன்! என்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறதுதானே வேண்டுமென்றால்!
- வச. அம்மா! அம்மா! வேண்டாம். உனக் கொடு கோடி நமஸ்காரம்! தீர்ந்தது பிறகு, மழுங்கத் தீர்ந்தவன் தான்!
- கா. ஆனால் சுசங்கதையைத்தான் மணஞ் செய்துகொள்ளப் போகிறீரோ?
- வச. அதுதான் யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறேன்.—ஏ! சுசங்கதை!—
- சு. காஞ்சனா! உனக்கும் வேலை யில்லை, இந்தப் பிராமணருக்கும் வேலை யில்லை!

ஒரு சேவகன் வருகிறான்.

சே. ராஜாதிராஜனே! பராக்! காலையில் கரை யோரம் உடைந்த மரக்கலம் சிங்களத் தீபத்தியதென்றும், அத்தேசத்து ராய பாரி பிரக்ஞை யற்றவராய் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டா ரென்றும், சற்று முன்பாக யௌகந்தராயணர் சமுகத்திற் குச் சேதி அனுப்பினார்.

வ. அப்படியா? நம்முடைய விஜயவர்மன் எப்படி யானான்? ஐயோ! நான் அப்பொழுதே சந்தேகித்தேன்—வாசவ தத்தை, நான் போய் விசாரித்து வருகிறேன், இங்கே தான் சற்றிரு.

வா. போய்ச் சீக்கிரம் வாரும், அங்குதானே இருந்துவிடாதீர்.

வச. நானும் வருகிறேன்.

வா. வேண்டாம், நில் அப்படியே, மஹாராஜாவை எங்கேயாவது அழைத்துக்கொண்டு போய்விடு வாய் நீ.

வச. ஐயோ! என்ன பய மம்மா, அரை நாழிகையும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டீரோ உமது பிராணநாதரை? அவர் வேறொரு ராஜகுமாரியை மணம்புரிந்தால் ஒரு வேளை, அப்பொழுதென்ன செய்வீரோ நீர்?

[தோழிகள் சுற்றிப் பார்த்துவரும் பொழுது ரத்னாவளி யின் உடலைக் காண்கின்றனர்.]

தோழியர். அம்மா! அம்மா! இதென்ன விந்தை!

வா. [அருகிற் சென்று] ஆ! என்ன?

வச. என்ன! என்ன!—

சு. இதோ பாரும்! யாரோ ஒரு பெண்ணினுடைய உடல் இருக்கிற திங்கே வலையில்!

வச. ஆஹா! என்ன சரபவதி!

கா. இறந்துகிடக்கிறாள்போ லிருக்கிறதே! ஒரு வேளை மரக் கலம் உடைந்தபொழுது ஒதுக்கப்பட்டவளோ?

சு. இல்லை! இல்லை! இறக்க வில்லை! இதோ சுவாசம் மெல்ல வருகிறதே! மூர்ச்சையா யிருக்கிறாள்.

- வா. ஆம், ஆம்! ஐயோ பாவம்! உடனே ஏதாவது சிகிச்சை செய்வோம்.
- வச. நான் மஹாராஜாவுக்குப் போய்த் தெரிவிக்கிறேன்.—என்ன அழகி! என்ன அழகி! [விரைந்து போகிறான்.]
- வா. அடடா! எங்கே ஓடுகிறான் வசந்தகன்?—பாப்ரவ்யா! ஓடி அவனை அழைத்துவா.
- டா. இருங்க ளம்மணி கொஞ்சம். இதோ எழுதிவிட்டு வருகிறேன்.—என்ன அழகி! என்ன அழகி!
- வா. வசந்தகனா கூறினான்? ஓஹோ! மஹாராஜாவிடம் போய் ஏதாவது உளறிவிடுவான்.—சசங்கதா, நீங்கள் அப்படியே இப் பெண்ணை விரைவில் அரண்மனைக் கெடுத்துச் செல்லுங்கள். எடுத்துச் சென்று தக்க ஒளஷதங்கள் கொடுத்து மூர்ச்சை தெளிவியுங்கள். ஜாக்கிரதை, ஒருவருக்கும் ஒன்றும் வெளியிடாதீர்கள், புறப்படுங்கள்.
- [இரண்டு தோழிகள் ரத்னாவளியை எடுத்துச் செல்கின்றனர்.]
- கா. நல்ல வேலை செய்தீர், அம்மணி. இல்லாவிடின் இந்தப் பிராம்மணன் ஏதாவது சூழ்ச்சி செய்வான். இப்பேரழகி மஹாராஜாவின் கண்முன் படா திருத்தலே நலம்.
- வா. இப்பொழுதழைத்துக் கொண்டு வரட்டும் மஹாராஜாவை—விரைந்து ஓடினானே!—ஒரு வேடிக்கை செய்யலாம்.—பாப்ரவ்யா, இப்படி வா. சொன்னபடி கேள்; இப்படிப் படுத்துக்கொள், வாயைத் திறக்காதே!
- [அப்படியே செய்கிறான்.]
- பா. புஸ்தகம், அம்மணி!
- வா. இதென்னத்திற்கு?—போகிறது கொடு. மஹாராஜா வந்து பார்க்கும்பொழுது மூர்ச்சையா யிருப்பதுபோல் அப்படியே யிரு—காஞ்சனா, இந்தத் துணியை எடுத்துப் போர்த்து விடு.
- வத்சராஜனும், வசந்தகனும் விரைந்து வருகிறார்கள்.
- வச. தேவலோகத்துப் பெண்தான்! என்ன அழகி! என்ன அழகி!

வ. எங்கே? எங்கே?

வா. யார்?

வச. வினையாடாதீர்கள்! சற்று முன்பாகக் கரையோரம் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்த அணங்கை நிகர் மின்னாள்.—

பா. [வலையின் கீழிருந்து] மின்னாள்!

வச. ஆ! அதோ! அதோ! ஒளித்து வைத்தீர்களா என்ன?
[வலையைத் தள்ளிப் பார்க்க பாப்ரவ்யனைக் காண்கிறான். எல்லோரும் நகைக்கின்றனர்.]

வா. ஐ ஐயோ! இப்படியும் ஏமாறுவார்களா? இதோ அரசே! யாரைப் பார்க்க அப்படி ஒடிவந்தீர்கள்? இந்த அழகியை! இந்த தேவலோகத்துப் பெண்ணையா? இந்த அணங்கை நிகர் மின்னையா? [நகைக்கிறான்.]

பா. வாத்தியாரே, அந்தப் பத மென்ன, மின்னாலா, மின்னாளா?

வச. சொல்கிறேன்!

[புத்தகத்தைப் பிடிக்கிக்கொண்டு ஓட, பாப்ரவ்யன் பின் தொடர்கிறான்.]

வா. பிராணநாதா, இப்படியும் ஏமாந்து போவீரா? யாரைப் பார்க்க அவ்வளவு விரைந்தோடி வந்தீர்? ஏன் தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறீர்? இப்படிப் பாடும், வெட்கமாய் இருக்கிறதோ?

வ. உம்! இதெல்லாம் உன் வினையாட்டென் நெனக்கு தெரியும்.

வா. ஆமாம், நிரம்பத்தான்! கேட்பானேன்? ஏமாந்தது வாஸ்தவம்தான். சரி, போனாற் போகிறது. இனியாவது இப்படி ஏமாறாதீர்! இருட்டி விட்டது, போவோம் அரசன் மனைக்கு, வாடும். [எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை. காலம்—காலை.

யௌகந்தராயணன் வருகிறான்.

யௌ. [தனக்குத்தானே] தேடரிய முயற்சி யிருந்தும் தெய்வானு கூலம் வேண்டு மெதற்கும்! வத்சராஜன் பொருட்டு நான் வருந்திச் செய்த முயற்சி யெல்லாம் வியர்த்த மாயினவே! எண்ணிய கருமம் முடிப்பதற்கு இழிவா மசத்தியத்திற்கு முடன்பட்டேன்! வாசவதத்தை உள்ளளவும் ரத்ன வளியை இலங்கை மன்னன் கொடுக்க இசையானென அறிந்து “அனலிற் பட்டு இறந்தாள் அணங்கு” எனப் பொய்ச் செய்தி கற்பித்து, விஜயவர்மனை யனுப்பி விக்கிரம பாஹு சம்மதிக்கச் செய்தும், அனலில் இங்கு அனுப்பப் பட்ட அம்மாத சிரோமணி அலை கடலில் ஆபத்தை யற வேண்டுமா? தேவியிடம் பாங்கியா யிருக்கும் இம்மாதே அம்மன்னன் மகளாய் இருக்கக்கூடுமா? மரக்கலம் உடைந்த சந்தர்ப்பமும், மாத அகப்பட்ட சந்தர்ப்பமும், ஒன்றா யிருப்பதால் இப் பெண்மணிதான் ரத்னவளியாயிருக்க வேண்டுமெனத் தோற்றுகிறது. ஆயினும் நான் உறுதியாய்க் கூற முடியவில்லை. நாம் என்ன செய்வ திப்பொழுது?— ஒன்றும் செய்யாதிருத்தலே நலம்! இவ்வளவுதூரம் செய்து வைத்த தெய்வம் இன்னும் என்ன செய்கிறதோ பார்ப்போம்! இப் பெண்ணே ரத்னவளியா யிருப்பாளாயின் இவளைக் கடலினின்றும் கரை யேற்றிய தெய்வம், ஓர் தக்க காதலனையும் கொடுக்காதா பார்ப்போம். அந்தப்புரத் தில் தோழியா யிருக்கும்பொழுது அரசன் கண் முன் படாது போகிறானோ பார்ப்போம். கண்ணெதிரிற் பட்டால் காரிகை காமனையும் கைவச மாக்குவாள். இத்தகைய யெழிலைக் கொடுத்த தெய்வம் அத்தகு நாதனையும் கொடுக்கும். வத்சராஜன் குணமோ நாமறிவோம். வாசவதத்தை யிருந்தும், வனப்பில் மிகு இவ் வனிதையைக்கண்டவுடன் காதல் கொள்வார்—ஆனால் ஒருவேளை இது அரசிசை வேறு படுத்துமோ? முதலில் கோபம்கொள்வாள் அரசி, உண்

மையே, ஆயினும் நாளாவர்த்தியில் அது அடங்கி, தன் நாதன் சுகத்தையே மேலாகக் கருதி சமாதானமாவாள். —நமதெண்ண முடிக்கத் தக்க நண்பன் வசந்தகனே! உண்மையை அவனுக்கும் வெளியிடாது அவனைக் கொண்டு நமதெண்ணம் முடித்தல் வேண்டும். நம்மாலானதை நாம் தளர் வின்றிச் செய்வோம். பிறகு நாதனிருக்கிறார். அவர் விட்ட வழி யாகிறது. நான் எடுத்த காரியம் ஈடேறுமென்று எனக்குள் ஏதோ ஒன்று கூறுகிறது! இக்காலமும் நமக் கேற்றதாகவே யிருக்கிறது, நானேத்தினம் மாலை வசந்தோற்சவம் பட்டணமெங்கும் கொண்டாடும்பொழுது, நமதரசரை வினோதம் பார்க்கப் பட்டண மெங்கும் அழைத்துச் செல்லுங்கால் அரண்மனை வினோதமும் பார்ப்போமென்று அந்தப் புரத்திலும் அழைத்துச் சென்று எப்படியாவது அப் பெண்ணைப்பார்க்கும்படி செய்யவேண்டும்.

[போகிறான்.]

பாப்ரவ்யனுடன் வசந்தகன் வருகிறான்.

- வச. இப்படி வா, உன்னுடன் ஒரு ரகசியம் பேசவேண்டும். இங்கொருவரும் வரமாட்டார்கள்.—நான் கேட்கிறதற்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறாயா?
- பா. சொல்லுகிறேன்.—புஸ்தகம்?
- வச. புஸ்தக மிருக்கட்டும்—நேற்றைத் தினம் சமுத்திரக்கரையிலகப்பட்ட அந்தப் பெண் என்ன வாயினாள்? மஹாராணி எங்கேயாவது ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்களா என்ன?
- பா. புஸ்தகம்?
- வச. என்ன புஸ்தகம்? இதைச் சொல் தருகிறேன்.
- பா. புஸ்தகத்தில்தானே எழுதி யிருக்கிறது, அதைப் பார்த்தால் தான் தெரியும்.
- வச. அதிலொன்றும் எழுதியில்லை.—நீ ஞாபகப்படுத்திச் சொல் உனக்கு என் வித்தை யெல்லாம் கற்றுத் தருகிறேன்.
- பா. புஸ்தகம்?
- வச. அந்த இழவு புஸ்தகத்தையும் தருகிறேன்.

- பா. நான் சொன்னால் அல்ல?
- வச. ஆம், சொன்னால்.
- பா. சொல்லாவிட்டால்?
- வச. சொல்லாவிட்டாலா?—தரமாட்டேன்.
- பா. சொன்னால்?
- வச. தருவேன்.
- பா. உம்—ராமாயணம்?
- வச. என்ன ராமாயணம்?
- பா. ராமாயணம் கற்றுத்தரவேணும். தேவியர்கள் உங்களுக்குத் தெரியுமென்று சொன்னார்களே.
- வச. இதென்னடா இது! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையா யிருக்கிறது! இப்பொழுது ராமாயணம் எங்கிருந்து வந்தது?
- பா. அது சொல்லமற்போனால் நான் சொல்லமாட்டேன்.
- வச. இதென்ன தொந்தரவு! ராமாயணத்தைச் சொல்வதாவ திப்பொழுது உனக்கு? எத்தனை மாதம் பிடிக்கும்? ராமாயண மென்றால் சாமானியமா?
- பா. உம்—ராமாயணம் எனக்கு எல்லாம் தெரியும்.
- வச. தெரிந்தால் என்னைக் கேட்பானேன்?
- பா. ராமாயணத்தில் நாலு பெயர் அண்ணன் தம்பிகள் வரு கிறார்களே—அவர்கள் பெயர்தான் தெரியாது, மற்றதெல் லாம் தெரியும். அதுதான் தெரியவேணும்.
- வச. ஓ!—அப்பா!—சுலபமாய் முடிந்ததுவேலை! ஆனால் இந்த ராமர், லட்சுமணர், பரதர், சத்ருக்னர், இந்த நான்கு பெய ரும் தெரியவேண்டுமோ?
- பா. ஆ! அதான்! அதான்! அதான்!
- வச. இதைக் கற்றுத் தருகிறேன். நான் கேட்டதைச் சொல் கிறாயா?
- பா. உம்.

- வச. சரி!—நாலு பெயர், ராமர், லட்சுமணர், பரதர், சத்ருக்
னர், சரிதானா?
- பா. சரி—தான்.
- வச. இனி சொல், எங்கே அந்தப் பெண்?
- பா. உம்—உம் அந்த நாலு பெய ரென்ன?—லாமர்—
- வச. லாமர் அல்ல, ராமர்; அதிருக்கட்டும்.—அந்தப் பெண்
ணைங்கே?
- பா. சொல்கிறேன்—இதற்குள் இது மறந்து போய்விட்டதே!
லாமர்?
- வச. என்ன லாமர்? லாமர் அல்ல. ராமர், ராமர்! தெரிந்ததா?
- பா. தெரிந்தது.—என்ன கேட்டீர்கள்?
- வச. அப்பா!—நேற்று கடலில் அடித்துக் கொண்டு வந்த பெண்
எங்கே தெரியுமா?
- பா. அது கேட்கிறீர்களோ?—நேற்றைத்தினம் எல்லோரும்
போனோமா?—அப்புறம்—மறந்துபோய் விட்டதே—லாமர்—
- வச. பப்ரவாயரே! இன்னொருதரம் லாமரென்றால் எனக்குக்
கோபம் வரும். எத்தனை முறை சொல்வது நான்? ராமர்!
ராமர், ராமர்! தெரிந்ததா?
- பா. ஓ! தெரிந்தது!—ராமர்—ரட்சுமணர்—
- வச. இதென்ன இழுவாயிருக்கிறது! ரட்சுமணர் அல்ல—லட்சு
மணர்.
- பா. அதுதான்! லாமர், ரட்சுமணர்—
- வச. சரி! பப்ரவாயரே! கடைசிதரம் சொல்கிறேன், இன்னொரு
தரம் தப்பாகச் சொன்னையோ எனக்குக் கோபம் வரும்,
ராமர், லட்சுமணர்! தெரியுமா?
- பா. இப்பொழுது தெரிந்தது; கோபித்துகொள்ள கூடாது.
உம்.—
- வச. அப்பா!—அந்தப் பெண் எங்கே சிக்கிரம் சொல்.
- பா. ஐஐயோ! கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது—ஒரு மனு.

- வச. என்ன ?
- பா. அப்புறம் சரதரா ? பத்ருக்னரா ?
- வச. சவாமி ! சவாமி !—தலை விதி !—பரதர் !
- பா. பரதர்.
- வச. சத்ருக்னர் !
- பா. சத்ருக்னர் !
- வச. இனிமேல் இதைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டாம், கேட்டால் எனக்கு மிகவும் கோபம் வரும்.
- பா. இல்லை, இல்லை.
- வச. சொல் ஆனால்.
- பா. என்ன அது ?
- வச. என்ன அதுவா ! அந்தப் பெண் எங்கே ?
- பா. ஓ ! அதுவா ? சொல்கிறேன்—நேற்று அங்கே போயிருந்தோமா ?—உம்—சாயங்காலம்—அங்கே போயிருந்தபோது கடலோரம் சாயங்காலம் போனோம்,—
[விரல்விட்டு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று எண்ணுகிறான்.]
- வச. என்ன எண்ணுகிறாய் ?
- பா. மூன்று பெயர் ஞாபகம் இருக்கிறது. நான்காவது மறந்து போய்விட்டது !
- வச. ஐயோ ! இழவே !—சத்ருக்னர் !—அப்புறம் சொல்.
- பா. ஆம் ! ஆம் ! ஆம் !—என்ன கேட்டீர்கள் ?
- வச. என்ன ! விளையாடுகிறாயா என்ன ? எனக்குக் கோபம் வரு மிப்பொழுது ! சொல்கிறாயா என்ன ?
- பா. ஆ ! ஞாபகம் வந்தது—பத்ருக்னர்—போயிருந்தோமா ! சாயங்காலம்—கடலோரம்—அப்போ—
[ஒரு புறம் போய் விரல்விட்டு எண்ணுகிறான்.]
- வச. [அவன் விரலைப் பிடித்துக்கொண்டு] கடைசி முறை சொன்னேன் ! இன்னொருதரம் விரலை எண்ணினால் நான் போய்

விடுவேன்! அப்புறம் ஒன்றும் கற்றுக்கொடுக்கமாட்டேன்.
சொல்கிறாயா என்ன இப்பொழுது?

பா. வாத்தியார், கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது, இதோ சொல்லி
விடுகிறேன்.—உம்—போயிருந்தோமா?

வச. எல்லாம் போய்தான் ஆயிற்றே, எத்தனைத் தரம்? அப்புறம்?

பா. முன்பு போக வேண்டாமா?

வச. உம்! போய ஆயிற்று, அப்புறம்?

பா. போன பிற்பாடு,—ஞாபகம் வரவில்லைபே!

வச. அதெல்லாம் உதவாது நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திப் பார்.

பா. உம்—ஞாபகப் படுத்தினால் லாமர் சமாசாரம் ஞாபகம் வரு
கிறதே!—

வச. அதெல்லாம் வரக்கூடாது! அந்தப் பெண் என்ன வானாள்?
அதை மாசுதிரம் சொல.

பா. போயிருந்தோமா?—

வச. நான் வருகிறேன்.—போதும்! [போக முயல்கிறான்.]

பா. ஆ! ஞாபகம் வந்தது! ஞாபகம் வந்தது! இதோ சொல்கி
றேன்.

வச. அப்பா! இத்தனை இழவா அதற்கு?—சொல்!

பா. போயிருந்தோமா?—அப்புறம்—புஸ்தகம் காணாமற்போ
யிற்று!

வச. இதை யா கேட்டது? அந்தப் பெண் எங்கே? எங்கே?
எங்கே?

பா. எந்தப் பெண்?

வச. நேற்று கடலோரம் அர்ப்பட்டப் பெண்.

பா. எந்தக் கடலோரம்?

வச. நேற்று நாமெல்லாம் போயிருந்தோமே அந்தக் கடலோரம்.

பா. நாமெல்லோரும் கடலோரம் போயிருந்தோமா நேற்று?

வச. சரிதான்! இந்த இழவைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதுடன்
குட்டிச் சுவரிடம் போய் முட்டிக்கொள்ளலாம். நான் வரு
கிறேன். [போக முயல்கிறான்.]

- பா. [வசந்தகளைப் பிடித்துக்கொண்டு] வாத்தியார்! வாத்தியார்!
ஒரே மனு! கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது!
- வச. என்ன?
- பா. இந்த நாலு பெயரும் சரியாகச் சொல்கிறேன்; கேட்டு
விட்டுப் போகவேண்டும்.
- வச. சொல்லி அழு!
- பா. லாமர்—உம்—உம்!—ராமர்—ரட்சமணர்; அல்லவே!—
லாமர், ரட்சமணர், சரதர்—உம்—பத்ருக்னர்—உம்—
சத்ருக்னர்—பாதர்—லாமர்—உம்—பர்க்னர்.—ஆ! ஹா!
வந்துவிட்டது! வந்துவிட்டது! சத்ருக்—பர்க்னர்.—லாமர்
லங்கர்!—
- வச. ஹா! ஹா! ஹா! [விடாது நகைக்கிறான்.]
- பா. நன்றாய்ச் சிரித்தீர்! நேற்றைத்தினம் அந்தப் பெண்ணை
தேவி அரண்மனைக்கு ஒருவரு மறியாதபடி கொண்டுபோகச்
சொல்லி, என்னை அந்த வலையில் படுத்துக்கொள்ளும்படி
கட்டளையிட்ட பொழுது, இப்படித்தான் சிரித்தார்கள்!—
- வச. ஆ! ஆ! அரண்மனைக்கா எடுத்துப் போகச் சொன்னார்கள்?
- பா. ஆமாம்—வாத்தியார், அந்தச் சிரிப்பைமாத் திரம் எனக்குக்
கொஞ்சம் கற்றுக்கொடுத்து விடவேண்டும்; எப்படி—ஹா!
ஹா! ஹா! [நகைக்க முயல்கிறான்.]
- வச. அப்பா! எப்படியாவது சமாசாரம் வெளிவந்ததே போதும்.
அந்தப் பெண் நம தரண்மனையில்தானே யிருக்கிறாள் இப்
பொழுது?
- பா. ஆமாம், அதை உம்மிடம் கூற வேண்டாம் என்றார்கள்
தேவி.
- வச. சரி, இனிமேல் சொல்லவேண்டாம்.
- பா. சொல்ல வில்லை; நீர் அந்தச் சிரிப்பு மாத் திரம்—
- வச. நாளை யாகட்டும்,—நான் மஹாராஜாவிடம் போகவேண்டும்
[விரைவுடன் போகிறான்.]

பா. அந்தமட்டும் நாம் ஒன்றும் சொல்லாமலே இந்த நாலு பெயரையும் கற்றுக்கொண்டோமே!

[லாமர் ரட்சமணர் லரதர் பத்ருக்னர், என்று சொல்லிக்கொண்டே போகிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

குடம்—நந்தவனத்தின் மாளிகையி லோர் உயர்ந்த மாடம்.

காலம்—சாயங்காலம்.

வந்திராஜன், யௌகந்தராயணன், வசந்தகன் வருகிறார்கள்.

வ. மந்திரி யௌகந்தரா, தோழர் வசந்தகர், கண்டரா இன்று நமது கவுசாம்பி கண்ணெட்டிய தூரம் கடிமணம் புனைந்ததுபோல் கவின் பொலிந்து நிற்கிறது! நோக்குதிர் ஒரு பால்; அந்தண ரரற்றும் அரு மறை ஒலியும், செந்தமிழ் வாணர் சிறப்புறு பொலிவும், வாதினில் வல்லார் வழக்குறு வியப்பும், பாதகமகலப் பழமை சொல் பண்பும், திரைகட லொலியெனத் திரண்டெழுகின்றது; காண்மி னித்திசை; இன்னிசையாழினர் இயக்குறு மொலியும், தன்னிய முழவுத் தேனிசைக் கருவியும் கன்னியர் கந்தரம் கரந்தெழு மொலியுடன் பன்னிய நாதம் இன்னதெனப் பகரொணது, பார்ப்பவர் மனங்கவர்ந் தெழுகின்றது. அதோ அங்ஙன், சோலைக் கெங்கும் சூழ் தடாகத்தும், பாலியர் தாமும் பாவையர் தம்முடன், யலைகள் பெய்தும் மண மலர் கொய்தும், ஏலவே நீரில் இறங்கி யாடியும், சொற்பல பேசி பற்பல விதமாய், வினையாடுகின்றனர். கற்புடை மங்கையர் கணவர் தம்முடன், அற்புத விதமாய் ஆடியும் பாடியும், நற்பெறு மகிழ்வின் நலங்கொண் டாடுகிறார்; வீதி யெங்கும் விழவுறு வசந்தம் கவிந்து பொலிவதைக் காணுங்கால், அமரர் வாழும் அமராவதியோ, கமலநாதன் கவினுறு நாடோ செங்க ணெடுமால் சேருந் தலமோ, கங்கையை முடிமேல் அணிந்தோன் நகரோ, எனச் சந்தேகித்தற் கிடமாகிறது— இவை யனைத்தினும் உத்தமப் பொருளாய் உள்ள தெது?

- யேள். அரசே, எப் பொருளை நோக்கினும் ஒப் பரியதா யிருக்க, செப்புத லென்னே, இப்பெரும் பதியில்? ஆயினும் இத் தகை மகிழ்விிற்கும் ஹேதுவான நாதன் நீர்தா மாதலின் உம்மையே உத்தம பொருளெ னக் கோண் டேன்! ஏனெனில் பிரஜைகளை யெல்லாம் சுகபாய்ப் போஷித்து, சந்தோஷ பாய் உற்சவம் கொண்டாடுப ஸ்திதியில் வைத்தவர் தாமே யாதலின், இக்காட்சியின் பெருமை தம்முடையதே! குறை யொன் றின்றி குடிசன் வாழ்நது, குற்றமிலாச் செங்கோன் பன்னன் செய் தவ மன்றே?
- வ. தோழா யெவகந்தரா, என்னிடம் வாஞ்சை உன்னியது உன்னை இத்திறம்கூற! உன்ற லன்றே இந் நாட் டரசு எழில் பெற விளங்குவது? உன் னுதய யின்றி என்ன லென்னும்? அருந் திற லரைச்சன முன்னிடம் அரசை ஒப்புவித்தன்றே, பெரும் பாரம் நீங்கினவனாய், சிற்றின்ப நுகரலானேன் நான்?
- வச. அதிருக்கட்டும்;—அரசே, மந்திரியவர்களைக் கேட்ட கேள்வி என்னைக் கேட்கவேண்டாமே? அவரை மாத்திரம்தான் கேட்க வேண்டுமோ?
- வ. உன்னையும் கேட்கதேன், சொல்.
- வச. இத்தனை ஜனங்களும் உற்சவங் கொண்டாடுவது என் பொருட்டுத் தானே?
- வ. உன் பொருட்டாவது?
- வச. ஐஐயோ! இது தெரிய வில்லையா! வசந்தோற்சவம் கொண்டாடுவது வசந்தகன் பொருட்டுத்தானே?—ஏன் ஐயா, மந்திரியாரே?
- யேள். ஆம், உண்மையே; உனக்கும் வசந்தனுக்கும் வித்தியாசம் கொஞ்சந்தானே அவன் மன்மதன், நீ மதோன் மத்தன்! கசங்கதை, இன்னும் இரண்டு மூன்று தோழியருடன் வருகின்றனர்.
- வ. வசந்தகா, தத்தையின் தோழியர் நம்மை நோக்கி வருகிறார்; என்ன விசேஷம் வினவி வா.

வச. இதோ போய் வருகிறேன்.

[படியின் வழியாக இறங்கி வரும்போது எதிராக வரும் தோழியரை நோக்கி]

ஹா!

அன்ன நடையாளே !
மின்ன லிடையாளே !
கன்னல் மொழியாளே !
தன்னு மொழிலாளே !
என்ன விசேஷம்மோ ?

தோழியர். இந்த விசேஷமே !

[குங்குமம் சேர்ந்த நீரை வசந்தகன் தலையில் கொட்டி நான்கு பக்கங்களிலு மிருந்து புஷ்பங்களை யிறைக்கிறார்கள்.]

வச. ஐஐயோ ! இதென்ன ? இதென்ன ?

தோழியர். இதென்ன காலம், மறந்திரோ ?

[எல்லோரும் நகைக்கின்றனர்.]

வச. [திரும்பி அரசு னிருக்குமிடம் வேகமாய்ச் சென்று] அப்பா !

வ. வசந்தகா, இதென்ன கோலம் ?

வச. இந்தக் காலத்தின் கோலம் !—

வ. என்ன, விசாரித்து வந்தனையா ?

வச. நானெங்கு விசாரித்து வருவது ? நான் தான் விசாரிக்கப் பட்டு வந்தேனே !

[தோழியர் அரசுமிடம் சென்று, அவன்மீது புஷ்பங்களைத் தூவுகிறார்கள்.]

சு. ஜெயவிஜயீபவ ! எம் பெருமானே ! தேவியவர்கள் இந்தக் காலத்தில் செவ் வசோகுமரம் உத்தியான வனத்தில் பூத்திருப்பதால் இவ் வசந்தோற்சவத்திற் குரிய மன்மத பூஜையை அதனிடம்செய்ய விரும்புகின்றதாகவும், தாம் அங்கு தயை செய்யவேண்டுமென்றும், விண்ணப்பம் செய்யச் சொன்னார்கள்.

வ. இதோ வந்துவிட்டதாகச் சொல்லுங்கள் ; நீங்கள் போங்கள் முன்பு. [தோழியர் வணங்கிப் போகின்றனர்.]

யௌகந்தரா, வசந்தகா, வாருங்கள் நீவிரும் ; வாசவதத்தை செய்யும் வசந்தன் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்வோம்.

[ஹ்ரும் மேன்மடியின் வழியே போகிறார்கள்.]

தோட்டத்தில் பூஜைக்குரிய புஷ்பம் முதலானவைகள் வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களுடன் வாசவதத்தை, காஞ்சனமலை ரத்னவளி, தோழியருடன் வருகின்றனர்.

- வா. காஞ்சன, சாகரிகா, பூஜைக்கு வேண்டிய பாத்திரங்கள் முதலான எல்லா வஸ்துக்களையும் கொண்டு வந்தீர்களா ?
- கா. கொண்டுவந்திருக்கிறோம், அம்மா.
- வா. சாகரிகா, நீ என்ன ஒருவாறு யிருக்கிறாய் எப்பொழுது பார்த்தாலும் ? மற்றவர்களைப்போல் என்னுடன் தாராளமாகப் பேசுவது மில்லை. உன்னுடைய பூர்வீக விர்த்தாந்தத்தையும் கூறமாட்டே நென்கிறாய் ; உனக் கென்ன மனக் கவலை ? நாங்க ளெல்லாம் சந்தோஷமாய் வசந்தோற்சவம் கொண்டாடும்பொழுது நீ மாத்திரம் மன வருத்தத்தோ டிருப்பானேன் ? உனக்கென்ன குறை இங்கு ? சொல்.
- ர. தேவி, நான் விரும்பிய பொருள்க ளெல்லாம் இவ் வரண்மனையி ளிருக்கும்பொழுது எனக் கென்ன குறை யிருக்கப் போகிறது ?
- வா. கணவ ளில்லாக் குறை யொன்றுதானே ?
- ர. என்ன அம்மணி, விளையாடுகிறீர்கள் !
- வா. ஆனால் வா, சந்தோஷ முகத்துடனிரு—காஞ்சன, நாம் பூஜைக்கு ஆரம்பிக்க லாமா ?
- கா. அம்மா, பூஜைக்கு வேண்டிய இன்னும் கொஞ்சம் நறுமலர்களைக் கொய்துகொண்டு ஆரம்பிப்போம்.
- வா. ஆம், ஆம், அப்படியே செய்வோம். வசந்தகால மாதலால் நம்முடைய உத்தியான வனம் நன்றாய்ப் புஷ்பித்து என்ன அழகாய் விளங்குகிறது ! இவ் வழகிய மலர்களைக் கொய்வோம் விரைவில். [சந்தோஷமாய் பேசிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் மலர்களைக் கொய்கிறார்கள்.]

- கா. தேவி, தாம் வளர்த்துவரும் ஜாதி மல்லிகை என்ன ரமணீ யமாய்ப் புஷ்பித்து இருக்கிறது பாடும்! இதோ இதனருகி லிருக்கும் மஹாராஜாவின் பிரியமான செடியாகிய நவமாலி கையும் புஷ்பித்திருக்கிறது! அதோ, அப்பெரிய புஷ்பத் தைப் பாடும், கண்டவர் மனம் கவர்கிறது! உமது மல்லி கைச் செடி காற்றி லசைந் தாடுவது அந்த நவமாலிகை மலரைப் பெற விரும்புவதுபோலன்றோ இருக்கிறது?
- வா. சரிதான், சீக்கிரம் பறியுங்கள் நேரமாய்விட்டது.
- ரா. இம் மலர் என் மனம் கவர்கிறது! [பறிக்கிறார்.]
- கா. ஐயோ! சாகரிகா! என்ன அம் மலரைக் கொய்து விட் டாயே! தேவியவர்கள் மஹாராஜாவுக்கு தான் கொடுப் பதற்காக வைத்திருந்தார்களே!
- சா. ஐயோ! நான் என்ன செய்வது? எனக்குத் தெரியாதே!
- வா. சரி! இனி என்ன செய்வது? போனாற் போகட்டும், வாருங் கள், பூஜை ஆரம்பிப்போமா?

ஒரு தோழி வருகிறார்.

- தோ. தேவி, மஹாராஜா உத்தியான வனம் வருகிறதாக விரை வில் சொல்லி யனுப்பினார்.
- வா. [ஒரு புறம் காஞ்சனையுடன்] காஞ்சனா, இப்படிவா கொஞ்சம். நான் என்ன தப்பிதம் செய்தேன்! இந்த சாகரிகையை மஹாராஜாவின் கண்ணெதிர்ப் படாதபடி வைத்துக் கொண்டிருந்தோமே, இப்பொழுது இங்கு மஹாராஜா வருவாராயின் இவளைப் பார்க்கும்படி நேரிடுமே?
- கா. ஆமாம், அம்மணி! விரைவில் ஏதாவது போக்குச் சொல்லி யனுப்பிவிடும் அந்தப்புரம்.
- வா. ஆம், அதுதான் யுத்தி--சாகரிகா, உன்னிடம் ஒப்புவித்த அந்தச் சாரிகைப் பகையை அந்தப்புரத்தில் தனியாக விட்டு வந்தனையே! இந்த வசந்தோர்சவ காலத்தில் அதன் கூண்டை யாராவது திறந்து விடப்போகிறார்கள், நீ போய் அதை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டிரு. உன்

கையிலுள்ள மலர் முதலியவைகளை யெல்லாம் காஞ்சன மாலையிடம் கொடுத்துப் போ சீக்கிரம்.

ர. அப்படியே, அம்மா. [பூஜைத் திரவியங்களைக் காஞ்சனையிடம் கொடுத்துப் போகிறார்.]

வா. அம்மட்டும் நல்ல யுக்தி செய்தோம்! இல்லாவிட்டால் இவ் வழகிய சிறுமி நம்மவர் கண்ணெதிர்ப்பட்டால் பிறகு சங்கடத்திற் கிடமாகும்.—காஞ்சனா, இனி நாம் பூஜை செய்ய ஆரம்பிப்போம், நேர மாகிறது.

கா. இதோ இச் செவ் வசோகமரத் தடியில்தான் பூஜை செய்யவேண்டும்.

[தோழியர் அசோகின்கீழ் மன்மதன் விக்கிரகத்தை வைக்க வாசவத்தை பூஜை செய்கிறார். ரத்னாவளி மறுபடியும் வந்து மறைந்து கொண்டு நடப்பதைப் பார்க்கிறார்.]

ர. [தனக்குள்] அப் பட்சியைத்தான் என் னுயிர்த் தோழியா கிய சசங்கதையிடம் ஒப்புவித்து வந்தேனே ; அதற்கொரு குறையு மில்லை. இங்கே நான் மறைவிலிருந்து ராணி செய்யும் பூஜையைப் பார்க்கிறேன். நம்முடைய தந்தை தேசத்தில் செய்யும் பூசனைக்கும் இங்கு நடப்பதற்கும் என்ன பேத மிருக்கிறதோ கவனமாய்ப் பார்க்க்போம்.— ராணி என்னை ஏதோ காரணம்பற்றி இங்கிருக்க லாகா தென்று அனுப்பி விட்டாற்போல் தோன்றுகிறது. ராணியும் காஞ்சனமாலையும் ஏதோ மறைவாகப் பேசினார்கள் ! என்னவோ தெரியவில்லை.—மஹாராஜா இங்கு வரப்போகிறாராம் ; இங்கு வந்து நானித்தனை நாட்களாகியும் என் கண்ணை ஒரு முறையாவது நான் பார்த்ததில்லை. எப்படியும் இங்கு இன்று வரப்போகிற ரல்லவா ? இந்த மறை விடத்திருந்து பார்ப்போம்—ஆ! என்ன எனது இடது நேத்திரம் துடிக்கிறது ! என்னையு மறியாவண்ணம் எனக் கொரு சந்தோஷ முண்டாகிறது ! இதென்ன, நான் மஹா ராஜாவைக் கண்ணாக காணப்போகிறேன் என்னும் எண்ணத்தினாலோ ? என்ன பிரயோஜனம் ? அந்த ஆசையெல்லாம் அன்றோடு விட்டேனே ! ஆபினும் என்ன ஆச்சர்யம்!

மஹாராஜாவை நான் ஒரு முறையும் பார்த்தவ எல்ல, அப்படி யிருந்தும் அவரைப்பற்றி நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் அடங்கா இன்ப மெனக் குண்டாவ தேன்? இதுவோ காதல்? காணாமுன் காதல் கொள்வார்களோ?—ஹா! நம் தந்தை நினைத்த தென்ன? இப்பொழுது நடந்ததென்ன? —என் விதிப்படி யாகிறதெல்லாம்!

[வச்சராஜன் வந்து ராணியின் பின்புறம் உட்கார்ந்து கொள் கிறான். அவன் பின் யெளகந்தராயணனும் வசந்தகனும் வந்து ஒரு புறம் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.]

ஹா!—இவர்தானே!—இவர்தானே!—இவர்தானே என் பிராணநாதர்!—என் பிராணனைக் கவரும் நாதா! நான் இவ்வாண்பணியி லிருந்தும் இதுவரையில் உம்மை என் கண் குளிரக் கண்டு மகிழாது என் வாழ் நாட்களை வீணா கக் கழித்தேனே! என் கண்களைக் கவரும் காதலா! உம் மைக்காண நான் இரண்டே கண்களைப் பெற்றேன்! ஹா! நம்மை இங்கு யாராவது பார்த்துவிடப்போகிறார்கள் இந்த ஸ்திதியில்! ஐயோ! என் தூர்ப்பாக்கியத்தை என் னென்று சொல்வேன்? இவ் வனங்களை வென்ற ஆட வருக்கே நான் வாழ்க்கைப்படும்படி தீர்மானிக்கப்பட்டு, என் பிதா என்னை யிங்குனுப்பி யிருக்க, இவரை அஞ்சாது நான் நேரிற் காணவும் சக்தியற்றவளாய் இந்த ஸ்திதிக்கு வரவேண்டுமா? ஓ! இப்பொழுது தெரிகிறது, மஹாராணி என்னை இங் கில்லாதபடி போக்குச் சொல்லி அனுப்பி விட்ட காரணம்! எங்கு நான் இங்கிருந்தால் இம் மஹா புருஷனைக் கண்டு காதல் கொள்கிறேனே என்று அனுப்பி யிருக்க வேண்டும். இவரை நான் நேரிற் காணாமுன்னே இவர்தான் காதல்கொண்டேனே! அதனைத் தடுக்க இனி யாவரால் முடியும்?—காதலா! உம்பைக் காணு முன்னமே காதல் கொண்ட இம்மாத நேரிற் கண்ணரைக் கண்ட பின் என் செய்வாள், எப்படி உயிர் தரிப்பாள், உம்மையடை யாது?—உம்முடைய காதலைப் பெற்று உபது பனைவி யாகாவிட்டால் நான் உயிர் தரிப்பேனே, இனி இப்புகியில்?

—ஐயோ! நீர் அங்கத்துடன் அருகி விருந்தும் தேவி வேறு எங்கேயோ பூஜை செய்கின்றனளே! என் மனத்தைக் கவரும் மதனா! உமக்கே நான் பூஜை செய்கிறேன்! ஏற்றுக்கொள்ளும், இதோ நீர் விரும்பிய புஷ்பம்!

[ஒரு புஷ்பத்தை அரசன் பாதத்தில் எறிகிறான். அதை எங்கிருந்து வந்ததென் றறியாதவனாக அரசன் எடுத்துக் கொள்கிறான்.]

ஹா! என் பூஜாபலம் இன்றே நிறைவேறியது! அதோ அப் புஷ்பத்திற்கு முத்த மிடுகிறார்! பிராணநாதா! ஐயோ! அம்மலரா யிருக்கலாகாதா இந்த நிமிஷம் நான்!

[அரசனைப் பூசிக்கிறான்.]

ஐயோ! அதோ சசங்கதை என்னைத் தேடுகிறான். என்னைத் தேடி இங்கு வருவாளாயின் நான் இங்கிருப்பது வெளியாகி விடும். நான் என் காதலரை விட்டுப்போக வேண்டும். என் பிராணனை யாரும் நாதா! நான் போய் வருகிறேன்! —கடைசி முறை பார்த்துவிட்டுப் போகிறேன் கண் குளிர! —இன்னொரு முறை!—கடைசி முறை—நான் வருகிறேன்! வருகிறேன்!—பிராணநாதா, வருகிறேன்! எப்படியும் உம்மைப் பெறுகிறேன்! [மறைவீடமிருந்து போகிறான்.]

வா. [பூஜை முடித்து] மஹாராஜா வந்துவிட்டனரா? [திரும்பி] ஹா! பிராணநாதா! எப்பொழுது வந்தீர்?

வ. கண்ணே, முன்பே வந்தேன். ஆயினும் நீ பூஜையி விருப்பதைக் கண்டு இப்பொழுது அதனைக் கலைக்க லாகாதெனப் பின்புறமாய் நின்றிருந்தேன்.

வா. [தோழியரை நோக்கி] ஏன் நீங்களாவது முன்னமே யென்னிடம் கூறவில்லை?

வ. கண்ணே, அவர்கள்மீது கோபியாதே வீணில்; நான் தான் கூறவேண்டா மென்று சொன்னேன்.—பூஜை முடிந்ததா?

வா. ஆம், பிராணநாதா, அங்கு பூஜை முடிந்தது. இனி தாம் பூஜை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

வ. கண்ணே, உனக்கேனிந்த கஷ்டம்?

வா. ஒரு கஷ்டமு மில்லை; பிராணநாதா, இப்படி இந்த ஆசனத்தி லுட்காரும்.

[அரசன் ஓர் ஆசனத்தில் உட்காருகிறான். அரசி அவனுக்குச் சந்தனம், புஷ்பம் பழம் முதலியன கொடுக்கிறாள்.]

காஞ்சனா, மந்திரிபவர்களுக்குப் பிரசாதம் அளிப்பாய்.

[காஞ்சனை மந்திரிக்குப் பிரசாதம் கொடுக்கிறாள்.]

யேள. [பிரசாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு] மஹாராணியின் பாக்யம்.

வா. வசந்தகனுக்கும் கொடு.

வச. வசந்தகனுக்—கும் கொடு.—காஞ்சனா, நீ கொடுத்தால் நான் வாங்கிக்கொள்ள மாட்டேன். எங்கே என் சசங்கதை?

கா. சசங்கதை இங்கே இல்லை; ஆனால் சம்மா இரும்.

[சற்று தூரத்தில் தாம்பாளத்தை வைத்து வீடுகிறாள்.]

வச. அப்பா! நீ கொடுக்காவிட்டால் நானாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். [தாம்பாளத்திலுள்ள யாவும் எடுத்துக் கொள்கிறாள்.]

வா. வசந்தகா, என்ன அவ்வளவையும் எடுத்துக்கொண்டனையே இதோ பாப்ரவ்யன் வருகிறான், அவனுக்கும் கொஞ்சம் கொடு.

நான்கு மூலையிலும் முடி போட்ட சவுக்கம் ஒன்றுடன்

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

வச. ஆ! வா ஐயா! வா ஐயா! நல்ல சமயத்தில்தான் வந்தாய்!—அம்மணி, இவருக்கு நான் பூசை கொடுப்பதா?

பா. வேண்டாங்கள்!

வச. பார்த்தீர்களா, வேண்டாமாம். [தின்ன ஆரம்பிக்கிறாள்.]

வா. வசந்தகா! பூஜையும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம், கொஞ்சம் பிரசாதம் கொடு.

வச. அப்படியோ?—வா ஐயா, இப்படி உட்கார். நம் மிருவருக்கும் இதில் சரி பங்கு! இதோ வாழைப்பழ மிருக்கிறதே, அதில் தோல் எல்லாம் உன்னுடையது, உள்ளே இருப்பதெல்லாம் என்னுடையது! இந்த ஜம்பு நாவல் பழ மிருக்

கிறதே, அதில் தோல் எல்லாம் என்னுடையது, உள்ளே இருக்கிறதெல்லாம் உன்னுடையது! தெரிகிறதா?

வா. வசந்தகா, விளையாடாதே, ஏதாவது கொடு, பாபம்.

வச. இதோ கொடுக்கிறேன்,—சாப்பிடு, ஐயா.

[வாழைப்பழம் ஒன்றை அவன் முன் வைக்க, அவன் அதன் தோலை நீக்கி விழுங்க ஆரம்பிக்கிறபோது பிடுங்கி கொள்கிறான். இப்படியே இரண்டு மூன்று முறை வசந்தகன் பாப்ரவ்பனை யேமாற்றுகிறான்.]

பா. எனக்கு வேண்டாங்கள் இனிமேல்.

வச. பார்த்தீர்களா, அவருக்கு வேண்டாமாம்.

வா. போதும் நீ கொடுத்தது!—பாப்ரவ்பா, நீ வீட்டிற்கு மூட்டை கட்டிக்கொண்டு போ.

வச. பாபம்! போனாற் போகிறது. அவிழும் குட்டையை; என்ன ஐயா இதில் முடிச்சுகள்?

பா. அது சொல்லக்கூடாதுங்கள்.

வச. சொல்லக்கூடாதா? என்ன முடிச்சு? அவிழ்த்துப் பார்ப்பதா?

பா. ஐ ஐயோ! வேண்டாம், வேண்டாம்!

வச. பின்னை என்ன சொல்லும்.

பா. நீங்கள் சொல்லக்கூடாது உம் மெதிரில் என்றீர்களே?

வச. நான் என்ன சொல்லக்கூடாதென்றேன்? என்ன ஐயா இது? [முடிப்பொன்றை யவிழ்க்க அதில் யாதொன்று மில்லா திருக்கிறது.]

பா. ஐஐயோ! போய்விட்டது! போய்விட்டது!

வச. என்ன போய்விட்டது! என்ன ஐயா இது?

பா. இது ஒருத்தர்!

வச. என்ன ஒருத்தர்?

பா. அது இன்னொருத்தர்—அது மூணாவது ஒருத்தர்.

வச. யார்?—என்ன பயித்தியமா?

பா. இல்லேயுங்கள் ! சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது!

வச. இல்லை, சொல்.

பா. [முடிப் பொன்றைக் காட்டி] இது லாமர்!—

வச. ஓகோ ! போதும் ! போதும் ! போதும் ! ஐயோ ! போதும் !

[எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்தில் வைதா
ளிகர் உள்ளிருந்து அந்திப்போதை அறிவிக்கின்றனர்.]

வ [எழுந்திருந்து] பிராணநாயகி, இப்படி வேடிக்கையாய்ப்
பேசிக்கொண்டிருந்ததில் நம்மையும் அறியாதபடி பொழுது
போய்விட்டது பார்த்தனையா ? இருட்டிவிட்டது; அதோ
சந்திரன் இப்பொழுதுதான் உதயமாகிறான்; பார்த்தனையா ?

வா. பிராணநாதா, அது ஏன் சந்திரன் இப்பொழுது அவ்வளவு
பிரகாசமாய்த் தோற்ற வில்லை ?

வ. கண்ணே, உன் வதனத்தைக் கண்டு மதி மழுங்கினான் !

வா. அல்லது உதபனனாகிய உம்மைக் கண்டு மதி குறைந்தானோ ?

வ. [நகைத்து] சரிதான் ! வா போவோம். அரண்மனைக்கு —
யெளகந்தராயணரே, வசந்தகா, விடை பெற்றுக் கொள்
ளுங்கள். [அரசனையும் அரசியையும் அவ்விருவரும்

வணங்குகிறார்கள்.]

வச. இந்தப் பப்பரவாயருக்கும் விடையளியும்.

வா. வசந்தகா, உனக் கெத்தனை முறை கூறியிருக்கிறேன் இவ
னைப் பாப்ரவ்யன் என் றழை என்று ?

வச. அப்படித்தானே அழைக்கிறேன் பாப்ரவாயன் என்று.

வா. மறுபடியும் பார் !

வச. என்ன : அம்மணி, சரியாகத்தானே சொன்னேன்—பப்பர
வாயன் !

வா. பாப்ரவ்யன் !

வச. ஆமாம், அம்மணி, பாப்ரவ்யன் என்று வாயில் வரவில்லையே ?

வா. இப்பொழு தெப்படி வந்தது ?

வச. பாப்ரவ்யன் என்று சொல்ல வா யெடுக்கிறேனா, அது பப்பரவாயன் என்று முடிக்கிறது! நீங்கள் வேண்டுமென்றால் பாருங்கள். [பாப்ரவ்யன் என்றாரம்பித்து பப்பரவாயன் என்று முடிக்கிறான்.]

வா. சரி! உன்னுடன் பேசுவதில் பிரயோஜனமில்லை.—வாரும் பிராணநாதா.

[ஒரு புறம் அரசனும் அரசியும் போகிறார்கள். மற்றொரு புறம் மற்றவர்கள் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—அரசியின் தோட்டம். காலம்—காலை.

ரத்னாவளி வருகிறாள்.

ர. ஆ! பெண் புத்தி பின் புத்தி என்ப துண்மைதான்! இல்லா விடின் நான் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்த பிறகு மஹாராஜாவின் மீது காதல் கொள்வேனோ?—மனமே, நீ என்ன மதிமோசம் போயினை! பெற்ற கரிய வத்சராஜன்மீது நீ காதல்கொண்டு பெறப்போகிற பயனென்ன? ஒரு முறை கண்டவுடன் உன்னை இக்கோலங் கண்ட அவரை யேன் இவ்வாறு நாடுகிறாய்? உன்னை இத்தனை காலம் போஷித்துவந்த என்னை விட்டு ஒருதரம் பார்த்த அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்தனையே! ஐயோ உன்னை தூஷிப்பதிற் பயனென்ன? அநங்கன் விடும் வாளிக் கஞ்சி அரசனிடம் போய்ச் சேர்ந்தாய் நீ அபயமென்று! அவருன்னைக் காப்பாற்றப் போகிறாரோ? அவரோ வாசவதத்தையின் வலையிற் சிக்கி யிருக்கிறார். சீ! ராணியை வீணில் வெறுப்பானேன் நான்? பிராணநாதா! உம்மைக் கண்ட யார்தான் உம்மீது காதல் கொள்ளமாட்டார்கள்?—அவரவர்கள் கொடுத்து வைத்ததுதானே கிடைக்கும்! வாசவதத்தை கொடுத்துவைத்தவள், அனுபவிக்கிறாள்.

நான் கொடுத்தவைத்த திவ்வளவுதான்.—ஐயோ ! விதியே ! விதியே !—ஹும்—என் பிராணநாதரை நேரிற் காணக் கொடுத்தவைக்காமற் போனாலும் படத்திலாவது எழுதிக் கண்டு கண் குளிர்கிறேன்.—ஐயோ, பிராணநாதா, உம்மை நேரிற் கண்ட கண் இசனைக் கண் டெவ்வாறு சகிக்கும் !

[அரசனைப்போல் சித்திர மெழுதுகிறாள்.]

பின் புறம் சுசங்கதை வருகிறாள்.

சு. இதுதான் நிபுணிகை குறித்த இடம்.—ஆ, அதோ இருக்கிறாள் சாகரிகை. நான் வந்ததையும் பாராது வீதாமிக்க கவனத்துடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாள். என்ன எழுதுகிறாள் மறைந்து பார்ப்போம் அதை.—ஓ ! பஹாராஜாவின் படம் ! சரிதான், நாம் நினைத்தபடி ஆயிற்று ! அன்னப்பட்சி தாமரைத் தடாகத்தையே நாடும் !

ர. ஐயோ ! என் காதலரின் படத்தை நான் கண்டு மகிழாதபடி என் கண்ணீர் மறைக்கிறதே.

[சுண்களிற சிந்தும் நீரைத் துடைத்துப் பிறகு சுசங்கதையைச் சமீபத்திற் கண்டு படத்தை மறைத்துக் கொள்ளுகிறாள்.]

உட்கார், என்ன சபாசாரம் ?

சு. ஒன்று மில்லை ;—சாகரிகா, நீ என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய் தனியே இங்கு ?

ர. ஒன்றுமில்லை.

சு. உம்—அந்தப் பலகையில் எழுதிக்கொண்டிருந்தது கூட ஒன்று மில்லையோ ?

ர. அதை எப்படிப் பார்த்தனை நீ ?

சு. பார்த்தேன் ; உனக்கென்ன ? யாருடைய படம் அது ? பார்க்கலாம் காட்டு இப்படி. உனக்கு படம் எழுத நன்றாய்த் தெரியுமா இல்லையா பார்ப்போம். கொடு இப்படி.

ர. வேடிககைக்கு எழுதினேன். இந்த வசந்த காலத்திற்குரிய மன்மதனை எழுதினேன், வேறொன்று மில்லை. அதை நீ யேன் பார்க்கவேண்டும் ? அழித்துவிடுகிறேன் நான்.

- சு. அழிக்காதே, கொடு இப்படி.— [வாங்கிப் பார்த்து]
என்ன அழகா யிருக்கிறது! ஆனால் ஒன்றுதான் குறைவா
யிருக்கிறது! அதைப் பூர்த்தி செய்கிறேன்.
[அதில் ரத்னாவளியின் உருவை எழுதுகிறான்.]
- ர. [கோபித்து] சசங்கதா! இதென்ன இது? என் உருவை
எழுதினையே பக்கத்தில்?
- சு. வீணாகக் கோபித்து கொள்ளாதே என்மேல், நீ மன்மதனை
எழுதினால், அந்த மன்மதனுக் கேற்ற ரதி தேவியைப் பக்
கத்தில் எழுதினேன்! அவ்வளவுதானே! இதற்குக்
கோபமா?—வீனாயாட்டு அப்புறம் இருக்கட்டும். சாகரிகா,
உண்மையைக் கூறு என்னிடம், உனக்குப் பயமென்ன?
- ர. [தனக்குள்] ஐயோ! நமது தோழி உண்மையை அறிந்து
கொண்டாள்! இனி ஒளிப்பதற் பயனில்லை!—பிரியசகி,
நான் என்ன சொல்வது? எனக்கு வெட்கமா யிருக்கிறதே!
—நான் சொல்வதை நீ ஒருவரிடமும் கூறுவதில்லையென்று
பிரமாணம் செய்.
- சு. சாகரிகா, நீ வெட்கப்படுவானேன்? உன்னை யொத்த பேரழ
குடையாள் மனம் அரசரை நாடியது ஓர் ஆச்சரியமோ?
பெரும் நதி சாகரத்தையே சேரு மன்றோ?—உன் மனத்தை
நான் ஒருவருக்கும் வெளியிடேன் அஞ்சாதே. எங்கே
ஒருவேளை இந்தப் பட்சி பிதற்றி விடுகிறதோ என்றுதான்
நாம் யோசிக்கவேண்டும்; ஒன்றும் ஒளியாது உன் உள்ளத்
தைச் சொல்.
- ர. பிரிய சகி, நான் என்ன செய்தேன்? இந்தத் தாபம் என்
னல் தாங்க முடியவில்லையே!— [சயனித்துக்கொள்கிறான்.]
- சு. என்னுயிர்த் தோழி, மனத்தை திடப்படுத்திக்கொள்; ஒன்
றும் அஞ்சவேண்டாம்.—இதோ நான் அருகிலுள்ள
இந்தத் தடாகத்தினின்றும் தாமரை இலைகளைக்கொண்டு
வருகிறேன். [சில தாமரை யிலைகளால் ரத்னாவளியின்
தாபத்தைத் தணிக்கிறான்]

ர. பிரியசகி, போதும், போதும். இவைகளை எடுத்துவிடு! இவைகளால் என் தாபம் தணியுமோ? நான் பெறுதற்கு அசாத்தியமான புருஷன் மீது காதல் கொண்டு விட்டேன்! இதனால் நான் ஒரு பயனும் அடையப்போகிறதில்லை! என் காதலையோ என்னு லடக்க முடியவில்லை!—அவர் என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கப்போகிறதில்லை! நான் இறப்பதே நலம். [மூர்ச்சிக்கிறாள். தோழி விசறுகிறாள்.]

சு. ஐயோ! விரகத்தால் மூர்ச்சையானாள்!

[உள்ளே உரத்த சப்தமாய் “ஆ! பிடியுங்கள், பிடியுங்கள்! குரங்கு அறுத்துக்கொண்டு வருகிறது! பிடியுங்கள், பிடியுங்கள்!” என்று கேட்கிறது.]

சாகரிகா! எழுந்திரு! எழுந்திரு! அந்தக் குரங்கு இவ்விடம் ஓடி வருகிறது!—

ர. [மூர்ச்சை தெளிந்து] ஐயோ! நாம் என்ன செய்வது?

சு. இப்படி வா. இச் செடி மறைவில் ஒளிந்து கொள்வோம்.

[சித்திர மெழுதிய பலகையைப் போட்டுவிட்டு இருவரும் ஓடி ஒளிந்துகொள்கிறார்கள். அங்கே குரங்கொன்று குதித்து பட்சியின் கூடைத் திறந்துவிட்டு ஓடிப்போகிறது. பட்சியும் பறந்தோடிப் போகிறது.]

மறபடியும் ரத்னவனியும் சுசங்கதையும் வருகிறார்கள்.

ர. அப்பா! போய்விட்டது அந்தக் குரங்கு! சுசங்கதா, அந்தச் சித்திரப் பலகை எங்கே? எங்கே வைத்தாய்? யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்கள்.

சு. அதிருக்கட்டும்—இப்பொழுது அந்தப் பாழுங் குரங்கு இந்தக் கூண்டைத் திறந்து சாரிகையை வெளியில் விட்டு விட்டதே! ஐயோ! அதைச் சீக்கிரம் ஓடிப்பிடிப்போம். இல்லாவிட்டால் மஹாராணி மிகவும் கோபிப்பார்கள். அன்றியும் நாம் பேசியதை எல்லாம் இது சொல்லிவிடும் யாருக்காகிலும். வா போவோம் சீக்கிரம்.

[இருவரும் வேகமாய்ப் போகிறார்கள்.]

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

பா. தம்பி!

டா. அண்ணா!

பா. இப்பொழுது நாம் அரண்மனை அருகில் வந்திருக்கிறோம். நிரம்ப ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.—ஒன்றும் பேசாதே, எது கேட்டாலும் ஆமாம் என்று சொல்லிவிடு. தெரியுமா?

டா. ஆமாம்! [“அதோ குரங்கு! அதோ குரங்கு!” என்று உள்ளே சந்தடி கேட்கிறது.]

பா. [பயந்து] ஆ! குரங்கா?

டா. ஆமாம்! [நடைத்துக்கொண்டே]

பா. ஐயோ! எங்கே? எங்கே? [நடுக்குகிறான்.]

டா. ஆமாம்!

பா. ஐ ஐயோ! சரியாகச் சொல்லடா தம்பி! சரியாகச் சொல்!

டா. [உரத்து] ஆமாம், அண்ணா!

பா. ஆ! அதோ வருகிறாற்போ லிருக்கிறதே!

டா. ஆமாம்! [வேகமாய்ப் பாப்ரவ்யன் ஒளிந்து கொள்ள, டாமரவ்யன் சாவகாசமாய்ப் பின் தொடர்கிறான்.]
வசந்தகன் வருகிறான்.

வச. என்ன ஆச்சரியம்! கந்ததாசன் கூறியது உண்மையே! கால மல்லாக் காலத்திலும், இம் மல்லிகை அவனாற் செய்யப்பட்ட தோகதத்தினால் எப்படி புஷ்பித்திருக்கிறது! நான் மஹாராஜாவிடம் போய் இதைச் சொல்கிறேன். பக்கத்திலிருக்கும் ராணியின் மாதவியைப் பார்த்து நகைப்பதுபோலன்றோ இருக்கிறது!—

டா. [உள்ளிருந்தபடியே] ஆமாம்!

வச. அடடா! இது யாரிங்கே ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறது? ஆ! இரண்டு பெயர்!—பப்பரவாயரே! என்ன செய்கிறீரிங்கே? இது யார்? [இருவரும் வெளியே வருகின்றனர்.]

பா. வாத்தியார், கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது, இவன்—

டா. ஆமாம்!

வச. யார்?

பா. நான் முன்பே சொன்னேனே—

டா. ஆமாம்!

வச. என்ன?

பா. மஹாராஜாவிடம் மந்திரி வேலைக்கு—ராணி அவர்கள்—
ஒருவன் வேண்டுமென்றார்களே—

டா. ஆமாம்!

பா. வாயை மூடிக்கொள்.

வச. மந்திரி வேலைக்கா?—யார் இவன்?

பா. இவன்—என் தம்பி!

டா. [வாயை மூடிக்கொண்டே] ஆமாம்.

வச. [நகைத்து] ஓ! சரிதான்! சரிதான்! சரிதான் மந்திரி!—ஏன்
ஐயா! நீ என்ன, முழு பைத்தியமோ?

டா. ஆமாம்!

வச. சரி! சரி! கேட்கவேண்டிய தில்லை—அதோ மஹாராஜா
வருகிறார். இப்பொழுது திங்கிருக்கவேண்டாம். இன்னொரு
வேளை பார்த்துக்கொள்வோம். போங்கள்!

பா. தம்பி, குடியைக் கெடுத்தாயடா!

டா. ஆமாம், அண்ணா!

பா. [தலையில் அடித்து] உன்னை எதைக் கேட்டாலும் ஆமாம்
என்று சொல்லச் சொன்னேன்?

டா. [அழுத வண்ணம்] ஆமாம்! அண்ணா!

பா. தலை விதி! தலை! விதி!

வச. பப்ரவாயரே, இந்த அமிந்திரி பெயரென்ன?

பா. டாமரவ்யன்.

வச. ஓ! சரிதான்; பப்ரவாயன் தம்பி டாமரவாயன்! போங்கள்,
போங்கள், சீக்கிரம்.

[பப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் போகிறார்கள்.]

யோசித்த வண்ணம் வந்சராஜன் வருகிறான்.

- வ. தேவி அதைக் காண்பா ளாயின் கோபிப்பாள் ; மலர்களெங்கணும் விளங்க இது தன் மாதவியினும் சிறந்து விளங்குவதைக் கண்ணுற்றால் மாது மனங் கோணுவாள் ; அவள் கோபத்தை எங்ஙனமாவது நாம் சாந்தப் படுத்தவேண்டும். நேற்றிரவு இம் மலரொன்றை நான் சூடி யிருந்தேனென்று மல ரீணையில் ஊடினாள்.
- வச. ஜெயவிஜயீபவ! அரசே, அதிர்ஷ்டம் நம்முடைய பக்கம் தான்.
- வ. ஆம், தோழா, ஆயின் கோபம் வாசவதத்தையின் பக்கமாயிருக்குபே, அதற்கென்ன செய்வது என்று யோசிக்கிறேன்! என்ன அழகாய்ப் புஷ்பித்திருக்கிறது! மூலிகைகளின் செயலே செயல்! கால மல்லாக் காலத்திலும்—
- வச. அரசே, அதென்ன கேட்டீரா?
- வ. என்ன?—
- வச. எனக்குப் பயமா யிருக்கிறது! வாரும், வாரும்! ஓடிப் போய்விடுவோம்! [வற்புறுத்தி யிருக்கிறான்.]
- வ. என்ன பயித்தியக்காரனா யிருக்கின்றீர்? என்ன சமாசாரம்?—ஏன் உடல் நடுங்குகிறது?—
- வச. அதோ—அந்த—மகிழ் மரத்தி லிருந்து ஒரு பிசாசு பேசுகிறது!
- வ. மூடனா யிருக்கிறாய்! இதென்ன பயம்? இப்பொழுதாவது பிசாசு பேசுவதாவது! நில்!
- வச. ஐயோ! நன்றாய்ப் பேசுகிறது!—நம்பாவிட்டால் நீர் போய்க் கேட்டுப்பாரும்.
- வ. [முன் வந்து] ஆம் எனக்கும் ஒரு குரல் கேட்கிறது! மெல்லியதாயும் மனோஹரமாயும் ஸ்திரீயின் குரலைப்போல் இன்பத் தருவதாயு மிருக்கிறது!—சிறு குரலாயிருப்பதால் மைனாவின் குரலா யிருக்கவேண்டும்!—ஆ! அதோ பார்த்தனையா உட்கார்ந் திருக்கிறது?

வச. மைனாவா ?

வ. [நகைத்து] ஆம், ஆம்! அதோபார் மைனா!

வச. ஆனால் அந்த மைனாவைப் பார்த்தா பிசாசென்று இப்படிப் பயந்தீர்கள் சற்று முன்பாக ? ஐயோ! இந்த வெட்கத்தை யாருடன் சொல்வது நான்.

வ. ஓகோ! வசந்தகா, நீ பயந்ததை என் மீது சர்ற்றுகின்றனை யா? ஓ!

வச. நானா பயந்தேன்? கொஞ்சம் பொறுங்கள் காட்டுகிறேன். —கர்வம் பிடித்த பட்சியே! நான் பிராம்மணனென்று கொஞ்சமாவது மரியாதை யில்லாமல் பேசுகிறாயா? அப்படியே இரு கொஞ்சம். இந்த வளை தடையால் விளாம் பழத்தை வீழ்த்துவதுபோல் உன்னை வீழ்த்துகிறேன்.

வ. பொறு! பொறு! அது என்ன இனிப்பாய் பேசுகிறது? அதை தரத்தி விடாதே.

வச. என் வீரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறீரா?

வ. ஆம், ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

வச. ஆனால் சரி! என்ன பேசுகிறது கேட்போம்—ஓ!—அது பேசுகிறதைச் சொல்கிறேன் கேளும்.—இந்தப் பிராமணனுக்கு ஏதாவது பட்சணம் கொடுங்கள்.—

வ. இது தவிர வேறு ஒன்று முனக்குத் தெரியாதா? எப் பொழுது பார்க்கினுந் திண்டியே வேலை!—நன்றாய்க் கவனித்துக் கேள் என்ன சொல்கிறதென்று. அக் குரல் என்ன இனிப்பா யிருக்கிறது!—

வச. [கேட்டுச் சொல்கிறான்] “ யாருடைய படம் அது?—வீணை கக் கோபித்துக் கொள்ளாதே—நீ மன்மதனை எழுதினால் அந்த மன்மதனுக் கேற்ற ரதிதேவியை எழுதினேன் ”— ஐயோ! இதற் கர்த்த மென்ன?

வ. ஓ! யாரோ ஒரு பெண்மணி தன் காதலன் படத்தை வரைந்து தன் தோழியிடம் அது காமன் படமெனக் காண்பித்திருக்கவேண்டும். அத்தோழி உண்மை யறிந்து இவள்

யோசித்த வண்ணம் வந்திராஜன் வருகிறான்.

- வ. தேவி அதைக் காண்பா ளாயின் கோபிப்பாள் ; மலர்களெங்க
கணும் விளங்க இது தன் மாதவியினும் சிறந்து விளங்கு
வதைக் கண்ணுற்றால் மாது மனங் கோணுவாள் ; அவள்
கோபத்தை எங்ஙனமாவது நாம் சாந்தப் படுத்தவேண்டும்.
நேற்றிரவு இம் மலரொன்றை நான் சூடி யிருந்தேனென்று
மல ரீணயில் ஊடினாள்.
- வச. ஜெயவிஜயீபவ ! அரசே, அதிர்ஷ்டம் நம்முடைய பக்கம்
தான்.
- வ. ஆம், தோழா, ஆயின் கோபம் வாசவதத்தையின் பக்கமா
யிருக்குமே, அதற்கென்ன செய்வது என்று யோசிக்கிறேன்!
என்ன அழகாய்ப் புஷ்பித்திருக்கிறது ! மூலிகைகளின்
செயலே செயல் ! கால மல்லாக் காலத்திலும்—
- வச. அரசே, அதென்ன கேட்டீரா ?
- வ. என்ன ?—
- வச. எனக்குப் பயமா யிருக்கிறது ! வாரும், வாரும் ! ஒடிப்
போய்விடுவோம் ! [வற்புறத்தி யிழுக்கிறான்.]
- வ. என்ன பயித்தியக்காரனா யிருக்கின்றனை ? என்ன சமா
சாரம் ?—ஏன் உடல் நடுங்குகிறது ?—
- வச. அதோ—அந்த—மகிழ மரத்தி லிருந்து ஒரு பிசாசு பேசு
கிறது !
- வ. மூடனா யிருக்கிறாய் ! இதென்ன பயம் ? இப்பொழுதாவது
பிசாசு பேசுவதாவது ! நில் !
- வச. ஐயோ ! நன்றாய்ப் பேசுகிறது !—நம்பாவிட்டால் நீர்
போய்க் கேட்டுப்பாரும்.
- வ. [முன் வந்து] ஆம் எனக்கும் ஒரு குரல் கேட்கிறது ! மெல்
லியதாயும் மனோஹரமாயும் ஸ்திரீயின் குரலைப்போல் இன்
பந் தருவதாயு மிருக்கிறது !—சிறு குரலாயிருப்பதால்
மைனுவின் குரலா யிருக்கவேண்டும் !—ஆ ! அதோ பார்த்
தனையா உட்கார்ந் திருக்கிறது ?

வச. மைனாவா ?

வ. [நகைத்து] ஆம், ஆம்! அதோபார் மைனா!

வச. ஆனால் அந்த மைனாவைப் பார்த்தா பிசாசென்று இப்படிப் பயந்தீர்கள் சற்று முன்பாக ? ஐயோ! இந்த வெட்கத்தை யாருடன் சொல்வது நான்.

வ. ஓகோ! வசந்தகா, நீ பயந்ததை என் மீது சாற்றுகின்றனை யா ? ஓ!

வச. நானா பயந்தேன் ? கொஞ்சம் பொறுங்கள் காட்டுகிறேன். —கர்வம் பிடித்த பட்சியே! நான் பிராம்மணனென்று கொஞ்சமாவது மரியாதை யில்லாமல் பேசுகிறாயா ? அப்படியே இரு கொஞ்சம். இந்த வீனே தடையால் விளாம் பழத்தை வீழ்த்துவதுபோல் உன்னை வீழ்த்துகிறேன்.

வ. பொறு! பொறு! அது என்ன இனிப்பாய் பேசுகிறது? அதை தரத்தி விடாதே.

வச. என் வீரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறீரா ?

வ. ஆம், ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

வச. ஆனால் சரி! என்ன பேசுகிறது கேட்போம்—ஓ!—அது பேசுகிறதைச் சொல்கிறேன் கேளும்.—இந்தப் பிராமணனுக்கு ஏதாவது பட்சணம் கொடுங்கள்.—

வ. இது தவிர வேறு ஒன்று முனக்குத் தெரியாதா ? எப்பொழுது பார்க்கினுந் திண்டியே வேலை!—நன்றாய்க் கவனித்துக் கேள் என்ன சொல்கிறதென்று. அக் குரல் என்ன இனிப்பா யிருக்கிறது!—

வச. [கேட்டுச் சொல்கிறான்] “ யாருடைய படம் அது?—வீணை கக் கோபித்துக் கொள்ளாதே—நீ மன்மதனை எழுதினால் அந்த மன்மதனுக் கேற்ற ரதீதேவியை எழுதினேன் ”—ஐயோ! இதற் கர்த்த மென்ன ?

வ. ஓ! யாரோ ஒரு பெண்மணி தன் காதலன் படத்தை வரைந்து தன் தோழியிடம் அது காமன் படமெனக் காண்பித்திருக்கவேண்டும். அத்தோழி உண்மை யறிந்து இவள்

மறைத்ததை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு அவள் உருவி
ணையே சதிதேவியென எழுதி யிருக்கவேண்டும்.

வச. ஆமாம், அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்.

வ. பேசா திரு, மறுபடியும் பேசுகிறதைக் கேள்.

வச. [உற்று கேட்டுச் சொல்கிறான்.] “நீ வெட்கப்படுவானேன்? உன்னை யொத்த பேரழகுடையாள் மனம் அரசரை நாடியது ஓர் ஆச்சரியமோ?”

வ. சரிதான், சரிதான்.

வச. உங்களுக்குத்தான் தெரியுமென் றெண்ணிவிடாதீர்கள். இது பேசி யாகட்டும்; நான் எல்லாம் சொல்லுகிறேன்; பலகையி லெழுதப்பட்டிருக்கும் பெண் மிக ருபவதிபா யிருக்கவேண்டும்; சந்தேகமில்லை, அது யாரென் றெனக்குத் தெரியும்!—

வ. சமுத்திரத்தி லகப்படதுபோல் கனவு கண்டனையே அப் பெண்ணா?

வச. கனவோ நினைவோ கொஞ்சம் பொறும்.

வ. ஆமாம், இப்பொழுது கேள்.

வச. சரிதான், கேட்டீரோ இப்பொழுது சொன்னதை?— “இவைகளை எடுத்துவிடு, இவைகளால் என் தாபம் தணியுமோ?”

வ. தெரிகிறது.

வச. அடடே! என்ன பேசுகிறது! என்ன பேசுகிறது!—எல்லாம் அப்புறம் விளங்கச் சொல்கிறேன்.

வ. கெட்டிக்காரன்தான்,—இப்பொழுது கேள்.

வச. ஓகோ! அட்டா! பாட்டல்லவோ பாடுகிறது!

வ. என்ன பாடுகிறது? உற்றுக் கேள்.

வச. எனக் கம்மாதிரி பாட வராத நேராகச் சொல்கிறேன் “நான் பெறுதற் கசாத்திபமான புருஷன்மீது காதல் கொண்டிவிட்டேன். இதனால் நான் ஒரு பயனும் அடை

யப் போகிறதில்லை; என் காதலையோ என்னால் அடக் முடியவில்லை; அவர் என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கப் போகிறதில்லை. நான் இறப்பதே நலம்”—இதற் கென்ன அர்த்தம்?

வ. பருவம் வாய்ந்த பெண்ணொருத்தி தான் காதல்கொண்ட புருஷன் தன்மீது தவ்வாறு காதல்கொள்வானே எனச் சந்தேகித்து உயிர் துறக்க நிச்சயித்துக் கூறிடபடியாம்.

வச. [நகைத்து] ஹா! ஹா! ஹா! இம்பாதிரியாக ஒளித்துக் கூறுவானேன்? “அப்பெண்பணி நான் அவள்மீது காதல் கொள்வேனே” என்னவோ என்று கூறுகிறாள்” என்று சொல்வது தானே நீர்? உம்மையன்றி வேறெவர் மன்மத னுக் கிணையாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும்?

[கைகொட்டி நகைக்கிறாள்.]

வ. என்ன புடனா யிருக்கிறாய், வசந்தகா! உன் அட்டகாசத் தைக் கேட்டு அந்தப் பட்சி ஓடிப்போய் விட்டதே. அதோ பார்!

வச. ஆம், ஐயோ! ஓடிப்போய்விட்டது! நான் பின் தொடர் வதில் பிரயோஜன மில்லை.—அரசே, அந்தப் பெண் யாரா யிருக்கலாமென்று நினைக்கிறீர்?

வ. யாராயிருந்தபோதிலும் குரூரமான மாரனெய்யும் ஓரகத்திற் கஞ்சி, தையலாள் தன் தோழியுடன் தன் மனத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறாள்; சொன்னது சொல்லு மிப்புள் அதைக் கூறியது நானது செவியின்புற.

வச. அரசே, தேவி யின் னும் வரவில்லை, வருமளவும் இப்பொழி லில் இச் சிலையின் மீது சற் றுட்கார்ந் தினைப்பாறுவோம். என்ன குளிர்ச்சிபாய் இக் காற்று வீசுகிறது! அப்பா!—

வ. அப்படியே செட்டோம். [உட்சாருகிறார்கள்.]

வச. அட்டா! அதென்ன அது? ஐயோ! அந்த மைனாவன் கூடு போலிருக்கிறது!—அந்தக் குரங்கு இதை உடைத்து வெவியே விட்டிருக்கவேண்டும் குருவியை—

- வ. அதென்ன பார் அங்கு.
- வச. இதென்ன விது? அடடா! படம்! படம்!—அரசே நம்முடைய அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்!
- வ. கொடு, இப்படி, பார்க்கலாம் என்ன எழுதி யிருக்கிற தென்று.
- வச. நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா? உம்மையன்றி வேறெவரை மன்மதகை எழுதி யிருக்கக்கூடும்?—ஹா! அரசே, அப்பொழுதே நினைத்தேன்! ஆ! இப்பொழு தென்ன சொல்கிறீர் பார்ப்போம்! நான் சமுத்திரக் கரையிற்கண்ட பெண்மணியின் உருவே இங்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது! சந்தேக மில்லை. இப்பொழுது நான் உம்மை ஏளனம் செய்யவேண்டுமா இல்லையா?
- வ. கொடு இப்படி பார்ப்போம்.
- வச. கொஞ்சம் பொறும்.—இதைச் சும்மா கொடுத்து விடலாமா?—முதலில் 'நான் முன்பு உன்னை ஏளனம் செய்ததெல்லாம் தவறு' என்று ஒப்புக்கொள்ளும்—இல்லாவிட்டால் இதைக் கொடேன்.
- வ. அப்படியே ஆகட்டும், கொடு.
- வச. உம்!—இக் கட்டழகியை உமக்குச் சும்மா கொடுத்து விடலாமா? எனக் கென்ன தருகிறீர்?
- வ. இஃதா. [ஹாரம் ஒன்றைக் கொடுத்து, சித்திரப் பலகையைப் பிடுங்கிக் கொள்கிறான்.]
ஆ!—நண்பா—
- வச. என்ன?—நண்பாவுடன் நின்றுவிட்டது!—ஓகோ! கண்ணை எடுக்கமாட்டீர் போலும்! நான் போவதா ஆனால்?—
- வ. தோழா, என் மனமாம் தாமரைத் தாடகத்தைக் கண்டவுடன் கலக்க வல்ல, படைத்தோனையும் பதைப்புரச் செய்யும், மதிவை வெல்லும் வதனமுடைய மானு இவனாரோ?—

கூசங்கதையுடன் ரத்னாவளி ஒருபுறம் வருகிறாள்.

- கூ. இனி அப் பட்சியைப் பிடிக்க முயலுவதில் பயனில்லை. நாம் போய் படத்தையாவது எடுத்துக்கொள்வோம்.
- ரா. ஆம், ஆம்! அது தேவியின் கையிற் படப்போகிறது!
- வச. [அரசனே நோக்கி] இப் பெண்மணி அரண்மனையில் தானி ருக்கவேண்டும். ஆயினும் யாரென்று நான் அறிகிலேன்.
- கூ. ஹா! வசந்தகன் சூரல்!—நில்—மஹாராஜாவும் அங்கிருக் கிறார்—நாம் இச்செடி மறைவிலிருந்து அவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் கேட்டறிவோம்.
- வ. தோழா, இப் பதுமையானையாளைப் படைத்தபொழுது மறை யவனும் மனம், குலைந்திருக்கவேண்டும், இயம்பொணை இவ ளெழிலைக் கண்டு! தன் வல்லமையைக் குறித்துத் தானே வியப்புற நிருக்கவேண்டும். இவள் முகமதைக் கண்டு மதி யென மயங்கினனே? அம் மயக்கம் தீரும்பொருட்டு வேல னைய இவ் விழிகளையும், பவழமெனும் இவ் விதழையும் படைத்தனனே?—
- கூ. சாகரிகா, கேட்டனையா? உன் தவம் நிறைவேறியது! உன் காதலர் உன்னைப் புகழ்கிறார், கேள்.
- ரா. சசங்கதா, என்னை ஏளனம் பண்ணுகிறாயோ?
- கூ. ஆமாம், இனி உன்னை நான் ஏளனம் பண்ணலாமா? மஹா ராஜாவின் பத்தினியாய் விட்டனையே! கண்ணைப்பார்!—உம்!
- ரா. பேசா திரு, அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்போம்.
- வச. ஏன் அவள் தலை குனிந் திருக்கிறாள்?
- வ. அப் பறவை கூறியதை அறந்தனையோ?
- கூ. பார்த்தனையா? நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா? அந்த மைனா நாம் பேசியதை யெல்லாம் கூறிவிட்டது.
- வச. சரி! நானன்றைத்தினம் வர்ணித்தபொழுது அப்படிப் பட்ட பெண் இவ்வுலகி ளிருக்கமாட்டாள் என்று கூறி னீரே, இப்பொழுதென்ன சொல்கிறீர்? உமக் கிசைந்த பெண்தானா?

- ர. [தனக்குள்] ஆ! என் காதலர் என்ன விடை அளிக்கிறாரோ, என்னுயிர் அவர் வாயில் இருக்கிறது!
- வ. தோழா, எனக்கிசைந்த பெண்ணை என்று கேட்டனை? நானிப்பொழுது யோசிப்பதெல்லாம் இவ் வணங்கிற்கு நான் ஏற்றவனா என்று யோசிக்கிறேன்.
- சு. கேட்டனையா உன் காதலர் உன்னை புகழ்வதை?
- ர. நீதான் கேள்! படத்தை எழுதிய திறத்தைப் புகழ்கிறார்.
- வச. அரசே, இன்றைத்தினமென்ன உமது புத்தி மழுங்கி இருக்கிறது! இன்னும் படவிலையா உமது புத்தியில் பாவையின் பக்கலில் எழுதப்பட்ட அடிகள் காதலன் உருவம் உம்முடையதே என்பது?
- வ. ஆம், என்னையே எழுதியிருக்கிறான். ஆயினும் என்மீதுள்ள காதலால் என் நெழிலை அதிகப்படுத்தி எழுதியிருக்கிறான்.— என்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறான் என்பதற் கையமில்லை. இதோ பார், இதை எழுதும் பொழுதும் அவள் கண்ணீர் இப் பலகையின்மீது வீழ்ந்திருக்கிறது.
- ர. [தனக்குள்] மனமே, அதைரியப்படாதே! உன்நாதர் உன் மீது தானும் காதல்கொண்டிருக்கிறார்.
- சு. மஹாராணி, மாஹாராஜாவிடம் போகிறதுதானே இனி! இனிமே லென்னதடை?
- ர. சுசங்கதா, நீ பேசாம லிருக்கமாட்டாய் நீ!
- சு. வாசவதத்தையின் கோபத்தை இப்பொழுதே கற்றுக் கொள்ளுகிறாயா?
- வச. இதென்ன இங்கு தாமரை இலைக ளெல்லாம் இருக்கின்றன?
- வ. தன் தாபம் தணியும் பொருட்டு இத்தாமரை இலைகளைத் தன் தனத்திடைச் சேர்த்திருக்கவேண்டும்.

இழையெனும் பிரிவுடையிருதனத்திடைக்
குழைபட வணமந்தன கோதி லம்புபத்

தழைதரு விடமெலாந் தவறு வெளியதா
மழலினிற் பட்டதோ வரிவை மீதரோ
வென வியப்புறு தென் மனம்.

வச. இதோ பாறும், இவை கட்டிய தாமரை நாளம்.

வ. [சாமரை நாளத்தை வாங்கித் தன் மார்பிற் சேர்த்து] நாளமே!
என்னிதயத்தையர் குளிர்ச்சி பெறச் செய்யாயோ?
ஐயோ! ஒழிழையும் பிரிக்கொணு விரு பயோதரத்திடை
பாரிக்கப் பட்டிலைபென வாடினையோ? வாடினையோ?
வாடினையோ?

சு. இனி நாம் சம்மா யிருக்கலாகாது. மஹாராஜா மிகவும்
வருந்துகிறார் விரக தாபத்தால்.—சாகரிகா, நீ நாடி வந்த
பொருள் அதோ இருக்கிறது, கைக்கொள்.

ர. நான் என்ன நாடி வந்தேன்?

சு. என்ன கோபம்?—அந்தப் படம்—வேறென்ன இருக்கப்
போகிறது;—அதோ எடுத்துக்கொள்.

ர. நீ சொல்ல தொன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நான்
போகிறேன். [போக முயல்கிறான்.]

சு. என்ன கோப நாடி யம்மா! சற்று பொறு—பேகாதே!
நான் போய் கொண்டு வருகிறேன்.

ர. நீதான் போய்க் கொண்டுவா!

[சசங்கதை அரசன் முன் வருகிறான்.]

வச. அரசே, படத்தை ஒளித்து வைத்துக்கொள்ளும். தேவியின்
தோழி வருகிறாள்.

சு. ஜெயவிஜயீபவ!

வ. வாராய, சசங்கதா, என்ன விசேஷம்? நானிங்கிருப்பது
உனக்கெப்படித் தெரிந்தது?

சு. அதுவட அறிவேன், தாங்கள் ஆடையில் ஒளித்திருக்கும்
படத்தையும் அறிவேன். நான் போய்த் தேவியிடம் கூறு
கிறேன்—

- வச. ஐ ஐயோ! குடி கெட்டது!—இவள் கூறிவிடுவாள்! எதாவது கொடுத்து சாந்தப்படுத்தும்.
- வ. சுசங்கதா, சற்றுபொறு-இதோ இந்த ஆபரணத்தைப் பெற்றுக்கொள் [சுசங்கதை வாங்கிக்கொள்கிறாள்.] இதிலொன்று மில்லை, ஒரு வேடிக்கை! தேவியிடம் கூறாதே இதை.
- சு. மஹாராஜா, மன்னிக்கவேண்டுமென்னை; என்னைக் குறித்து கவலைப்படவேண்டாம்; நான் விளையாடினேன்; எனக்கு இவ்வாபரணம் வேண்டாம். தேவி கொடுத்தது அதிகமாயுள்ளது. உண்மையைக் கூறுமிடத்து என்னுயிர்த்தோழியாகிய சாகரிகை, நான் அவள் படத்தை எழுதிபதற்காக என்மீது மிகவும் கோபித்து நிற்கிறாள், அதோ; தாம் நேரிலவளிடம் போய் அவள் கோபத்தைத் தணிப்பிராயின் நலமாம்.
- வ. [திரைமென் மெழுந்து] எங்கே? எங்கே உன் தோழி?
- வச. அரசே, உம்முடைய சந்தோஷத்தில் இப்படத்தை எங்கேயாவது போடப்போகிறீர், கொடும் அதை இப்படி.
[அதை வாங்கிக்கொள்கிறாள்.]
- சு. அத்தோடு நிற்கிறாள்.
- வ. [ரத்னாவளியைப் பார்த்து]
விண்ணாருங் கோமகனும் வியப்புறுமில் வெழின்மிக்காள்
மண்ணாரு மெம்மன்னன் மகிழ்ந்தளித்த மகளேயோ,
புண்ணாரு மென்னிதயம் பொலிவெய்த வந்தென்முன்,
கண்ணாருங் காதலியாய்க் கண்பட்டாள்; கண்பட்டாளே!
[சமீபமாய்ச் செல்கிறாள்.]
- ர. சுசங்கதா! [போய்க்கொண்டே]
இதுதானே நீ படம் கொண்டு வரப்போனது?
- வ. கண்ணினிய என் காதலியே!—உன் தோழியின்மீது கடுகடுத்து ஏன் பார்க்கிறாய்?—கடுகடுக்க முயன்றாலும் கனிவெய்து முன் கரு விழிகள்! கண்ணே! ஏன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுகிறாய்? கடுத்தாயினும் என்னைப்பார்! நீ போவையாயின் உன் பிரிவை நான் ஆற்றுவதே?

- சு. மஹாராஜா, அவள் மிகவும் கோபித்திருக்கிறாள். அவள் கையை பிடித்துச் சமாதானம் செய்யும்.
- ர. உனக்கு வேறு வேலை இல்லையா?
- வ. இதோ! அப்படியே செய்கிறேன்.
[ரத்னாவளியின் கரத்தை பிடித்து கொள்கிறாள்.]
- ர. சசங்கதா, மஹாராஜாவை யேன் தொந்தரவு செய்கிறாய் நீ? அந்தப்புரம் போக விரும்பும் அவரை யேன் இங்கிருக்கச் செய்கிறாய்?
- வ. ஓ! என் கண்ணின் கருமணியே! உன்னைக் கண்டபின் வேறொரு பெண்ணின் மீது போமோ என் மனம்? இப்படித் திரும்பிப் பாராயோ என்னை ஒரு முறை?
- சு. என்ன சாகரிகா! மஹாராஜாவே உன்னைக் கைபிடித்து இப்படி வேண்டும்பொழுது நீ மன மிளகாதிருக்கிறாயே! சற்று முன்பாக நீ வருந்திய தென்ன? இப்பொழுது—
- ர. நீ பேசா திருக்கமாட்டாய்?
- வ. கண்ணே, என்மீது நீ கோபிக்கவாமோ? நான் என்ன தவறு செய்தேன்?
- வச. ஐயோ! அம்மா! என்ன கோபம்! என்ன கோபம்! எல்லாம் மேலுக்குத்தானே!—சசங்கதா, நாம் இங்கிருப்பது தடையா யிருக்கிறதுபோலும், வா, நாம் போவோம். நீயும் கோபித்துக் கொள்வாயாம், நானுன்னை வேண்டு வேளாம்.
- ர. உம்!
- வச. உம்!—ஐயோ! வாசவதத்தை வந்தாள் போலிருக்கிறதே!
[அரசன் தான் பிடித்திருந்த ரத்னாவளியின் கரத்தைத் திடீரென்று விட்டுவிடுகிறான். ரத்னாவளியும் சசங்கதையும் கொடி வீட்டில் மறைந்து கொள்கிறார்கள்.]
- வ. தோழா, எங்கே வாசவதத்தை?
- வச. வாசவதத்தை ஏது? கோபத்தில் வாசவதத்தையே சாகரிகை என்று கூறினேன்!

வ. மூடா! கைக் கெட்டிய கனியை கைவிடச் செய்தனையே!

வச. சுசங்கதா, வாருங்கள் வெளியே; வாசவதத்தை யிங்கிலை!

ரத்னாவளியும் சுசங்கதையும் கொடிவீட்டினின்றும் வருகிறார்கள்.

சு. ஒருவேளை ராணி வந்தாலும் வருவார்கள். நாம் போய்ப் பார்க்கலாம். [வசந்தகனுக்குச் சைகை செய்கிறார்.]

வச. ஆமாம், வா. [வசந்தகனும், சுசங்கதையும் போகிறார்கள்.]

ர. சுசங்கதா, என்னைத் தனியாக விட்டுப் போகிறாயே!

சு. [சற்று நின்று] ஐயோ பாபம்! உல காளுந் மன்னன் உன் பக்கத்தி லிருக்க உனக்குப் பயமென்ன?

[இருவரும் போய்விடுகிறார்கள்.]

ர. ஐயோ! போகவே போயினளே!

வ. என்னுயிரினுக்குயிரான அமுதே! இனியேனும் நாணம் விடுத் தென்னை ஒரு முறை நோக்காயோ? உன் மீதுள்ள காதலால் கொதிப் பெய்திய என்னிதயம் தண்ணியதாக உன் கனிவாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை கழறியா?—

ர. அக் காதல்—என்றும் இருக்கு மென்பது—என்ன நிச்சயம்?

வ. அலை கடல் நிலை தவறினாலும், அந்தணர் அறம் பிறழ்ந்தாலும், தினகரன் தெற்குதித்தாலும், திக்குகள் மாறினாலும், காலமது நின்றிட்டாலும், கலையது குன்றிட்டாலும், விலையிலா என்னுயிரே வீய்ந்திட்டாலும், நான் குன்றுவனே உன்மேல் காதல்?

ர. அரசே! வாசவதத்தை வரப்போகிறார்கள்.—

வ. வந்தாலும் பெரிதல்ல! நீ என்னை மணம் புரிவதாக ஒரு வார்த்தை கூறு, போதும்.

ர. ஐயோ!—பிராணநாதா!—ராணி வருகிறார்கள் விடுமென்னை—

வ. என்னை மணம் புரிவதாகக் கூறு, விடுகிறேன்.

ர. அதேதா வருகிறார்கள்!—ஆகட்டும்.

[அரசன் சுரத்தினின்றும் விடுவித்துக்கொண்டு ஒரு புறம் சென்று மறைந்து கொள்ளுகிறார்.]

வாசவதந்தை வருகிறான்.

- வா. பிராணாதா! நீர் என்ன செய்கிறீர் சிங்கு?
- வ. உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்; இத்தனை நேரமா நீ வர?
- வா. கேட்பானேன்! அதிருக்கட்டும்—இங்கே என் தோழியின் குரல் கேட்டது—வேறு யாராவது வந்தார்களா இங்கே?
- வ. யாரும் வர வில்லையே.—உட்காரிப்படி, என் நிற்கிறாய்?
- வா. கையில் தாமரை இலை என்ன?
- வ. நீ வராததால் என் தாப மதுகரிக்க, அதுதணியும் பொருட்டு இவ் விலையைக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டிருந்தேன்.
- வா. ஐயோ பாபம்! என்ன விந்தை! தாபம் தணியத் தாமரை இலையைக் கண்ணில்தான் ஒற்றிக்கொள்வார்களோ? யாரிடம் கூறுகிறீர்?
- வ. ஐயோ! சொன்னால் என்னை நம்பமாட்டாய் நீ, இதோ பார் காண்பிக்கிறேன். [இலைகளால் அவன் கண்ணை மூடுகிறான்.]
- வா. போதும், போதும், எடுத்து விடும்.
- வ. கொஞ்சம் பொறு, என்ன குளிர்ச்சியா யிருக்கிறது பார்—உன் கோபம் கொஞ்சம் தணியட்டும்!
- [இச்சமயம் ரத்னாவுளி வெளி வந்து விரைந்து போய் விடுகிறான்.]
- வா. யார் இப்படிப் போனது? யாரோ போன சப்தம் கேட்டதே!
- வ. உனக் கென்ன பயித்தியமா? ஒருவரு மில்லை, உட்கார்.
- வா. நான் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன்; எனக் கென்னவோ சந்தேகமா யிருக்கிறது.
- வ. வாசவதந்தை, இது நியாயமா உனக்கு? உனக்காக நான் இத்தனை நேரம் உன் வரவை எதிர்பார்த்து வருந்தி இருப்பது, நீ இத்தனை காலம் பொறுத்து வந்தது மல்லாமல் உடனே திரும்பிப் போய்விடுவதா? என் கண்ணில்ல உட்காரிப்பாடி.

காஞ்சனை வருகிறாள் ; சற்று பின்பாக வசந்தகன் வருகிறான்.

- வா. காஞ்சனை, நீயா சற்று முன்பாக இப்படி போனது ?
- கா. இல்லையே, அம்மணி
- வ. ஐயோ! என்ன சந்தேகப் பிராணி!
- வச. ஓ! தேவியவர்கள் நானும் சசங்கதையும் இப்படிப் போனோமே அதைச் சொல்கிறார்கள்போலிருக்கிறது.
- வ. அதையும் நான் கவனிக்கவில்லை நா னிருந்த ஞாபகத்தில்.
- வா. ஏது மஹாராஜாவுக்கு என்மீது அவ்வளவு பிரீதி வந்தது ?
- வ. நீதான் சந்தேகப்படுகிறாய் என் மீது வீணில்—
- வா. இல்லை பிராணநாதா, வாரும் நாம் போய் உமது மல்லிகைச் செடியைப் பார்ப்போம்.
- வ. [ஒரு புறமாக வசந்தகனிடம்] படத்தை மறைத்துவை!
- வா. பிராணநாதா மல்லிகை மலர்ந்ததா ?
- வ. மலர்ந்திருக்கவேண்டும் ; நாமிருவரும் ஒன்றாய்ப் போய் அதை பார்த்து மகிழ வேண்டுமென்று உன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தேன், போவோம் வா.
- வா. வேண்டாம் இங்கேயே உட்காருவோம். உமது முகத்தைப் பார்க்கும் பொழுதே அது மலர்ந்ததென்று தெரிகிறது. அதைப் பார்ப்பானேன் ? உம்மைப் பார்த்ததே போதும் எனக்கு! நான் தோற்கப்பட்டதாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன் ; போதுமா ?
- வ. போதும்.
- வச. ஆ! சந்தோஷம்! சந்தோஷம்! ஜெயித்தீர் மஹாராஜா! ஜெயித்தீர்! [சந்தோஷத்தால் குதிக்கிறான். அவன் மறைத்து வைத்திருந்த படம் கீழே விழுந்தது. அதை உடனே காஞ்சனை எடுத்துக் கொள்கிறாள்.]
- கா. தேவி! இதைப் பார்த்தீரா யாருடைய படமென்று? என்னை நம்பமாட்டே னென்றீரே! இப்பொழுது தென்ன சொல்லுகிறீர் ?

- வா. சரிதான்!—மஹாராஜா!—
- வ. தேவி,—
- வா. தேவி!—வாய் கூசாமல் தேவி என் றென்னை அழைக்கிறீர்!—இதென்ன இது?
- வ. [ஒருபுறம் வசந்தகனிடம்] நான் என்ன சொல்வது?
- வச. அம்மணி! நீங்கள் கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது!—சமாசாரம் என்னவென்றால்—சற்று முன்பாக நாங்களிருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது மஹாராஜாவைப்போல் சித்திரமெழுதுவது கடினமெனக் கூறினேன். அப்பொழுது மஹாராஜா தன் படத்தைத் தானே எழுதினார்—
- வ. வசந்தகன் கூறுவ துண்மையே.
- வா. சரிதான்!—இந்தப் பெண்?—வசந்தகனுடைய புத்திசாதூர்யமோ?
- வ. கண்ணே, கோபித்துக்கொள்ளாதே! இது மனத்தால் நிரமாணஞ் செய்யப்பட்ட மாதா. இப்படிப்பட்டவள் ஒருத்கியு மில்லை.
- வச. ஆமாம், என் பூணு தூல்மே லாணை!
- கா. அதை நம்பாதீர், அம்மணி!
- வா. இவ்வாணையையா நம்பவேன்? மஹாராஜாவையே நான் நம்பவில்லையே!—மஹாராஜா, என்னை மன்னியும்! இதைப் பார்த்தது முதல் எனக்குத் தலை நோயுண்டாயிருக்கிறது! நான் வருகிறேன்.—நீர் யாருக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்? அவளுக்காக இன்னும் காத்துக் கொண்டிருந்.
- வ. கண்ணே, உனக் கின்னும் நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்? நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்தவனல்ல! அப்படியிருக்க உன்னை நான் எதற்கென்று மன்னிப்பு கேட்பது? சும்மா இருந்தாலும் நீ கோடம் தணியப் போகிறதில்லை. நான் என்ன செய்வது?

வா. அந்தப் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது!—நான் வருகிறேன். என் தலை நோகிறது! என் மனமும் நோகிறது!

[காஞ்சனையுடன் போகிறாள்.]

வச. இப்பொழுது தென்ன செய்வது நான் ?

வ. எப்படியும் போய் ராணியின் கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டும் நான். எல்லாம் உன் மூடத்தனத்தால் வந்தது!

[போகிறாள்.]

வச. இதென்ன தொந்தரவாய் முடிந்தது! இப்பொழுது யாரிடம் போவது நான் என் துயர் தணிய ?

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

பா. என் தம்பி யிருக்கிறானே—

வச. உன்னை யாரையா வரச்சொன்ன திங்கே ?

பா. என் தம்பி இல்லைங்கோ ? அவன் எல்லாம் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு நாலு பெயரும் நன்றாகத் தெரியும்.—சொல்லடா தம்பி.

டா. உம்—உம்—உம்—மாமர் !

பா. இல்லையடா தம்பி—லாமர்.

வச. இப்படி வாருங்களையா இரண்டு பெயரும் !

[இருவரையும் காலைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறாள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அந்தப்புரம். காலம்—சாயங்காலம்.

வாசவதத்தை சித்திரப் பலகையுடன் வருகிறாள்.

வா. இதில் சந்தேகமில்லை! ஏதோ சூது நடந்திருக்கவேண்டும்! கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுமா ? இதோ பிரத்தியட்சமாய் இதுவே ரூபிக்கிறது! வேறென்ன அத்தாட்சி வேண்டும் ? சீ! ராம் ஆய்வாய் ஆக்கிரகதபா யிருந்து

ஏமாந்து போனோமே! ஆயினும் கொஞ்சம் சந்தேக மிருக்கிறது. — சாகரிகையும் மஹாராஜாவும் நேரில் சந்தித்திருக்கக்கூடுமா? அல்லது வசந்தகன் எழுதியதோ இது? வசந்தகனுக்கு இவ்வளவு யுக்தியும் கைப் பழக்கமும் எங்கிருந்து வந்தது? இத னுண்மையை அவர்க ளிருவரையும் ஒவ்வொருவராய் வரவழைத்து விசாரித் தறிய வேண்டும்! இதோ வருகிறாள் சாகரிகை,—

ரத்னவளி வருகிறாள்.

ர. தேவி, நரஸ்காரம்; என்னை அழைத்தீர்களாமே விரைவில் வரும்படி?

வா. ஆமாம், உட்கார்; உன்னுடன் சற்று சாவகாசமாய்ப் பேச வேண்டும்.—இதுவரையில் எங்கிருந்தாய்? என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?

ர. நான் பறந்துப்போன அந்தச் சாரிகையைத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன்.

வா. அகப்பட்டதா அது?

ர. அகப்பட்டது.

வா. சாகரிகா, உனக்குச் சிக்கிரம் விவாகம் செய்துவைக்கலாமென்றெண்ணி யிருக்கிறேன்; என்ன சொல்கிறாயதற்கு?

ர. அம்மா, இப்பொழு தெனக்கு விவாக மென்னத்திற்கு?

வா. இல்லை, உனக்கோ தக்க பருவம்! வந்து விட்டது. இனி நீ தனியா யிருப்பது நியாய மல்ல.

ர. அம்மா என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நான் ஒரு விரதம் பூண்டிருக்கிறேன். அவ் விரதம் முடிவு பெறும் வரையில் நான் மணம் புரிய லாகாது—

வா. இருந்தாலு மென்ன? இப்பொழுதே தக்க கணவனைச் சம்பாதித்து வைத்தால், விரதம் முடிந்தவுடன் விவாகஞ் செய்து கொள்ளலாம்.— சாகரிகா, உனக் கெப்படிப் பட்டவராய் இருக்க வேண்டும் புருஷன்?

அம்மா எனக் கொண்டும் தெரியாது, அம்மணி.

- வா. ஆம், உனக் கொன்றும் தெரியாது.—இருந்த போதிலும் இப் படத்தை பார் ; இதிலிருக்கும் புருஷன் உன் மனத்துக் கேற்றவரா யிருக்கிறாரா ?
- ர. அம்மா, எனக்கு விவாகமே வேண்டா மென்றேனே இப் பொழுது !
- வா இல்லை, இப் புருஷனைப் பார் ? எப்படியிருக்கிறார் ?
- ர. தேவி, எனக்கு நாணமா யிருக்கிறது பார்ப்ப தென்றால் !
- வா. இங் கொருவரு மில்லை, பார் அழகா யிருக்கிறாரா ?
- ர. அம்மா, இவ்வளவு வடி வழகுள்ள ஆடவன் இவ்வலகில் இருக்கிறாரோ ?
- வா. ஐயோ பாபம் ! ஏனடி, இது யார் என்று தெரியாது உனக்கு ?
- ர. தெரியாது அம்மா !
- வா. உன் கண்ணால் நீ பார்த்ததே யில்லையே ?
- ர. இல்லையே, அம்மணி !
- வா. ஒரு சூது மறியாதவள் ; என் னென்ன கற்றுக்கொண்டாய் ! போனாற் போகிறது.—இந்த உருவம் யாருடையது ?
- ர. எனக்குத் தெரிய வில்லை, அம்மணி.
- வா. ஆஹா ! என்ன சூது !—நன்றாய்ப் பார் !
- ர. உங்களுடையது போலிருக்கிறது, அம்மணி.—
- வா. ஆ ! ஆ ! சாகரிகா, புளுகினாலும் இப்படி யல்லவோ புளுக வேண்டும் ! உன் திருட்டுத்தனத்தை யெல்லாம் அறிந்து கொண்டேன். உண்மையைக் கூறுகிறாயா என்ன இப் பொழுது ? இது யார் எழுதினது ? மஹாராஜாவை நீ நேரிற் கண்டு பேசியது உண்டா, இல்லையா ?
- ர. நான் ஒரு பாபமு மறியேனே, அம்மணி ! ஐ ஐயோ ! இது என்ன அபராதம் !
- வா. இந்தப் பலகையில் உன் உருவம் எப்படி வந்தது ? இது யார் எழுதியது ? சொல்லமாட்டாய் நீ ?

ர. தேவி, எனக் கொன்றும் தெரியாதே, நான் என்ன சொல்வது?

வா. ஆனால் வா இப்படி. நீ உண்மையை வெளியிடும் வரையில் உன்னை இவ்வறையை விட்டு வெளியில் விடப்போகிறதில்லை [ஒரு புறமுள்ள அறைக்கு அழைத்துச் சென்று] என்ன? சொல்கிறாயா என்ன?

ர. நான் என்ன சொல்வது?

வா. சரி, ஆனால் உண்மையை நான் அறியும் வரையில் நீ இங்கே தான் இருக்கவேண்டும். [அறையுள் அவளைப் பூட்டி] எனக்கே வழிவைத்தாயா நீ! இருக்கட்டும்—எல்லாம் இந்த வசந்தகன் வேலை; வரட்டும் அவன்! அவனலன்றி ஒன்றும் நேர்ந்திராது—

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வசந்தகனைப் பலவந்தமாய்த் தூக்கி வருகின்றனர்.

வச. தேவி! தேவி! இதென்ன சமாசாரம்?

வா. எல்லாம் உன் சமாசாரந்தான்.—வசந்தகா, இப்பொழுதாவது உண்மையைக் கூறு, உன்மீது நான் கோபங்கொள்ளவில்லை.

வச. அம்மா, இதென்ன ஆச்சரியம்! நான் பொய் பேசுவானேன்? நீங்கள் கோபம் கொள்வானேன்? இதென்ன கஷ்டம்?

வா. இதெல்லாம் தெரியுமெனக்கு, உன்னைக் கடைசி முறை கேட்கிறேன். இந்தச் சாகரிகையை மஹாராஜா நேரிற் கண்டது உண்டா இல்லையா?

வச. தேவி, இம்முறை நான் உண்மையைக் கூறிவிடுகிறேன். என்மீது கோபம் கொள்ளவேண்டாம்.

வா. ஆம், நீ நல்லவனாயிற்றே, சொல்.

வச. முதலிலே கொஞ்சம் சந்தேகம் தெளிவித்துக்கொண்டு அப்புறம் உண்மையைச் சொல்கிறேன் அம்மணி.

வா. அப்படியே ஆகட்டும்.

வச. முதலில் இது யார்? சாகரிகையா?

- வா. பார்த்தாயா!—ஆரம்பித்தாயே மறுபடியும்?
- வச. இல்லை அம்மணி; கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். இந்தச் சாகரிகை அன்று கடலிலகப்பட்ட பெண்ணே?
- வா. ஆம்.
- வச. ஆனால் உங்களுக்குச் சந்தேகமே வேண்டாம், அம்மணி.
- வா. என்ன?
- வச. மஹாராஜா பாக்கவே யில்லை.
- வா. உண்மைதானே?
- வச. கேட்பானேன்? எப்படிப் பார்த்திருப்பார்? நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள்? அது சாத்தியமா?
- வா. ஏன்?
- வச. அந்தப் பெண்ணே இல்லையே! கடலில் கண்டதெல்லாம் நீங்கள் முன்பு சொன்னபடியே கனவுதானே! உண்மையில் அகப்பட்டவர் இந்தப் பப்பரவாயர்!—இந்தப்பெண்ணை, எப்படிப் பார்த்திருப்பார் மஹாராஜா, என்று நான் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன்?
- வா. இவ்வளவுதூரம் நான் கூறியும் பழையபடி ஆரம்பித்தாயல்லவா நீ! இருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வருவிக்கும் விதத்தில் வரவழைக்கிறேன்.—பாப்ரவ்யா, அப்படியே வசந்தகரை இந்த அறைக்குள் அடைத்து பூட்டிவிடு.
- வச. தேவி! உம திஷ்டம்! ஆனால் இன்னொரு விஷயம் மாத்திரம் நான் சொல்ல மறந்து விட்டேன்.
- வா. என்ன? இப்பொழுதாவது சொல் மன்னிக்கிறேன்.
- வச. நான் அந்தப் படம் என்னவாக எழுதினேன் என்று யோசனை செய்து பார்த்ததேன்,—இப்பொழுது தான் தெரிந்தது!
- வா. என்ன? என்ன?
- வச. நான் அந்தப் பெண்ணைக் கனவில் பார்த்தபொழுது அப்படியே. என் மனத்தில் அவ்வருவம் படிந்திருக்க வேண்

மும். அதன்படியே நான் எழுதியிருக்கவேண்டும். தெரியு
துங்களா ?

வா. பாப்ரவ்யா ! அக் கதவை மூடு !

[எதிர்ப் புறமுள்ள வேறொரு அறையில் அவனைத் தள்ளி
மூடுகின்றனர்.]

இங்கு ஜாக்கிரதையாகக் காத்திருங்கள்—மஹாராஜாவையே
இனி நேரிற் கேட்டுப்பார்க்கவேண்டியது தான்.—பத்திரம்;
கதவுகளைத் திறந்துவிடப் போகிறீர்கள், பத்திரம்.

பா. இல்லை, அம்மான் ; என் தம்பியுக்கூட இருக்கிறான்,— அவ
னுக்கு மந்திரி வேலை—

வா. எல்லாம் அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம். ஜாக்கிரதை !
[போகிறான்.]

டா. அண்ணா ! நான் மந்திரி அல்லா ?

பா. ஆமாம் ; சீக்கிர மாவாய். இப்பொழுது பேசாதிரு.

டா. ஆனால்—உடுப்பு—தச்சி—குடு.

பா. என்ன உடுப்பு ?

டா. மந்திரி—உடுப்பு—இது—ஒதவுமா ?

பா. இது உதவாது. அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம்.

டா. இப்பவே தச்சிக் குடு.

பா. இப்பொழுது எங்கே போவது பொன்னுக்கு ?

டா. இல்லியோ ? கொஞ்சந்தானே புடிக்கும்—இருவது லச்சந்
தானே—புடிக்கும்.

பா. ஓகோ ! இருபது லட்சம் வேண்டுமோ ? அதெல்லாம் உத
வாது. அது நிரம்ப அதிகம்.

டா. இல்லாப்போனா நீ என்னை கொடுப்பே ?

பா. நான் ஒன்றுங் கொடுக்கமாட்டேன். ஆனாலும் பத்து
லட்சம் போதாதோ உன் உடுபிற்கு ?

டா. அது என்னமா போதும் அண்ணா ?—அங்குச் சூட்டம்
ஒரு பத்து லட்சம் போணும் !

- பா. பத்து லட்சம் ஏன்? மூன்று லட்சம் போதும்—
- டா. உம்!—அப்புறம்—ஜல்லடத்துக்கு ஒரு மூணு லட்சம் வோணுமா?
- பா. எல்லாம் இரண்டு லட்சம் போதும்.
- டா. தலெ குட்டெக்கி ஒரு ரெண்டு லட்சம் வோணுமா?
- பா. எல்லாம் இரண்டு லட்சம் போதும்.
- டா. உம்—மீதிக்கெல்லாம் ஒரு லட்சம் வோணுமா?—எல்லாம் சேத்தா என்ன ஆச்சி? அஞ்சி லட்சம் ஆவலே? லட்சம் தாம் புடிக்கும் இண்ணியே!
- பா. போடா! உனக் கொன்றும் கணக்குத் தெரியாது எல்லாம் மொத்தம் பத்து லட்சத்துக்கு மேலேயாகிறது!
- டா. எதோ கணக்கு போட்டு பாருங்கோ.
[அங்கு ராணி வைத்துச் சென்ற சித்திரப் பலகையை எடுத்த அதில் எழுதி யிருந்த படங்களை அழித்துவிட்டு பல கையை பாப்ரவ்யனிடம் கொடுக்கிறாள்.]
- பா. அட்டே தம்பி! இதை ஏனடா கலைத்து விட்டாய்? ராணி பார்த்தால் கோபித்துக்கொள்வார்களே!
- டா. நான் அதுக்கான நண்ணு எழுதி வைச்சுட்டீரேன், பயப் படாதிங்கோ.
- பா. முன்னே எழுது, ராணி வந்து விடப்போகிறார்கள்.
- டா. [குரூபமாக இரண்டு படங்களை அதில் வரைந்து] அண்ணா, இது நண்ணு இல்லே?
- பா. நன்றா யிருக்கிறதடா தம்பி! உனக்கே மந்திரி வேலை தரும்!
- டா. அண்ணா, நாணு மந்திரி யானாக்கா ஒனக்கு சேவகன் வேலை கொடுப்பேன் அல்லா?
- பா. ஏனடா! நீ மந்திரி, நான் சேவகனோ? அது உதவாது நான் அண்ணன், நீ தம்பி யல்லா? அப்படி முடியாது.
- டா. அப்படி முடியாப்போனாக்கா—நான் தம்பி யல்லா, போ— நான் அண்ணன்.

- பா. சீ! நான் தான் அண்ணன்—நீதான் தம்பி.
- டா. உம்—நான் அண்ணன், நீ தம்பி?
- வச. [அறை உள்ளிருந்து] என்ன சண்டை அங்கே?
- பா. வாத்தியாரிடம் போய் கேட்டுப் பார்ப்போம்.
- டா. உம்—உம்!
- பா. ஐயா! நீங்கள் சொல்லுங்கள். எங்கள் இரண்டு பெயரில் யார் அண்ணன், யார் தம்பி?
- வச. நான் இங்கிருந்தெப்படிச் சொல்வது? வெளியே வந்து பார்த்தல்லவோ சொல்லவேண்டும்.
- பா. வெளியே விட்டால் ஒடிப்போகமாட்டீர்களே?
- வச. உம்—உம்!— [அவர்கள் கதவைத் திறக்க, வெளிவந்து] அப்பா!—சமாசாரம் என்ன?
- பா. எங்களிருவரில் யார் அண்ணன், யார் தம்பி? நான்தானே அண்ணன்?
- வச. இதைத் தீர்மானிக்கிறதற்கு ஒரு யுக்தி சொல்லுகிறேன்.— யார் இந்த அந்தப்புரத்தைச் சுற்றி ஒரு தரம் சீக்கிரம் ஒடி வருகிறீர்களோ அவன் தான் அண்ணன்!
- இருவரும். உம்!—உம்!—
- வச. நீ இப்படி ஓடு!—நீ இப்படி ஓடு!
[எதிர்ப்புறமாய் இருவர்களும் ஓடுகிறார்கள்.]
- வத்சராஜன், வீரைந்து வருகிறான்.
- வ. வசந்தகா! நீயா இங்கிருக்கிறாய்?—தேவி சாகரிகையை ஒரு அறையில் அடைத்திருக்கிறாளாமே, எந்த அறையில் தெரியுமா?
- வச. ஓ! என்னை இத்தனை நேரம் இந்த அறையில் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள்! இப்பொழுதுதான் தப்பி வந்தேன்! ஒரு வேளை எதிர் அறையில் சாகரிகை இருக்கலாம்.— பூட்டப்பட்டிருக்கிறதே! திறவுகோ லேது?

வ. இதோ மெல்ல சசங்கதையைக் கொண்டு வாசவதத்தை யறியாதபடி எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்—திறந்து பார்ப்போம் சிக்கிரம். வாசவதத்தை வரப்போகிறான்.

[சுதவைத் திறக்க ரத்னுவளி வெளியே வருகிறான்.]

ர. பிராணநாதா!

வ. என் கண்ணே, எத்தனை நாழி அடைபட்டிருந்தாய்?

ர. ஐயோ! அப்புறம் சொல்கிறேன். ராணி வரப்போகிறார்கள். நம்மிருவரையும் ஒன்றாய்ப் பார்த்தால் தொந்தரவு.

வ. ஆமாம், உண்மையே! வா வெளியிற் போவோம்.

வச. நீங்கள் போங்கள் நான் அப்புறம் வருகிறேன்.

[வச்சராஜனும் ரத்னுவளியும் விரைந்து போகின்றனர்.]

டாமரவ்யன் ஓடி வருகிறான்.

டா. நான்தான் அண்ணன்!

வச. ஐயோ! கொஞ்சம் முன்பு வராமற் போனாயே!

டா. என்ன?

வச. அதோ உனக்கு முன்பே உன் அண்ணன் வந்துவிட்டானே!

டா. எதோ?

வச. அதோ அந்த அறையில்! போய்ப் பார்.

டா. அப்படியா?

[அறைக்குள் போகிறான்.]

வச. [அறையைத் தாளிட்டு] ஒன்றும் பேசாதே, பத்திரம்!

பாப்ரவ்யன் ஓடி வருகிறான்.

பா. நான்தான் அண்ணன்!

வச. நீதான் தம்பி.—அதோ உன் அண்ணன் உனக்கு முன்னமே வந்து உள்ளே தூங்குகிறான், போய்ப் பார்!

பா. ஏ! பார்க்கலாம்! [எதிர்ப்புறமுள்ள அறைக்குட் செல்ல]

வச. [அந்த அறையையும் தாளிட்டு] ஜாக்கிரதை! வாயைத் திறக்காதே!—பத்திரம்!

பா. [உள்ளிருந்து] தம்பி!

டா. [உள்ளிருந்து] அண்ணா!

பா. என் கதவைத் திறந்துவிடமாட்டாயா?

டா. நீ என் கதவைத் தெறந்துடமாட்டியா?

வச. பத்திரம்! கூச்சலிட்டால் ராணி கோபித்துக் கொள்வார்கள்; அதோ வருகிறார்கள், பத்திரம்! [விரைந்து போகிறான்.]

மறுபடியும் வாசவதந்தை வருகிறான்.

வா. எங்கே தேடினும் மஹாராஜாவைக் காணோமே. எங்கே போயிருப்பார்? எப்படியும் சசங்கதை தேடி அழைத்து வருவாள்.—எங்கே, இவர்க ளிருவரையுங் காணோம்? எங்கா வது போயிருப்பார்கள்.—நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்லியும் என்ன பிரயோசனம்?—ஆயினும் அறைகள் மூடப் பட்டுதா னிருக்கின்றன. இனி எப்படி இந்தச் சாகரிகை நமது கையை விட்டுத் தப்புகிறானோ பார்ப்போம்! சசங்கதையை ஆபரண முதலியவைகளைக் கொடுத்து நமது வச மாக்கிவிட்டோம்—அதோ வருகிறார் மஹாராஜா.—நான் கோபம் கொண்டவன்போலிருக்கவேண்டும்.

வத்சராஜன் மெல்ல வருகிறான்.

வ. வாசவதந்தை, என்னை அழைத்தனையாமே?

வா. நான் அழைக்கவில்லை; நானேன் அழைக்கிறேன்?

வ. சசங்கதை கூறினாளே?

வா. ஆனால் அவளிடம் போய்க் கேளும்.

வ. உத்தரவுபடி. [போக முயல்கிறான்.]

வா. போகிறீரோ?—வாரும் இப்படி! என்ன வரவர இப்படியானீர்?

வ. வாசவதந்தை, நீ என்ன இப்படி கூறுகிறாய்? நான் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாகத்தா னிருக்கிறேன். நீ தான் ஒரு காரணமு மின்றி கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் என்பது.

வா. இப்பொழுதும் சொல்லமாட்டீரா நடந்த செய்தி?

- வ. நான் என்ன சொல்வது? ஒன்றும் நடக்க வில்லையே!
- வா. அந்தச் சித்திரப் பலகையில் எழுதப்பட்ட பெண்ணை நீர் நேரில் பார்க்கவே யில்லை?
- வ. ஐயோ! அப்படிப்பட்ட பெண் நெருத்தி இப் பூமண்டலத்தில் இருக்கிறாளோ?
- வா. ஒன்றுத் தெரியாது பாபம்! நேரிற் காண்பித்தால் இடசணம்?
- வ. எதோ, காட்டு பார்ப்போம்.
- வா. அக் கதவைத் திறந்து பாரும்.
- வ. இதையா? [ஒருபுறம் கதவைத் திறந்து உள்ளே பார்த்து] வாசவதத்தை! உனக் கிதுவும் ஒரு விளையாட்டோ? அன்றைத்தினம் கடற் கரையில் ஏமாற்றியதுபோல் இன்றும் செய்கிறாயோ?
- வா. என்ன?
- வ. உள்ளே யாரிருக்கிறது பார், நீ தான்.
- வா. [உள்ளே பார்த்து] ஆ! எங்கே சாகரிகை? பாப்ரவ்யா!—இதென்ன? எங்கே சாகரிகை?—நீ எப்படி இதனுள் அகப்பட்டாய்?

பாப்ரவ்யன் வெளியே வருகிறான்.

- பா. தம்பி—மந்திரியை—கேட்டால்—தெரியும்.
- வா. எங்கே அந்த மடயன்?
- பா. அந்த அறையில் இருக்கிறான்.
- வா. ஓகோ! வசந்தகனும் தப்பினான்போ விருக்கிறதே!

[மற்றொரு கதவைத் திறக்கிறான்.]

டாமரவ்யன் வெளியே வருகிறான்.

- டா. நான் தான் அண்ணென்!
- வ. வாசவதத்தை! இதென்ன விளையாட்டு?
- வா. என்ன மதிமோசம் போனேன்!—அந்தச் சித்திரப் பலகையுங் காணும்!

பா. மந்திரி இடம் இருக்கிறது.

வா. எந்த மந்திரி யிடம்?

பா. இதோ.

வா. இந்தப் பயித்தியத் திடமா? எங்கே அந்தப் பலகை?—

[வச்சராஜன் நகைப்பது கண்டு]

ஆம், பிராணநாதா, இதற்குள்ளாக சுகைக்கவேண்டாம் இந்தச் சித்திரப் பலகையி லிருப்பதற் கென்ன சொல்லு கிறீர்?

வ. வாசவதத்தை! உனக் கென்ன பயித்தியம் பிடித்திருக் கிறதோ!—இதென்னை இது?

வா. ஆ! பாப்ரவ்யா! இது யார் வேலை? இதி லிருந்த உருவங் கள் எங்கே?

பா. அம்மணி, அது நன்றா யில்லை யென்று மந்திரி கலைத்து விட்டு எழுதினான்.

டா. ஆமாம்.

வா. நீயும் உன் மந்திரியும்! மடையன்களே! போங்கள் வெளியே இட்சணம்!

பா. மஹாராணி, மறந்துபோகக்கூடாது சொன்னதை.

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

வ. வாசவதத்தை, இனியாவது இச் சந்தேகம் விடாயா?

வா. உம்! உம்! சொல்லமாட்டீர் இனிமேல், எல்லாம் செய்து விட்டு!

வ. ஐயோ! நான் ஒன்றும் செய்ய வில்லையே! நீதான் என்னை இவ்விதம் ஏனாம் செய்கிறாய்; இது உனக்கு நியாயமா?

வா. அப்பா! உமது நியாயத்தை நானறி வேன்?

வ. என்ன அறிந்தது? இந்தப் பாப்ரவ்யனைப் பெண்ணென்று நினைத்ததா?

வா. உம்! போனது போகட்டும்—அதை யெல்லாம் மறந்து விடும்.

வ. உன் னிஷ்டப்படி.

வா. ஆனால், பிராணநாதா, என்னுத்தர வின்றி இனி நீர் ஒரு பெண்ணையும் மணம்புரிவ தில்லை யென்று பிரமாணம் செய்து கொடும்.

வ. அப்படியே, இனி மணம் புரிவதில்லை, சந்தோஷந்தானா ?

வா. சந்தோஷந்தான், பூரணமாக.

மறுபடியும் வசந்தகன் வருகிறான்.

வச. அதில் எனக்கும் பாதி!

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—நந்தவனத்தில் ஓர் அடர்ந்த இடம். காலம்—இரவு.

வாசவதந்தையும் காஞ்சனமாலையும் வருகிறார்கள்.

வா. காஞ்சனா, நீ கூறியது உண்மைதானா ?

கா. அம்மணி, சற்று பொறும். உண்மை வெளியாகிறது!

வா. இந்த மாதவிப் பொழி லருகில்தானே சந்திப்பதற்கு ஏற் பாதி செய்திருக்கிறாள் ? தக்க இடம் கோரினாள் ! இம்மலர்ப் பொழிலின் வாசனை மனத்தைக் கவர்கிறதே ! குளிர்ந்த காற்று வீசுவதற்கும் இருண்டிருப்பதற்கும் சரியான இடந் தான் இவர்களுக்கு ; ஆயினும் என் உடையில் மஹாராஜா வைக் காணும்படியான அவ்வளவு தைரியம் வந்துவிட்ட தல்லவா இச் சிறுமிக்கு ! ஆகட்டும், அதை நான் பார்க்கி றேன் !—எல்லாம் நாம் சற்று ஏமாந்து நம்முடைய உடைய சசங்கதைக்கு அளித்ததினால் நேர்ந்தது ! அவளையும் சாகரிகை எப்படியோ கைவசப்படுத்திவிட்டாளே.

கா. அம்மா, மஹாராஜா வரும் சமய மாய்விட்டது.—நாம்— [திரும்பிப் பார்த்து] ஓ ! அதோ வருகிறாற்போ லிருக்கி றது ! நாம் சற்று மறைந்திருப்போம். வசந்தகனும் கூட வருகிறான். இவர்கள் பேசுவதைச் சற்று கேட்டறிவோம்.

வா. ஆம், ஆம்! இங்கு மறைந்து கொள்வோம்.

[ஒரு புறமாக மறைந்து கொள்கின்றனர்.]

வத்சராஜனும், வசந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வ. வசந்தகா, வாசவதத்தைக்கு இவ் விஷயம் ஒன்றுத் தெரியாதே ?

வச. ஒன்றும் தெரியாது! நான் அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக எல்லாம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன் சசங்கதையுடன். ஒன்றும் பயப்படவேண்டாம்.

வ. இதுதானே குறித்த இடம்? என்ன இருண்டிருக்கிறது!

வச. ஆம், இதுதான். சற்றுட்காருவோம் நாய் இப் பளிங்குக் கல்லின்மீது.

வ. தோழா, நீ விரையில் போய் சாகரிகைபை அழைத்து வா.

வச. ஐயோ! ஆக்கப் பொறுத்தது ஆறப் பொறுக்க வேண்டாமா? சாகரிகைபை வாசவதத்தைபேல உடுத்தி வருவதென்றால் இலேசான விஷயமா?

வ. தோழா, நீ எதற்கும் போய் துரிதப்படுத்து; நான் இக்கொடி வீட்டி விருக்கிறேன்; சீக்கிரம்.

வச. இரும்; நான் போய் அழைத்து வருகிறேன் விரைவில்.
[வத்சராஜன் கொடி வீட்டிற்ரு செல்ல, வசந்தகன் போகப் புறப்படுகிறான். இச்சமயம் வாசவதத்தையும் காஞ்சனையும் வெளிவர, அவர்களைச் சந்திக்கிறான்.]

வச. [காஞ்சனையைப் பார்த்து] ஆ! சசங்கதா, உன் புத்தியை மெச்சுகின்றேன்! நான் பார்த்தவுடன் அந்த நீலி காஞ்சனமாலே தானே என்று திடுக்கிட்டேன்! நன்றாக வேஷம் பூண்டாய்! சாகரிகை எங்கே?

கா. அதோ.

வச. ஆஹா! வாசவதத்தையே! சரிதான்.—சாகரிகா, நீயும் ராணிதானே; அதனால் வாசவதத்தைபேல விளங்குவது தவறல்ல!—வா சீக்கிரம். மஹாராஜா உன் வரவை எதிர்பார்த்து வருந்தி யிருக்கிறார் வாருங்கள்.

- வ. [வெளி வந்து] வசந்தகா! வந்தாளா சாகரிகை?
- வச. உம்முடைய அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம். இதோ—
- வ. கண்ணே, சாகரிகா! இத்தனை காலம் பிடித்ததா உனக்கிங்கு வரா? என் அன்னமே! அநங்கன் விடு மாசுகத்தால் ஆரூயி ரழியு மென்னை, அன்பிலே டணைந்து, உன் அதர மிகு அமிர்தமதால் உயி ரெய்த அருளாயோ?—
- வச. சாகரிகா, என்ன சும்மா இருக்கிறாய்?—இன்னும் பிணங்கி நிற்கிறாயே! நாண மென்ன இனி? வாசவதத்தையின் கடு கடுத்த சொல்லைக் கேட்டு வெறுப் பெய்தி யிருக்கிற மஹா ராஜாவின் செவியை உன் இனிய மொழியினால் இன்புறச் செய்!—சசங்கதா, நாம் போவோம் வா. இனி இன்னும் இங்கிருப்பது நியாய மன்று—அரசே, உமக்கனுகுலமாக சந்திரனும் உதய மாகிருன், அதோ!
- வ. கண்ணே! இதோ பார்த்தனையா! வெட்க மின்றி இச் சந்திரன் உன் திற மறியா துதித்தான்! கஞ்ச மலரெலாம் இவன் வரு முன்னே உன் மதியினைக் கண்டு அஞ்சிக் குவிந்தன! இமந்தரு வெண் மதியொளி இன்பந்தரு உன் விழி யொளிக் கொப்பாமோ? பஞ்ச பாணனுக்கு உன் அஞ்சனக் கண்ணினும், பஞ்சையாம் இப் பசுபதி சடையன், விஞ்சிய உதவி யாவானே? அம்புலி யுடை அமிர்தினும் உன் நதரத்திடை அமிர்தம் மேலான தன்றோ? அணங்கே, இதைவிட்டு நான் அதைப் பருகுவனே?
- வா. [கிஉரென்று தன் முகத்தை மூடியிருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்து வீட வச்சராஜன் பயந்து நிற்பது கண்டு] ஏன் பயந்து நிற்கிறீர்? பருகு மிப்பொழுது!
- வ. வாசவதத்தை!
- வா. மஹாராஜா! ஏன் சும்மா நிற்கிறீர்? சாகரிகை அதரத்திடை அமிர்தம் வாசவதத்தை வாயிடை விஷமாயின்றோ?—பிராணநாதா, முகத்தை சற்றெடுத்துப் பாரும், இனி மேல் என்ன போக்கு சொல்லப் போகிறீர்?

வ. கண்ணே, என்னை—

வா. கண்ணே!—என்னை என் கண்ணே என்றழைக்கிறீர்? உமது கண்மணி சாகரிகை இருக்கிறார், அவனை யழையும்! நானும் சற்று முன்பாக ஏதோ ஞாபக மறதியாக பிராண நாதா என்றழைத்தேன். எனக்கென்ன சுதந்தரம் உம்மை அவ்வாறழைக்க இனி? அது அவளுடையதாயிற்றே!— ஏன் சம்மா இருக்கிறீர்?—நீர் என்ன சொல்லக்கூடும்? உமக் கென்ன தெரியும்? கனவிலும் இந்தச் சாகரிகையை நீர் கண்டதில்லையே! சித்திரப் பலகையி லெழுதிய தெல்லாம் சித்தத்தின் செயல்! உமக்கேதாவது தெரியுமா? அவனை நீரிற் கண்டு பேசியதுண்டா? சே! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? ஏன் நின்றுகொண்டு உமது காதுக்குக் கடுகடுப்பைக் கொடுக்கும் என் மொழியைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்? போம் சாகரிகை யிருக்கு மிடம், அவள் கணியினு மினியமொழியைக் கேட்டு குளிர! சீ! உம்மை வெறுப்பதற் பயனென்ன? வெட்கமின்றி எல்லா மறிந்தும் உம்முடன் பேசுகிறேனே நான் இன்னும்!—உம்முடைய குலத்தின் சுபாவத்தைக் காண்பித்தீரே!—

வச. தேவி! மஹாராஜாவின் ஒரு பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்.—உண்மை என்னவென்றால்—

வா. வசந்தகரே! அதென்ன அப்படி கூறுகிறீர்? மஹாராஜா அல்லவோ என் பிழையைப் பொறுக்கவேண்டும். மஹாராஜா இன்ப சாகரத்தில் மூழ்குவதை நானன்றோ இடையில் வந்து கெடுத்தேன்? ஐயோ பாவம்! வாடி நிற்கிறார், வஞ்சியிடம் அழைத்துச் செல்லும்; இல்லாவிட்டால்— நான் அழைத்து வருவதா, அரசே?

வ. வாசவதத்தை! உன்னை நான் ஒன்று வேண்டுகிறேன்; என்னை மன்னிக்கமாட்டாயா? உன் மேல் காதல்—

வா. பிராணநாதா, எழுந்திரும். இதென்ன? தன்மீதிலேயே தணியாக் காதல்கொண்டு தரணியில் வேறொரு தஞ்சியையும் நோக்காத தன் காதலனை காலில் வீழ்ந்து வேண்டும்

பொழுது மன மிளகா மனைவியு முண்டோ? நீர் சுகமாயிரும்—நான் போகிறேன்.—என் விதி! காஞ்சனா, வா போவோம். [காஞ்சனையுடன் போகிறான்.]

வ. வசந்தகா! வசந்தகா! நான் தேவியின் முகத்தை மறுபடியும் எப்படிப் பார்ப்பது? ஐயோ! நானிப்பொழுதென்ன செய்வது? ஒரு புறம் வாசவதத்தையின் கோபத்தை எவ்வாறு போக்கப்போகிறோமென்னும் சஞ்சலமும், மற்றொரு புறம் சாகரிகையின் கதி என்ன வாயதோ எனும் சஞ்சலமும் என் மனத்தைப் பற்றி யிழுக்கின்றனவே!

வச. அரசே, நான்தான் சரி! நான் போய் ராணியின் கோபத்தை எப்படியாவது தணித்து வருகிறேன்—

வ. அப்படியே என் காதலியாம் சாகரிகையின் கதி என்ன வாயதென்று மெல்ல அறிந்துவா.

வச. நீர் இங்குதானிரும், நான் விரைவில் வருகிறேன்.

[போகிறான்.]

வ. ஐயோ! மோப்பக் குழையு மனிச்சசத்தினும் மேன்மையாம் குணமுடை மொய் குழலாள் கதமுடன் மதன்விடும் வாளி தனக் கஞ்சவாளோ? தணிவிலாக் கோபமுடைத் தையல் வெகுளியை விஞ்சவாளோ? எனைக் காணாது ஏக்க முற்று தன்னை வெறுத்து மிஞ்சவாளோ? காதல நெனப் பெயர் பூண்டும் கனி வெய்தக் கணமேனும் காணாத இக் காதகனைக் கருதியே துஞ்சவாளோ! துஞ்சவாளோ!

[மூர்ச்சையாகிறான்.]

அழுதவண்ணம் ரத்னுவளி மெல்ல வருகிறாள்.

ர. ஐயோ! நானிப்பொழுது என் செய்வது? நடுக் கடலில் மரக்கல முடைந்த மாலுமி யானேனே! வாசவதத்தையோ உண்மையை அறிந்துவிட்டாள்! இனிமேல் என் காதலரை கண்ணாரக் காணவும் விடப்போகிறாளோ என்முன்? ஐயோ! நான் எதற் கென் றஞ்சவேன் இப்பொழுது? தான் மணந்த மலரை நான் துகர்ந்தேன் என்று என்மீது கோபாவேசம் கொண்டிருக்கும் தேவியின் பெஞ்சினத்திற் கஞ்சவரீது?

அல்லது இவ்வுண்மை வெளியாயதே என்று எனை வாட்டும் இந்நாணத்திற் கஞ்சுவனே? இதுதான் சமயமென்று பேதை என்றும் பாராது பாதகனம்மன்மதன் என்மீது பஞ்சபாணங்களையும் அஞ்சாது விடுவதற் கஞ்சுவனே? என் மனத்தை எந்தச் சங்கடத்திலும் இதுவரையில் தேற்றிக் கொண்டிருந்த என்னுயிர்த்தீதோழி இப்பொழுது ராணியின் கையிற்பட்டு என்ன துயருறுகிறாளோ என்றஞ்சுவேனே? அல்லது என்மீது காதல் கொண்டும், நான் இக்கதிக்கு வந்தே நென வறிந்தும், ராஜ தர்மத்திற்குடன்பட்டவராய், எனக் குதவச் சக்தி யற்றவரா யிருக்கும் என் பிராணநாதர் என் பொருட்டு அந்த வாசவதத்தையினால் என்ன கஷ்டம் அனுபவிக்கிறாரோ என்று அஞ்சுவனே?—ஓ! என்னைப்போன்ற தூர்ப்பாக்கியசாலிகள் இவ்வுலகில் ஒருவரு மிரார்! நான் ஏனே இப்புவிடில் பிறந்தேன் பெண்ணாக? இத்துயரம் அனுபவிப்பதைவிட என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே நலம்! இனி யோசிப்பதிற் பயனில்லை. இருந்தென்ன பயன்? என் பிராணநாதரை நான் மறுபடியும் காண்டலும் கடினம். அவரைக்காணாது நான் வாழ்வானேன்? அவருடன் நான் கூடியிருப்பது அசாத்தியமானால் நான் உயிருடன் கூடியிருப்பானேன்?—இதுதான் நமக்கிசைந்த இடம்!—இதோ இக்கொடியைச் சுருக்கிட்டு மடிவோம்—ஆ! இந்நிசியில் நிச்சிப்தமாய், இந்த நந்தவனமெங்கும் சந்திரனொளி பரவி நிற்க, மந்தமாய்த் தென்றல் வீச, மலர்களெங்கணும் மணங்கமழ, என்ன ரமணீயமாய் இருக்கிறது! இச்சமத்தில் என் காதலரை நாடி இன்பநலம் துகராது நான் இறக்கவேண்டி வந்ததே! யார் விதியாரை விட்டது? பிராணநாதா! பிராணநாதா! இன்னொரு ஜன்மந்தன்னி லாயினும் உம்மை நான் பிரியா தடைகிறேன்!

[கழுத்தில் கொடி யொன்றால் சுருக்கி விடுகிறாள்.]

வசந்தங்கள் வீரைந்து வருகிறாள்.

வச. ஐயோ! மஹாராஜா! மஹாராஜா! தேவி இறக்கிறார்கள்! வாரும்! வாரு மிப்படி!

- வ. [திடுக்கிட் டெழுந்து] ஆ! ஆ! எங்கே! எங்கே?—ஆ வாசவதத்தை! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? இதென்ன மதி ஹீனம்? விடு இக் கொடியை! சாகரிகையைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை இனி நான்!
- ர. ஆனால் பிராணநாதா!—மஹாராஜா!—நான் இறப்பதை ஏன் தடுக்கிறீர்?—என் பொருட்டு உமக்கேன் இவ்வளவு துயரம்? நீர் சுகமாய் ஒரு மனஸ்தாபமின்றி தேவியுடன் வாழும். நானிறந்து உம்மை சுகப்படுத்துகிறேன்.
- வ. கண்ணே! சாகரிகா!
- ர. என்னை ஏன் கண்ணே யென் றழைக்கிறீர்? சற்று முன்பாகத்தான் என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை யென்று சத்தியம் செய்தீரே, ஜாக்கிரதை, தேவியர்கள் கேட்டுவிடப் போகிறார்கள் நீர் என்னை கண்ணே யென் றழைப்பதை! பிறகு பாதத்தில் வீழ்ந்து வேண்டும்படி நேரும்.
- வ. என் கண்மணி! சாகரிகா! நீயே இப்படிப் பேசுதலழகோ? சற்று முன்பாக உன்னை வாசவதத்தை யென்றெண்ணி, எப்படி யிருந்தபோதிலும் என் மனைவி யாயிற்றே என நினைத்து அவளுயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அம் மாதிரி கூறினேன். அதனை உண்மை யென நீ நம்பலாமா?
- வச. ஆமாம், சாகரிகா! ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு எத்தனைப் பொய் வேண்டுமென்றாலும் பேசலாமென்று தர்ம சாஸ்திரங்களை கூறுகின்றனவே! அதற்காகத்தான் நான் தினம் தேவியிடம் எத்தனைப் பொய் பேசுவருகிறேன் என்னுயிரைக் காப்பாற்ற! இனி மஹாராஜாவின் மீது கோபியாதே.—மஹாராஜா, எனக்கு விடையளியும். அதோ சுகங்கதை என் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறாள். நான் விரைவில் போகாவிட்டால் இந்த அம்மாளிடம் நீர் படும் பாடு நான் அங்கு படவேண்டும்! நம்முடைய தலைவிதி இது! [போகிறான்.]

- வ. என் மனங் கவர் மானே! உன் கர மென்னுங் கொடியால்
என் கந்தரத்தைச் சுற்றுவதை விட்டு, இன்னும் ஏன் இவ்
வற்பக் கொடியினைக் கரத்திற் கொண்டனே? நீயே விரும்
பின் என் இரு கரமெனும் பாச மிருக்கிறது. அவற்ற
லுன்னைக் கட்டி யணைக்கவோ?
- ர. ஆமாம், என்னெதிரிலிப்படிப் பேசினிடும்; தேவி வந்தால்
சாகரிகையைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை யென்று
பிரமாணம் செய்து விடும்!
- வ. கண்ணே, நானவ்வாறு செய்வேனென நம்புகிறாயா நீ?
- ர. பிறகு ஏன். தேவியிடம் நேற்றைத்தினம், என் கண்மணியே,
உன் உத்தரவின்றி நான் ஒரு பெண்ணையும் மணம் புரிவ
தில்லை என்று கூறினீராமே?
- வ. அது யார் உனக்குச் சொன்னது?
- ர. யார் சொன்னாலு மென்ன? உண்மையா அல்லவா?
- வ. சாகரிகா, இப் பளிங்குக் கல்லின்மீது உட்காருவோம்;
விளங்கச் சொல்கிறேன் எல்லாம்—முதலில் “கண்மணியே,
உன் உத்தரவின்றி” என்று சொன்னேன் நான்?
- ர. எல்லாம் சொல்லி யிருப்பீர்!
- வ. உனக்கு ஜோஸ்யம் தெரிந்ததோ? அதிருக்கட்டும்—நான்
சொன்ன தென்னவென்றால் இனிமேல் நான் அவளுத்தர
வின்றி ஒரு பெண்ணையும் மணம் புரிவதில்லையெனக்
கூறினேன்!
- ர. பிராணநாதா!—என் கதி என்ன வாவது?—உம்மை நான்
நேரிற் காணவும் தேவி விடை யளிப்பார்களோ?
- வ. கண்ணே! ஏன் பயப்படுகிறாய்? வா உட்கார்!
- ர. உமது பக்கத்தில் உட்கார எனக் கென்ன சுதந்தரம்? நீர்
தான் கூறிவிட்டீரே—
- வ. என் கண்ணே, உன்னைத் தான் நான் முன்பே மணம்செய்து
கொண்டேனே. இனி ராணியின் உத்தர வென்னத்திற்கு

- ர. எப்பொழுது மணந்தீர்?
- வ. நாமிருவரும் காந்தர்வ மணம் புரியவில்லையா? கூத்திரியர் காளாகிய நமக்கு அது விதிக்கப்பட்ட தென்பதை மறந்தனையோ?—இப்பொழுது தென்ன சொல்கிறாய்? ஏன்தலை குனிந்துகொண்டாய்? உம்—உனக் கேதாவது சந்தேகமிருக்கிறதோ?
- ர. அதிருக்கட்டும்—இப் பூம்பொழிலில் அம்புலி என்ன அழகாய் விளங்குகிறது கண்டரா? இப்பொழுது உம்முடைய வாசவதத்தை உமது பக்கத்தி விருந்தால் உமக்கெவ்வளவு சந்தோஷமா யிருக்கும்—
- வ. நீதான் இருக்கிறாயே.
- ர. உம்!—இதெல்லாம் மேலுக்கு?
- வ. இல்லை! இல்லை!—

வாசவதத்தை காஞ்சனையுடன் திடீரென்று வருகிறான்,
வந்தீராஜனும் ரத்னவளியும் பயந்து எழுந்திருக்கிறார்கள்.

- வா. மஹாராஜா! எழுந்திருக்கவேண்டாம்! எழுந்திருக்க வேண்டாம்!—தேவிபாரே! உட்காருங்கள்!—உட்காருங்கள்!—

[அவர்கள் கரங்களைப்பற்றி]

அடி சாகரிகா! இனிமேல் என்ன பொய் பேசப் போகிறாய்? 'இப்படிப்பட்ட புருஷனும் இவ் வுலகி விருக்கிறாரோ' அம்மணி! நான் மஹாராஜாவை நேரில் பார்த்ததேயில்லையே! படத்தில் யாருடைய ரூபமோ தெரியாதே! இப்பொழுது தெரிந்ததா? படத்தி லெழுதிய முகமும் இந்த முகமும் சரியா யிருக்கிறதா வென்று அவ்வளவு அருகில் முகத்துடன் முகம் வைத்தும் பார்த்தாயோ? என்ன நாணம்! என்ன வெட்கம்! ஒன்று மறியாளாம் கன்னி, அவளை ஒடிப் பிடித்ததாம் ஒன்பது மாதத்து ஜன்னி!—உன்னைக் கேட்பதில் என்ன பிரயோஜனம்? இதோ சந்திரகுல வள்ளல், கௌசாம்பி மன்னன், உலகாள னிருக்கிறார், அவரைக் கேட்போம்.—ஏன் மஹாராஜா? இப்பொழுது தென்ன சொல்கிறீர்? இதுவும் விளையாட்டோ?

வசந்தகன் வருகிறான்.

ஆ! நீயும் வந்தாயா? உன் கனவு என்னவா யிருக்கிறது கேட்போம்.—மஹாராஜா கைப்பிடியா யகப்பட்ட பிறகு இன்ன உத்தரவு கூறுவதென்றறியாது விழிக்கிறார்! ஏதாவது போக்கு சொல்ல நீ அவருக்காக!—உம்—

வச. தேவி, நீங்கள் என்னை நம்பினாலும் சரி! நம்பா விட்டாலும் சரி!—உண்மை என்னவென்றால்—

கா. “நான் பேசுவது பொய்!”

வச. அம்மா, நீ ஒருத்தி வந்தாயே, அம்மா!—

வா காஞ்சனா, வசந்தகன் புளுகட்டும், நீ யேன் தடுக்கிறாய்?

வச. உண்மை என்ன வென்றால்—உம்—சாகரிகை இந்த உடையில் சற்று முன்பாக இங்கு வந்து இந்தக் கொடியால் சுருக்கிட்டு மடியப் பார்த்தாள். நான் நீங்கள் தானென எண்ணி கூச்சலிட்டேன், உடனே மஹாராஜா வந்தார்; அவரும் நீங்களென ஏமாந்து, இக் கொடியை வாங்கிவிட்டுக் காப்பாற்றினார்!—

வ. வாசவதத்தை, இதி லணுவளவேனும் பொய் யில்லை!

வா. பிறகு நான் என்று நினைத்தே சாகரிகையைக் கட்டியனைத்தீர்!—என்னிடம் இதை கூற வருகிறீரே!—காஞ்சனா, முழுப்பூசனிக்காயை சோற்றுடன் மறைக்கும் இப் பார்ப்பானை இக் கொடியால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போ.

கா. வாருமையா வசந்தகரே, நீலி யல்ல நான்! வாறும்!!

[கொடியால் வசந்தகனைக் கட்டி யழுத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

வா. சாகரிகா, நீ வா இப்படி, உன்னையும் தண்டிக்கும் விதத்தில் தண்டிக்கவேண்டும்.—அந்த சசங்கதை எங்கே?—

[சாகரிகையை அழைத்துக்கொண்டு போகிறான். வச்சராஜன் திகைத்து நிற்கிறான்.]

காட்சி முடிக்கிறது

முன்றும் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை. காலம்—இரவு.

கையில் ஒரு நிருபத்துடன் ரத்னாவளி துக்கித்தவண்ணம் நிற்கிறாள்.

ஈ. பிராணநாதா! பிராணநாதா! இந்தப் பாக்கியத்தையாவது பெற்றேனே!—இதெப்படி இங்கே வந்தது? முதலில் என்ன எழுதி யிருக்கிறாரென நன்றாய்ப் படித்துப்பார்ப்போம். [படிக்கிறாள்.]

“கண்ணினிய காதலியே! கடிதினி லுனைக் காண்பேன் நான், அஞ்சன விழி அன்னமே, அஞ்சாதிருப்பாய் நீ!” இது என் பிராணநாதரிடமிருந்து வந்த தென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. இதோ அவருடைய மோதிர முத்திரையிருக்கிறது!—ஐயோ! என் காதலரை நான் கடிதிற் காணப்போகிறேனோ? எதற்கும் ஈச னிருக்கிறார்.—ஆயினும் இத்தனைக் காவலுள்ள சிறையிலவர் எப்படி இங்கு வரப்போகிறார்? தேவியோ இங்கு ஒரு ஆடவரும் வரலா காடுதன உறுதியாய் நிபந்தனை செய்து கரோமான காவலமைத்திருக்கிறார்கள்; இவர்கள் கண்ணிலெல்லாம் படாது ஒருவரு மறியாதபடி என் பிராணநாதர் என்னை எப்படி வந்து காணக்கூடும்?—ஆயினும் ஒன்று, இந்த நிருபம் எப்படி யிங்கு வந்தது இவர்க ளறியாதபடி? அப்படியே என் பிராணநாதரும் வர லாகாதா?—ஈசனிருக்கிறார்!—ஐயோ! பிராணநாதா! நீர் என்னைப்பார்க்க வருவதாயின் சீக்கிரம் வாரும். தாமதிப்பீராயின் இறந்தபின் தான் என்னைக் காண்பீர்! உம்மைப் பிரிந்த ஆயாசத்தால் என் உடல் நாளாவர்த்தியில் மெலி வடைந்து வருகிறது! இதோ என் கை வளை நழுவுகிறதே!—ஐயோ! தேவியவர்கள் நான் படுந் துயரம் இன்னதென அறியாது தினம் ஒரு வயித்திய சாஸ்திரத்தில் வல்ல ஸ்திரீயைக் கொண்டு வந்து

காண்பிக்கிறார்கள்!—இந்த வயித்தியத்தி லெல்லாம் ஆறு மோ என் துயசம்? தீருமோ என்னோய்? எனைப் பீடிக்கும் வியாதி, என் பிராணநாதா, உம்மா லன்றி வேறெவராற் போகும்? பிராணநாதா!—ஆ!—அதோ தேவி வருகிறாள் போ லிருக்கிறது தினப்படி நம்மை விசாரிக்க!—இந் திரு பத்தை மறைத்து வைக்கவேண்டும்—

வாசவநத்தை பெண்ணுருவம் பூண்ட வந்சராஜனுடன் வருகிறாள்.

வா. ஆ! சாகரிகா! என்ன திடுக்கிட்டாய்?—ஒன்றும் பயப் படாதே! இந்த அம்மாள் கோசலநாட்டிலிருந்து வந்திருக் கும் வயித்திய சாஸ்திரம் நன்றாய்க் கற்றறிந்தவர்கள். எப் படியாவது உனக் கிருக்கும் தேக அசௌக்கியத்தைத் தீர்த்துவிடுவதாகச் சொல்கிறார்கள்; எனக்கும் மிகவும் நம் பிக்கை யிருக்கிறது. உன் கையைச் சற்று—

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. தேவி, ஒரு மனு.

வா. உன்னை யார் வரச்சொன்ன திங்கே காவலை விட்டு?

பா. மன்னிக்கவேண்டும். டாமரவ்யன் பெரியவனா, நான் பெரி யவனா?

வா. நீதான் பெரியவன் போ சிக்கிரம்!

[பாப்ரவ்யன் போகிறான்.]

என்ன சொன்னாய், சாகரிகா?

ர. அம்மணி, நான் உமக்கு எத்தனை முறை கூறி யிருக்கிறேன்; இந்த வயித்தியத்தி லெல்லாம் பிரயோஜன மில்லை அம் மணி! நானிவ்வண்ணம் சாகவேண்டுமென்று ஈசன் எனக்கு விதித்திருந்தால் நான் இறக்கவேண்டியது தானே! அதைத் தடுக்க முயலுவதில் பிரயோஜன மென்ன?

டாமரவ்யன் வருகிறான்.

டா. அம்மணி, நீங்கள் சொல்லுங்க!—

வா. சொல்வது என்ன நான்? டாமரவ்யா! உன்னை, யார் அழைத்த திங்கு?

டா. நானுத்தான் வந்தேன் அம்மணி.—இந்த பப்பரவாயனுக்
காலு நானு ஓயர மல்லா ?

வா. ஆமாம், போ ! பயித்தியம் !

டா. சந்தோஷம். [போகிறான்.]

வா. சாகரிகா, இம்மாதிரி பேசாதே ஸ்வாமி உனக்கொன்றும்
அப்படி கெடுதியாக விதித்திருக்கமாட்டார், என் சொல்லைக்
கேள். உன் தேக அசௌக்கியத்தை ஒன்றும் ஒளியாது
இந்த அம்மாஸிடம் கூறு, எப்படியும் தக்க சிகிச்சை
செய்து சுவஸ்தப்படுத்துவார்கள். கிட்டாத பொருளைப்பற்றி
ரினைத்து ஒன்றும் வருத்தப்படாதே, தெரியுமா ?—

மறுபடியும் பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. தேவி ! நான்தானே அழகு ?

வா. இதென்ன தொந்தரவா யிருக்கிறது !—பாப்ரவ்யா ! இன்
னொரு முறை இங்கு வராதே !

பா. கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் ?

வா. ஆமாம், போ ! [பாப்ரவ்யன் பேசுகிறான்.]

வ. சங்கோசப்படுகிறான் போலிருக்கிறது.—உங்க ளெதிரில்
கூற—சற்று நீங்கள்—அப்புறம் போயிருந்தால்—நான்தீர
விசாரித்து—பிறகு இன்னதென் றறிந்து—தக்க ஓளவுதம்
கொடுக்க—முயலலாம்.

மறுபடியும் டாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

டா. என்ன அம்மணி, நான்தானே அழகு ?

வா. இதென்ன கஷ்ட காலமா யிருக்கிறது ! டாமரவ்யா ! இன்
னொரு முறை நீ இங்கு வந்தால் உன்னைத் தண்டிப்பேன்
நான், போ வெளியே !

டா. உம் !—நான்தானே ?—

வா. ஆமாம், நீதான் ; டோ வெளியே !

டா. ஆ ! சரி ! சரி ! [போகிறான்.]

வா. ஆம், அப்படித்தானிருக்கவேண்டும் சகஜம்தான். நான் அடுத்த அறையில் இருக்கிறேன் ; வேண்டியபொழுது என்னை அழையுங்கள் வருகிறேன். சாகரிகா, ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம், ஒன்றும் ஒளியாது உன் தேக ஸ்திதியைக் கூறு—

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும், மறுபடியும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

பா. அம்மணி! எங்க ளிரண்டு பெயரில் யார் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் ?

வா. இதென்ன ! பயித்தியங்களாய் வந்து சேர்ந்தன !

பா. சீக்கிரம் சொல்லுங்களம்மணி, யார் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளுவது?

வா. யாரை ?

பா. வெளியில் இந்த அம்மானோடு வந்திருக்கும் பெண்ணை.

வா. அம்மா, இவர்கள் கூறியதைக் குறித்து யோசிக்கவேண்டாம், இரண்டும் இரண்டு பயித்தியங்கள் ! உம்முடைய வேலையைப் பாரும்.—நீங்கள் வாருங்கள் இப்படி, உங்களை இங்கு காவலிருக்கச் சொன்னேனா, சண்டை போடச் சொன்னேனா ? [இருவரையும் அழைத்துச் செல்கிறாள்.]

வ. சாகரிகா, உன் கையைக் கொடு இப்படி.

ர. அம்மா, நீர் ஏன் வீணில் கஷ்டமெடுத்துக்கொள்ளுகிறீர் ? உம்மால் என் வியாதியைத் தீர்க்க முடியாது. நான் சொல்வதைக் கேளும்.

வ. நான் சொல்வதைக் கேள்.—உன் வியாதியை நான் எப்படியும் தீர்க்கிறேன்.

ர. இப்படி இதுவரையிற் சொல்லினவர் அனேகர்.—

வ. ஆம், அவர்களுக்கெல்லாம் உன் வியாதி இன்னதென்று தெரியாது, அதனால் தவறியார்கள். எனக்கு உன் வியாதி இன்ன தென்று தெரியும்—

ர. என்ன சொல்லும்?

- வ. சொன்னால் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா ?
- ர. உம்—
- வ. மஹாராஜாவின்கீழ் கொண்ட காதல்!—உண்மைதானா ?
—என்ன பதில் கூறாதிருக்கிறாய் ?
- ர. இதை எப்படியாவது அறிந்திருக்கலாம் ;—அதிருக்கட்டும்,
அதைத் தீர்ப்பதாகச் சொன்னீரே செய்யும். எப்படித்
தீர்க்கப்போகிறீர் என் மனோ வியாதியை ?
- வ. அவ் வியாதியை உண்டாக்கினவரை மறந்துவிட்டு, வியாதி
போய்விட்டும்.
- ர. என்ன சொன்னீர் ? என் பிராணநாதரையா மறந்து விடும்
படி கூறினீர் ? அதைவிட என்னை இறக்கும்படி கூறும்!
நான் இறந்தாலு மிறப்பேனே யொழிய என் காதலரை
மறவேன் அரை சூணமேனும்—
- வ. சாகரிகா, நான் சொல்வதை கேள், நீ அவர்மீது இவ்வாறு
காதல் கொண்டு பயனென்ன ?
- ர. ஏன் ?
- வ. அவர் உன்னை இனி கண்ணெடுத்தும் பாரார்.
- ர. இவ் வார்த்தையை மும்மூர்த்திகளும் வந்து கூறினபோதி
லும் நம்பமாட்டேன், நீர் கூறினால் நம்பிவிடுவேனோ ?
இதோ பாடும், அவர் என்னை எப்படியும் மணப்பதாகக்
கூறி என் விரலி லிட்ட மோதிரம்.—
- வ. ஆனால் இதைப் பார் !
- ர. ஆ!—இது உமக் கெப்படி கிடைத்தது ? என் பிராணநாத
ருடைய தாயிற்றே!—நான் கொடுத்த தாயிற்றே!
- வ. ஆம், உன் பிராணநாதருடையதுதான் முன்பு—இப்பொ
ழுது அவருடைய பிராணநாயகி யடைய தாயிற்று !
- ர. என்ன !
- வ. சாகரிகா, நான் சொல்வதைக் கேள். மஹாராஜா என்
மீது காதல்கொண்டு இப்பொழுது என்னையே மணம் புரி

வனாகச் சத்தியம் செய்து இம்மோதிரத்தை என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார். இப்படி யிருக்கும்பொழுது நீ அவர் மீதினில் காதல் கொண்டு பயனென்ன! ஆடவர் மனந்தான் சபலமானதென்று உனக்குத் தெரியுமே? இனி இந்த ஆசையை விட்டுவிடு—

ர. இதெல்லாம் ஏதோ சூது! நான் ஒன்றும் நம்பமாட்டேன் என் காதலர் என்னை ஒரு காலு மறவார்! என்னை விட்டு உம்மை யவர் மணப்பதாவது? கூடிய சீக்கிரத்தில் என்னை இவ்விடம் விட்டு—

வ. இன்று வெளியே அழைத்துப் போவதாக எழுதினாரோ உனக்கு? எல்லாந் தெரியு மெனக்கு. அந் நிருபம் நான் தான் எழுதச் சொன்னேன், எங்கு நீ ஒருவேளை அதற்குள் உயிர் விடுகிறாயோ வென்று. பிறகு அவரிடம், உன்மீது மனமிரங்கி, நான் நேரில் போய் உண்மையைக் கூறி உன் மனத்தைத் திருப்பிவருகிறேன் என்று கூறி வந்தேன்.— இனி என் பிராணநாதர்மீது காதல்கொண்டு பயனென்ன?—

ர. போதும் நிறுத்து! இனி ஒரு வார்த்தையும் பேசவேண்டாம் என்னிடம்! நீ யாரோ மோசக்காரி! என்னை இவ் விதம் மோசம் செய்ய வந்திருக்கிறாய்! என் பிராணநாத ராவது என்னை மறப்பதாவது? அவலட்சணம் பிடித்த உன்னை மணப்பதாவது?—ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! இப்படியும் என்னை ஹிம்சித்து என் மனத்தைக் கலக்கு வீரா! என் கண் முன் வந்து என்னை இத் துயர்க்கடலி னின்றும் ஈடேற்றமாட்டீரா?

வ. கண்ணே, சாகரிகா,—

ர. ஆ! நீ யாரடி என்னைக் கண்ணே யென்றழைப்பதற்கு? என் அருகில் வராதே!

வ. சாகரிகா, அவசரப்படாதே, என்னருகில் வா. உன் துயர் தீர என்னிடம் ஒளவுத மிருக்கிறது.

- ர. ஐயோ! என்னைத் தீண்டாதே, பாவி!—உன்னைத் தீண்டலும் பாபம்! உன் ஒளஷதம் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம்!—ஈசனே! இதுவோ என் விதி!
- வ. என் கண்மணியே! இன்னும் அறிய வில்லையா நானின்னொனென்று?
- ர. ஆ! பிராணநாதா!
- வ. மெல்லப் பேசு! தேவி இருக்கிறாள் பக்கத் தறையில்.
- ர. பிராணநாதா! பிராணநாதா!—உம்மைக் கண்டேனே! கண்ணாரக் கண்டேனே இன்று நான்!—பிராணநாதா! இங் கெப்படி வந்தீர்?—இதென்ன கோலம்?—
- வ. உன்னைக்காண இக்கோலம்! நீ தேக அசௌக்கியமாயிருப்பதை யறிந்து இச் சூது செய்யாவிட்டால் உன்னைக் காண்ப தெப்படி?
- ர. ஆமாம், இப்பொழு தெல்லாந் தெரிகிறது! நீர் சொஸ்தப்படுத்த வந்தீரோ? சொஸ்தப்படுத்தும்—
- வ. நீதான் கூறிவிட்டாயே என்னைத் தீண்டலும் பாவமென்று!
- ர. ஆமாம்! உம்மை இப்படித்தான் பரீக்ஷிக்கச் சொன்னார்களோ என்னை?
- வ. இப்பொழுது இந்த ஒளஷதம் கொடுத்தால் உன் அசௌக்கியம் தீராதோ? [முத்தமிட்டு]
- ர. தீர்ந்தது.

மறுபடியும் வரீசுவதந்தை வருகிறாள்.

- வா. என்ன இத்தனை நேரம்?—ஆ! சாகரிகா! என்ன இதற்குள் உன் தேகம் செளக்ய மாய்விட்டாற்போ விருக்கிறதே!
- ர. இல்லை அம்மணி, கொஞ்சம் செளக்கியமாகத்தான் இருக்கிறது, இந்த—அம்மாள் கொடுத்த மருந்தினால்—
- வா. மிகவும் சந்தோஷம்! எப்படியாவது நீ சுகப்பட்டாற் போதும். அம்மா, வியாதி முழுதும் நீங்கி சாகரிகை சுகப்பட்டால் நீர் என்ன வேண்டியபோதிலும் அதைத்தருகிறேன்.

வ. என் பாக்கியம்.

வா. சாகரிகா, என்ன முக மலர்ச்சி யுடையவளா யிருக்கிறாய்! அந்த ஓளவுதம் நானும் சாப்பிடலாம்போ லிருக்கிறதே. கொஞ்ச நேரத்திற்குள்ளாக இவ்வளவு ஆச்சரியகரமான உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது சிறந்ததாகவேயிருக்கவேண்டும்.

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இதென்ன? இதென்ன இது?—நில்லுங்கள்! என்ன சண்டை?—

டா. என்னைப் பாத்துதான் சிரிச்சா அந்தப் பொண்ணு, நான் தான் கண்ணூலம் பண்ணிக்கப் போறேன்!

பா. இல்லை, அம்மணி! என்னைப் பார்த்துதான் சிரித்தாள், நான்தான் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்.

வா. உங்களுக்குத் தக்க சிட்சை செய்கிறேன், பொறுங்கள்!— சாகரிகா, நானேத்தினம் இந்த அம்மானை அழைத்து வருகிறேன். நேர மாயது, விடைகொடுத்தனுப்பு.

வ. [ஒரு புறமாக] கண்ணே! பயப்படாதே. எப்படியும் நானேத்தினம் தப்புவிக்கிறேன்!

ர. [ஒரு புறமாக] சரிதான், நான் கூறியதும் ஞாபக மிருக்கட்டும். தேவிக்கு அந்த மருந்து கொடுக்கப் போகிறீர்!

வ. [ஒரு புறமாக] இல்லை! இல்லை!

[ரத்னாவளி தவிர மற்றெல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை வெளிப்புறம் காலம்—காலை.

டாமரவ்யனும், பெண்ணுடை தரித்த வசந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வச. இப்படி வாறும். அங்கு யாராவது நாம் பேசுகிறதைக்கேட்டு விடப் போகிறார்கள்.

- டா. இதோ உத்தரவுபடி—ஆம்மா, உன்னோடே சரியா பேசாத் துக்குக் கத்துக்கினு வந்தூட்டனே அண்ணாத்தெகிட்ட
- வச. இதுதானே ?
- டா. இல்லே ! இல்லே ! வேறே இர்க்கு து !—இதோ !—
- வச. சரி இதிரூக்கடும்—நான் இச் சிறைச்சாலை திறவு கோல் கொண்டுவரச் சொன்னேனே, எங்கே ?
- டா. உம் ! உம் ! அதெல்லாம் கொண்டுவந்திர்க்கறே !—அத்தெ கொடுத்தாக்கா—உம்—
- வச. என்ன ?
- டா. உம்—என்னெ—உம்—
- வச. என்ன ? சிக்கிரம் சொல்லும், நாழி யாகிறது—
- டா. அவசரப்படக்கூடாது—உம்—இந்த—உம்—
- வச. என்ன இந்த ?
- டா. இந்த—உம்—என்னமோ சொல்லுங்களே—உம்—
- வச. என்ன சொல்கிறார்கள் ?—சிக்கிரம்—கொடும்—சாவியை—
- டா. என்னை—உம்—க—க—க—கல்—கல்லு—
- வச. கல்லா ?
- டா. அல்லா ! அல்லா ! கல்—கல்லா—கல்லாணம் ! பண்ணிக் கிறையா ? [தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறான்.]
- வச. முன்பு சாவியைக் கொடு மிப்படி.
- டா. இதோ—[திறவுகோலைக் கொடுக்கிறான்.] ஆம்மா,—உம்—
- வச. ஆமாம், கலியாணம் ஒன்றுதான் குறைவு—முதலில் போய் என்னை எப்படி அழைப்பதெனக் கற்றுக்கொண்டு வாரும் ; பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்.
- டா. ஏ !—யாருகிட்ட கத்துக்கினு வர்ரது ?
- வச. உங்க எண்ணுத்தையிடம் போய் கற்று வாரும்.
- டா. இதோ கத்துக்கினு வர்ரேன் ! ஒரு வேளை அண்ணாத்தெ சொல்லாப்போனா ?

வச. வேறு யாரிடமாவது கற்று வாரும்.

டா. உம்! உம்!

[போகிறான்.]

துணி மூட்டை யொன்றை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்திரீ

உடை தரித்த வத்சராஜன் வருகிறான்.

வ. கொடுத்தானு திறவுகோலை?

வச. இதோ. [அதை அரசனிடம் கொடுத்து]

நீர் சிக்கிரம் உள்ளே போய் சாகரிகையை ஆண் வேடம் பூணச் செய்து அழைத்து வாரும். நான் வெளியிலிருந்து ஒருவரும் வராதபடி ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். போம், போம்! அதோ பப்ரவாயன் வருகிறான். போம், போம்!—

[வத்சராஜன் போகிறான்.]

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. போய்விட்டானு தம்பி?

வச. அப்பொழுதே போய்விட்டாரே.

பா. உம்—என்ன கேட்டான் உம்மை?

வச. தன்னை மணம் புரியும்படி கேட்டான்.

பா. ஆ—பார்த்தீர்களா அத் திருட்டுப் பயலை! நான் எனக்காக பேசும்படி கேட்டால், தனக்காகப் பேசினான்! உம்—அதற்கு ஒப்புக்கொண்டீரா?

வச. உம்மை விட்டு அவனையா கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பது நான்? அவன் என்னை அம்மாவென் றழைக்கிறானே!

பா. பாபம்! ஒன்றும் அறியாதவன்! மூடன்—அம்மணி என்று அழை என்று நான் சொல்லி அனுப்பி யிருக்க, அம்மா என் றழைக்கிறானே! ஐயோ சாமி!

வச. ஓ! சரிதான்! நீர் சொல்லி யனுப்பியதுதானே? புத்திசாலி தான்!

வாசவதந்தையும், அமுதவண்ணம் டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

டா. இந்த அம்மா கிட்டதான் சாவி கொடுத்தேன்!

[இவர்களைக் கண்ட வசந்தன் ஓடிப் போகிறான்.]

வா. ஓகோ! சந்தேகமில்லை! வசந்தகன்தான்! எப்படி ஓடுகிறான்!
—பாப்ரவ்யா! டாமரவ்யா! நீங்களிருவரும் எப்படியாவது
ஓடிப்போய்ப் பிடித்து வாருங்கள் அவனை.

[பாப்ரவ்யனும் டாமரவ்யனும் பின் தொடர்ந்து ஓடுகிறார்கள்.]
ஏதோ சூது நடக்கிறதென்று அப்பொழுதே நினைத்தேன்.
இப்படியா இருந்தது! மஹாராஜா சிறைச்சாலையில் தானி
ருக்கிறார்! அதோ பேச்சரவம் கேட்கிறது! இருவரும்
வரட்டும் வெளியே, மறைந்திருந்து என்ன பேசிக்கொள்
கிறார்கள் கேட்போம்! [உள்ளே பார்த்து]
ஓகோ! சாகரிகை ஆண் வேடத்துடன் வருகிறான்!

[ஒளிந்து கொள்கிறான்.]

ஆடவனுடை தரித்த ரத்னவளியும், ஸ்திரீ யுடை தரித்த
வநீசராஜனும் வருகிறார்கள்.

வா. வா, சீக்கிரம். .

ர. பிராணநாதா, இந்த உடையில் வெளியில் வருவதென்றால்
—வெட்கமா யிருக்கிறது.

வா. இதையெல்லாம் பார்த்தால் இப்பொழுது உதவுமா? வா,
சீக்கிரம்.

ர. வெட்கமாயிருக்கிறதே, பிராணநாதா!—

வா. ஆனால் இந்தச் சிறையிலேயே அடைபட்டிருக்கிறாயா?

ர. ஏனோ?

வா. ஆனால் வா.

ர. யாராவது பார்த்தால் என்ன செய்வது?

வா. பார்த்தாலும் பெரிதல்ல, ஒருவரும் நம்மை இன்றொன்று
கண்டுபிடிக்கமாட்டார்கள்.

ர. யாராவது என்னை யாரென்று கேட்டால் நான் என்ன
சொல்வது?

வா. என் கணவன் நீ யென்று சொல்லிவிடு.

ர. ஓ! நான் உம்முடைய கணவனோ? நீர் என்னுடைய மனைவி
யோ? ஆனால் நான் சொல்கிறபடி யெல்லாம் நீர் கேட்க
வேண்டுமல்லவா?

வ. இப்பொழு தென்ன கோளாதது? கால தாமதம் செய்யாதே, வா சீக்கிரம். தேவி வரப் போகிறாள் ஒரு வேளை யேதாவது அறிந்து.

ர ஆம், ஆம்; சீ க் கிர ம் இதைவிட்டுப் போய்விடுவோம். ஐஐயோ! தேவி இதை அறிந்தவுடன் மிகவும் நம்மீது கோபங் கொள்வார்கள். இவ்வளவு சூது செய்தோமே என்று பற்றிக்கொண்டு எரியும். பிறகு அவர்கள் முகத்தை நான் எப்படிப் பார்ப்பது?

வ. வா, வா; சீக்கிரம். நேரமாகிறது.—எங்கே வசந்தகன்? இங்கு காவலிருக்கச் சொன்னேனே?—பிறகு நம்மிடம் வந்து சேர்வான்.—வா போவோம். சாகரிகா, என்ன நகைக்கிறாய்!

ர. தேவியின் கண்ணில் மண்ணைப் போட்டோமே என்று!

வ. ஆம், ஆம்! நன்றாய்ப் போட்டோம்.

வாசுவதந்தை மறைவிடமிருந்து வெளி வருகிறாள்.

வா போடுவீர்கள்! போடுவீர்கள் ஏமாந்தால்! அப்படியா சமாசாரம்? இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டீர்களா? பிராண நாதா! முகத்தைத் திருப்பிப் பாரும்! என்ன மதியற்றவன் நான்! இந்த வேஷத்தை இத்தனை காலம் கண்டு பிடியா திருந்தேனே!—ஏனடி யம்மா! வயித்திய சிகாமணி! நீ அங்க சேசத்திலிருந்து வந்தவளல்ல?—விவாகமே வேண்டாமென்று கன்னிகையா யிருந்துவிட்டவளல்ல?—இந்த அம்மாளுக்குக் கண்டிருக்கும் வியாதியை எப்படியும் தீர்ப்பாயல்லவா? ஆம், உண்மைதான், உம்மையன்றி சாகரிகை யின் வியாதியை மாற்ற வல்லார் யார்?—என்ன மதி ரோசம் போனேன்! வெட்கமில்லை?—வாயைத் திறவாதீர் இனி!—

[சாகரிகையிடம் திரும்ப இச் சமயம் வத்சராஜன் மெல்லப் போய்விடுகிறான்.]

இந்த அம்மாள் என்ன சொல்கிறார்கள் கேட்போம்; இந்த அம்மாள் என்கிறேன்! இந்த ஐயா! ஏனையா, தாங்கள்

எந்த ஊர்? என்ன விசேஷம்? ஏ திப்படி வந்தது? இந்த அம்மாள் உம்முடைய மனைவியோ? விவாகமாய் எத்தனை கால மாயது?—அடி சாகரிகா! இவ்வளவு சூது உனக்குத் தெரியுமென்று எனக்கு அப்பொழுதே தெரியாமற் போயிற்றே! என் கண்ணில் மண்ணைப் போடப் பார்த்தாயல்லவா? எல்லாம் இந்த— [திரும்பிப் பார்த்து]

ஆ! எங்கே மஹாராஜா? ஓகோ! ஏமாந்தோமே! போய் விட்டார் எங்கேயோ! பிறகு கேட்டால் ஒன்று மில்லை யென்று சொல்லிவிடுவார். கைப்பிடியா யகப்பட்டவரை விட்டோமே!—சாகரிகா, பிறகு உன்னை விசாரிக்கும் விதத்தில் விசாரிக்கிறேன்! போ சிறைச்சாலைக்குள்! என் கண்ணில் மண்ணைப் போடுகிறதை நானேத்தினம் பார்க்கிறேன்!

[சாகரிகையைச் சிறையி லடைத்துப் பூட்டிவிடுகிறாள்.]

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

பா. அந்த அம்மா அகப்படவில்லை.

வா. அம்மாளாவது! இன்னும் பயித்தியம் விடவில்லையா? ஓடினவன் வசந்தகனையிற்றே! அதிருக்கட்டும் மஹாராஜாவை எதிரில் கண்டரா?

டா. இல்லெ.

பா. மஹாராஜாவைப் பார்க்கவில்லை; அந்த வையித்திய அம்மா மாத்திரம் இப்படி அரண்மனைக்குள்ளாக விரைந்து போனார்கள்.

வா. வேறு எங்கே போகப்போகிறார், நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் மஹாராஜாவை. நீங்கள் போய் எப்படியாவது அந்த வசந்தகனைப் பிடித்துவரவேண்டும், தெரியுமா?

டா. பிடிச்சி வந்தா அந்த அம்மாளை எனக்குக் கண்ணாலம் பண்ணித்தாறைங்களா?

பா. எனக்கு, எனக்கு அம்மணி!

வா. நல்ல மூடர்கள்! அம்மாளல்ல அது—வசந்தகன்!

டா. பரவா இல்லெ அம்மணி! நான் கண்ணலம் பண்ணிக்
றேன்'

வா. உனக் கென்ன பயித்தியமா?

டா. இல்லாப்போனா எனக்கு மந்திரிவேலெ வாணம் அபயணி!

வா. ஆமாம், அது ஒன்றுதான் குறைவு! ஒதுங்குங்கள்!

[போகிறான்]

பா. தம்பி! எல்லாம் உன்னாலே கெட்டுவிட்டுதடா!

டா. அல்லாம் உன்னாலேதான் ஏனெ கெட்டேன்!

பா. போனால் போகிறது, இப்பொழுது என்ன செய்வது நாம்?

டா. அண்ணா, எனக்கு ஒரு நல்ல உத்தி தோணுது, ரெண்டுபே
ரும் காடுதப் பிடிச்சிக்கினு உன்னாலே நாங்கெட்டேன் என்
னாலே நீ கெட்டே யிண்ணு அழலாமா?

பா. அதாவது செய்யலாம்!

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை. காலம்—இரவு.

வந்திராஜனும் வாசுவதத்தையும் வருகிறார்கள்.

பா. வாசுவதத்தை, நான் சொல்வதைக்கேள்.

வா. என்ன கேட்பது? இனிமேலும் கேட்கவேண்டுமோ?
கேட்டு கேட்டு ஏமாந்தது போதாதேதா?

பா. ஐயோ! நீ என்னவோ மதிமோசம்போ யிருக்கிறாய். நானா
வது பெண் வேடம் பூண்பகாவது? நான் இன்றைத்தினம்
காலையானே அங்கேசெசுதிருந்து வந்தேன்.

வா. ஆமாம், போதும் நிறுத்துவர். இசைவிட அக்காட்சி இன்
னும் என்ன வேண்டும்? உம்முடைய முகமேன் இடபடி
இருக்கிறது?

வ. அதுவா? அதைக் கண்டா இவ்வாறு கூறுகிறாய்? நான் அங்கதேசத்தில் என் தாயாதிக்குக் கர்மக் கிரியை செய்ய வேண்டி வந்ததை மறந்தனையோ?

வா. ஆமாம்! அந்தப் போக்கொன் றகப்பட்டதுபோலும், நிறுத்தும். இதோ கண்ணில் மை, சூங்குமப்பொட்டு, செவ்வதரம், புருவச் சாந்து, இவைகளுக்கென்ன சொல்கிறீர்? யாரை மயக்க வந்தீர் இங்கு? உம்முடைய முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பாரும், தெரியவரும் வெட்டவெளிச்சமாய்.

வ. இதோ! கண்ணை, உன் கண்ணும் கண்ணாடியிற் பார்க்கிறேன்!

வா. உம், உம்! இம்மாதிரி கொஞ்சிப் பேசி வஞ்சியரை மயக்க எங்குதான் கற்றீரோ? இவ் வஞ்சகத்தினால்தான் நாங்க ளெல்லாம் ஏமாறுகிறோம். போனது போகட்டும், பிராணநாதா, இனியாவது ஜாக்கிரதையாயிரும். என் உத்தரவின்றியாரையாவது மணந்தீரோ அட்சணம் என்னுயிர் விடுவேன் நான். பிராணநாதா, என்னை மணந்தபொழுது எனக்கு நீர் வாக்களித்ததை யெல்லாம் மறவாதீர்!

வ. வாசவதத்தை, அப்படிச் செய்வேனோ நான்? அதிருக்கட்டும், இத்தனை நாட்களாக ராஜ காரியங்களெல்லாம் சரியாய் நடந்து வருகின்றனவா?

வா. எனக்கென்ன தெரியும்? யெளகந்தராயணரை அழைத்துக் கேளும்.

வ. யார் அங்கே?

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. மஹாராஜா.

வ. மந்திரியை இங் கழைத்துவா. [பாப்ரவ்யன் போகிறான்.] இப்படிப்பட்ட மந்திரி யொருவ னிருப்பதாலல்லவோ நான் மன்னனாயிருந்தும் மனக் கவலை யற்று மகிழ்வுற்றிருக்கிறேன்

டாமரவ்யனை அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

வ. எங்கே மந்திரி? பாப்ரவ்யா, எங்கே மந்திரி?

பா. இதோ.

வா. இவனை யார் அழைத்து வரச் சொன்னது?

பா. மஹாராஜா மந்திரியை அழைத்து வரச் சொன்னாரே.

வ. இந்த மஹாலுபாவர் எப்பொழுது மந்திரி ஆனார்?

பா. தேவியவர்கள் இவனை மந்திரி யாக்கி மூன்று நாட்களாயின.

வ. ஓஹோ! வாசவதத்தை, சரியான மந்திரியை ஏற்படுத்தினாய்!

வசந்தகன் நகைத்துக்கொண்டு வருகிறான்.

வசந்தகா, என்ன இந்நேரம்? என்ன நகைத்துக்கொண்டு வருகிறாய்?

வச. இல்லை, தாங்கள் நகைத்தீரே என்று நானும் நகைத்தேன்.—
தேவி, நமஸ்காரம். சேஷமந்தானே?

வா. ஐயோ பாவம்! வசந்தகா, நீயும் உடன்பட்டா யல்லவா
இச் சூதுக்கு? தெரியு மெல்லா மெனக்கு.

வச. அம்பணி! என்ன சமாசாரம்! நாங்கள் வெளியில் போ
யிருந்த பொழுது ஏதாவது விசேஷ முண்டோ?

வா. ஒன்றுந் தெரியாது, பாவம்!

வ. இதோ ஒரு விசேஷ மிருக்கிறது, வசந்தகா, டாமரவ்யனை
மந்திரியாக ஏற்படுத்தி யிருக்கிறாள் தேவி!

பா ஆமாம்.

வா என்ன பிராணநாதா! என்னை ஏன்மம் செய்கிறீர்! இந்த
மூடனை உமது வேடிக்கையின்பொருட்டு அரண்மனைக்கு
வரச்செய்தேன்.

வச. ஏன்? அம்மணி, டாமரவாயன் என்ன மூடனா? மிகுந்த
புத்திசாலி யாயிற்றே!

யொகந்தராயணன் வருகிறான்.

யொள. ஜெயவிஜயீ பவ!

வ. மந்திரி, உம்மை நான் வரவழைத்தேன் சற்று முன்.
விசேஷ மேதாவது உண்டோ?

யேள. மஹாராஜா! ஜெய சமாசாரமே! விஜய சமாசாரமே!

வ. என்ன? என்ன?

யேள. அரசே, கோசலநாட்டை நோக்கிச் சென்ற விஜயவர்மன் வெற்றி பெற்று மீண்டான்.

வ. மந்திரி, சந்தோஷம், வெற்றி பெற்று வரும் விஜயவர்மனுக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்வாய். நம்முடைய பட்டணமெங்கும் வெற்றி விழா கொண்டாடும்படி பறையறைவிப்பாய்.—பாப்ரவ்யா நீ போய்—

பா. இதோ அப்படியே! [வெளியே ஓடுகிறான்.]

வ. எங்கே ஓடுகிறான் நான் கட்டளை யிடுமுன்?

பாப்ரவ்யன் திரும்பி வருகிறான்.

பா. மஹாராஜா, எனக்குப் பயமா யிருக்கிறது! வாயிலில் யாரோ ஒருவன்! பயமா யிருக்கிறது!

டா. நானு போயி பாத்து வர்ரேன் மஹாராஜா!—

[ஓடிப்போய் திரும்பி வந்து.]

ஆமாம்!—ஆமாம்!—

வ. யாரது?

[ஓர் சேவகன் வந்து மந்திரியிடம் ஏதோ சொல்கிறான்.]

வச. அம்மணி, நமது டமாரவாயர் மந்திரியா யிருப்பதுடன் சேனாதிபதியாய் மிருந்தால் நலமா யிருக்கும். இவருடைய வீரத்திற்கு—

யேள. அரசே, உஜ்ஜயினி விருந்து யாரோ ஒரு இந்திரஜாலிகன் வந்திருக்கிறான், ராஜ சமூகத்தில் தன் திறத்தைக்காட்டக் காத்து நிற்கிறான்.

வா. உஜ்ஜயினி விருந்தா? ஆனால் பார்ப்போம்; வரச்சொல்லும், பிராணநாதா.

வ. அப்படியே,—வரச்சொல்லும்.

[மந்திரி ஒரு சேவகனை அனுப்புகிறான்.]

சுமரசிந்தி வருகிறான்.

சு. ராஜாதிராஜனை!—ராஜமகிஷி! நமஸ்காரம். நான் ஒரு இந்திரஜாலிகன், வானத்தில் வராயையும், வையகத்தில் வானத்தையும், நெருப்பில் நீரையும், நீரில் நெருப்பையும், அல்லில் பகலையும், பகலில் இரவையும், காட்ட வல்லேன்! இவையன்றி, உமக்கு யார் யாரைப் பார்க்க விருப்பமோ அவர்களை யெல்லாம் வரவழைத்துக் காட்டுவேன்.

வ. எதோ பார்ப்போம், உன் திறத்தைக் காண்பி.

சு. [கரத்திலுள்ள லீலையைச் சுழற்றி] இதோ பாருங்கள்! வானத்தில் மும்மூர்த்திகளும் தோன்றுகின்றனர்! இந்திரன் தோன்றுகிறான்! சந்திரன் தோன்றுகிறான்! முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் தோன்றுகிறார்கள்! பாருங்கள்! பாருங்கள்!

எல்லோரும். என்ன ஆச்சரியம்!

[வெளியில் ஜெய பேரிகை முழங்குகிறது.]

யௌ. அரசே, விஜயவர்மன் வருகிறான்போ லிருக்கிறது தம்மைக் காண!

வ. ஆனால் உடனே தக்க மரியாதையுடன் அழைத்துவா.—
[மந்திரி போகிறான்.]

போதும் நிறுத்து, இந்திரஜாலிகா, உன் திறத்தை மெச்சினேம்! பிறகு இன்னொரு சமயம் மற்றவைகளை யெல்லாம் பார்த்து மகிழ்கிறோம், இப்பொழுது விடை பெற்றுக்கொள்.

சு. உத்தரவுபடி; மஹாராஜா. இன்னும் சற்று நேரத்தில் இதனிலும் மஹத்தான அற்புதம் காண்பீர்.

[விடைபெற்றுச் செல்கிறான்.]

யௌகந்தராயணன் படைவீரர் புடைகுழ விஜயவர்மனை

அழைத்து வருகிறான். வசுபூதியும் வருகிறான்.

வ. விஜயவர்மா! மெச்சினேன் உன் திறம்!

வசு ஆ! யௌகந்தராயணரே! வாசவத்தா தேவி உயிரோ டிருக்கிறார்களே! இறந்ததாகச் சொல்லி யனுப்பினீரே?—

- யேள. அப்புறம் எல்லாம் விளங்கச் சொல்கிறேன். இப்பொழுது மஹாராஜாவையும் தேவியையும் போய்க் காணும்.—அரசே, தம்மைப் பார்க்க சிங்களத் தீபத்து மந்திரி வந்திருக்கிறார்.
- வ. ஆ! வாரீர், வசபூதி, உட்காரும். சிங்களத்தில் எல்லாம் சேஷமந்தானே?
- வச. ஆம், மஹாராஜா.—முதலில், நான் கூறுமுன், தங்கள் சமூகத்திலிருக்கும் இந்த ரத்னஹாரம் ஏது என்று அடியேனுக்குக் கூறவேண்டும்
- வ. வசபூதி! இதை யேன் கேட்கிறீர்?
- வச. மன்னிக்கவும்!—ஏதோ விசேஷம் நடந்திருக்கிறது! இன்ன தென் றறிகிலேன்! சொல்லவோ என் நா எழ வில்லை.
- வ. ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம், சொல்லும்.
- வச. கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னர் இங்கிருந்து வந்த ராயபாரி எம் மரசரிடம் வாசவதத்தா தேவி தீயிற் பட்டு மாய்ந்ததாகக் கூறி, எம் தாசருடைய புதல்வியாகிய ரத்னாவரியை உமக்கு மணம் புரியக் கேட்க, அதற் கவர் உடன்பட்ட வராய் இதே மாதிரியான ஒரு சிறந்த ரத்னஹாரத்தைத் தன் புதல்விக்குக் கொடுத்து, தக்க பரிஜனங்களுடன் என்னை யும் துணையாகச் சேர்த்து கடலின்மீது மரக்கல மொன்றில் அனுப்ப, கரையோரம் சேருங்கால் அது பெருங் காற்று மழையி லகப்பட்டுடைய, நான்மாத்திரம் மரத்துண் டொன் றைப்பற்றிக் கரையேறி, ராஜகுமாரியின் கதி என்ன வாய தோ என்று விசாரித்துக்கொண்டே இவ்விடம் வந்தேன்.
- வா. ஒஹோ! பிராணநாதா,—
- வ. என்ன? வாசவதத்தை?—ஆ! அதென்ன கூச்சல்? [உள்ளிருந்து கூக்குரல் “அரண்மனை யெங்கும் தீப்பற்றி யெரிகிறது! காப்பாற்றிக்கொள்ளுங்கள்! காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்றுண்டாகிறது]
- வா. ஆ! பிராணநாதா!
- வ. கண்ணே! பயப்படாதே! நாவிருக்கிறேன்.

வா. ஆ! பிராணநாதா! எனக்காக நான் பயப்படவில்லை! அந்தப் பேதை சாகரிகை சிறையி லடைப்பட்டிருக்கிறாள்! காப்பாற்றும்! காப்பாற்றும்! சாகரிகைதான் என் தங்கையாகிய ரத்னாவளி! சந்தேகமில்லை! சந்தேகமில்லை!

[சிறையின் சாவியை அரசனிடம் கொடுத்து விரைந்து போம்!

வசு. ஆ! [ஒன்றுத் தோன்றது திகைத்து நிற்கிறான்.]

[வத்சராஜன் விரைந்தோடுகிறான்.]

எல்லோரும். அரசே! ஜாக்கிரதை! ஜாக்கிரதை!

காட்சி முடிக்கிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை. காலம்—இரவு.

ரத்னாவளி கட்டப்பட்டு விழுந்து கிடக்கிறாள்.

ர. ஐயோ! இவ்விதி யனுபவித்தற்கோ இரண்டு முறை இறக்க விருந்தும் உயிர் பிழைத்தேன்! உடுக்கடலில் மரக்கல முடைந்தபொழுதே நான் யடிந்திருக்க லாகாதா? அல்லது அன்றைத்தினமாவது சுருக்கிட்டு இறந்திருக்க லாகாதா? [உள்ளிருந்து கூக்குரல் "அரண்மனை யெங்கும் தீப்பற்றி யெரிகிறது! காப்பாற்றிக்கொள்ளுங்கள்! காப்பாற்றிக்கொள்ளுங்கள்" என்றுண்டாகிறது.]

ஆ! என்ன சப்தம்? என்ன ஒலி? அரண்மனை தீப்பற்றி யதோ? ஐயோ! நான் என் செய்வேன்! பிராணநாதா! பிராணநாதா! நான் இப்படியும் இறக்கவேண்டுமோ? பிராணநாதா! பிராணநாதா! எங்கிருக்கிறீர்! எங்கிருக்கிறீர்? காப்பாற்றும்! காப்பாற்றும்!

வத்சராஜன் விரைந்து வருகிறான்.

வ. இதோ வந்தேன்! இதோ வந்தேன்! கண்ணே!

ர. ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

[ரத்னாவளியைக் கட்டினின்றும் விடுவிக்கிறான்.]

வ. ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! ஒன்றையும் காணாமே!

- ர. ஆ! பிராணநாதா! எங்கே மறைந்தது? சற்று முன்பாக தீ நான்கு புறம் சூழ்ந்து நின்றதே! என்ன விந்தை!
- வ. ஒ! இது இந்திர ஜாலக்காரன் விந்தைபாயிருக்கவேண்டும்.
- ர. என்ன ஆசசரியம்! பிராணநாதா, சற்று முன்பாக நான் இறக்கப் போகிறேன் என்று எண்ணி உம்மைக் காணு திறக்கிறேமே என்று வருந்தினேன்!—அம்மட்டும் சமயத் தில் வந்தீரே! இந்திரஜால மாயினுமாகுக, ஏதாயினு மாகுக, என்னை வந்து காணும்படி உம்மைச் செய்ததே! நீர் கொஞ்ச காலம் கழித்து வந்திருப்பிராயின் நான் இறந்தே யிருப்பேன்! தேவியவர்கள் நேற்று போகும்போ முது என்னைக் கபிற்றால் கட்டி விட்டுப் போனார்கள்? தெரியுமா?
- வ. இதற்கே இவ்வளவு வருத்தப்பட்டால், நீ என்றும் நீக்கக் கூடாத பாசத்தால் உன்னைக் கட்டப்போகிறேனே சீக்கிரம், அதை உன்னை செய்யப் போகிறாய்?
- ர. என், பிராணநாதா? நான் என்ன தப்பு செய்தேன்?
- வ. ரொலகிறேன் கேள்! ஒரு அற்பப் பிராணையை வருத்தினாலே இவ்வாறு பெரும் தண்டனை விதிக்கவேண்டும். மஹாரா ஜாவாகிப என்னையே நீ இவ்வாறு வருத்தியற்கு உனக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்க வேண்டாமா?
- ர. போம், பிராணநாதா! [நகைக்கிறான்]
- வ. ஆஹா! இதற்குள் நகைத்துவிடாதே! உனக்குச் சக்க ளத்தி அரண்மனையில் ஒருத்தி வந்திருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்த பிறகு நகைக்கலாம்.—வா போவோம்.
- ர. அது யார், பிராணநாதா?
- வ. நேரில் வந்து பார் நீயே.
- ர. நான் மாட்டேன்! யார் சொல்லும் முன்பு.
- வ. சொன்னால் அவள் என்னை மணம்புரிய உத்திரவு கொடுக்கிறாள்?
- ர. உம்! ஏனோ? பார்க்கலாம்!

- வ. சரி, இதற்குள் அவ்வளவு பொருமையானால் நான் சொல்ல வில்லை.
- ர. இதென்ன பிராணநாதா! அதெல்லாம் உதவாது, சொல்லும். இல்லாவிடின் இந்த சிறைச்சாலையிலேயே என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறேன்! என்னை யேன் காப்பாற்றினீர்?—
- வ. சொல்கிறேன் கோபியாதே!—
- ர. அதெல்லாம் உதவாது. முதலில் அந்தப் பெண்ணை மணம் புரிவதில்லை யென்று பிரமாணம் செய்யும்.
- வ. வேண்டாம்; வேண்டாம்! பிறகு நீயே வருத்தப்படுவாய்! நீயே அப்பெண்ணை மணம் புரியும்படி கொஞ்சப் போகிறாய்! இப்பொழுதே சொன்னேன்!
- ர. ஒருகாலுமில்லை! என்னுயிர் போனாலும் உடன் படேன்!
- வ. வாஸ்தவம் தானே?
- ர. வாஸ்தவம் தான்.
- வ. அந்தப் பெண் சிங்கள தேசத்து மன்னன் விக்கிரமபாஹுவின் குமாரத்தி, ரத்னாவளி—
- ர. பிராணநாதா! எல்லாம் அறிந்துவிட்டீரோ?
- வ. அறிந்தும் பயனென்ன! நீதான் சொல்லிவிட்டாயே நான் அப் பெண்ணை மணக்கலாகாதென்று!
- ர. உம்! இல்லை! இல்லை! மணம்புரியும்! மணம்புரியும்!
- வ. உம்! அப்பொழுதே சொன்னேனே கேட்டனையா?
- ர. இதுருக்கட்டும், தேவிக்கும் தெரியுமோ?
- வ. தேவிதான் இங்கென்னை அனுப்பினால் உன்னைக் காப்பாற்ற, வா போவோம் சிக்கிரம். [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

ஐந்தாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனை அந்தப் புறம். காலம்—இரவு.

வாசுவதத்தை ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க யௌகந்தராயணன், வசுபூதி,
வசந்தகன், பாப்ரவ்யன், டாமரவ்யன், விஜயவரீமன்,
முசலானோர் நின்றுகொண்டிருக்கின்றனர்.

வா. மந்திரி, சாகரிகைதான் ரத்னாவளி யென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை! எனக்கு முன்பே சந்தேகமாயிருந்தது! ஆயினும் இத்தனை காலம் உண்மை யறியாது என் சொந்த தங்கை பைக் கஷ்டத்திற் படுத்தினேனென்று வருத்தமாயிருக்கிறது.

யௌ. தேவி, நடந்துவிட்ட காரியத்தைக் குறித்துத் தாம் கவலைப் பட வேண்டியதில்லை. எல்லாம் தெய்வ கடாட்சம்.

ரத்னாவளியை அழைத்துக்கொண்டு வந்தீராஜன் வருகிறான்.

வ. வாசுவதத்தை, இதோ கொண்டுவந்தேன் சாகரிகையை உன் உத்திரவிற்படி. என்ன ஆச்சரியம்! அந்த இந்திர ஜாலக்காரன் சாஹசமே இவ் வரண்மனை யெங்கும் தீப்பற் றியதுபோல் தோன்றியது!

வா. ஆமாம், அது உமக்கனுகூலமாகத்தான் வாய்த்தாற்போலி ருக்கிறது!

வசு. சந்தேக மில்லை,—அம்மா, ரத்னாவளி! தெய்வகடாட்சத் தால் தம்மை உயிருடன் காணப்பெற்றேனே!

வா. சாகரிகா—ரத்னாவளி—வா, ஏன் அஞ்சி நிற்கிறாய்? வா என்னிடம்! இத்தனை நாளாக உன்னை என் சொந்த தங்கை யென் றறியாமற்போனேன்! என்னை மன்னிப்பாய்.— கண்ணே, ஏன் உண்மையை என்னிடம் அப்பொழுதே சொல்லவில்லை?

ர. அம்மா, எனக்கு ஏதோ—பயமா யிருந்தது.

வா. பயமென்ன? போனது போகட்டும் அவைகளை யெல்லாம் மறந்துவிடு.

ர. அப்படியே, அம்மா.

வா. ரத்னாவளி, இனி என்னை அம்மா என்றேன் அழைக்கிறாய், அக்காள் என்றழை

வச. உம்! சம்மாவாக அக்கா என்றழைத்துவிடுவ தெப்படி? அதற்கு நடக்கவேண்டியது நடந்தாற்றானே கூப்பிடலாம்!

வா. அதற்காகத்தானே இத்தனை நாளாகக் கஷ்டப்பட்டாய் நீ?

வச. கஷ்ட மொன்று மில்லை அம்மணி. கனவுகாண்கிறது ஒரு கஷ்டமா?

வா. அக் கனவை கைவிடாதே நீ.

வச. கனவு நினைவாகிறவறையில் விடுவேனா நான்?

வா. சாகரிகா, மஹாராஜாவை மணம் புரிகிறாயா? ஓ! அப்படி கேட்க லாகாது!—ஐயா! இந்த வ்பித்திப் பெண்ணை விவாகஞ் செய்து கொள்கிறீரா?

[ரத்னாவளியை அரசனிடம் ஒப்புவித்து]

மஹாராஜா, ஏன் தலை குனிந்துகொள்கிறீர்? மணப்பூர்வமாக தானமாகக் கொடுத்தால் பெற்றுக்கொள்ள என்ன தடை? பெற்றுக்கொள்ளும்.—ஆர்யரே, அன்னை பிதாவை விட்டுப் பிரிந்து வந்திருக்கும் இவ் வறியாப்பேதை மன வருத்தமொன்றும் உணராதபடி ஆதரியும்!

வ. உன் உத்தரவுபடி.

வச. கனவு நினைவாயது!—மஹாராஜா, எனக் கொன்று மில்லையா?

வா. எங்கே உன் சசங்கதை?

வச. அவனைத்தான் தேடுகிறேன்; சசங்கதையைக் காணோமே.

பா. நான் இருக்கிறேனே.

வச. புத்திசாலி!

வா. பிராணநாதா, என்னையும் மறவாதீர்?

வ. வாசவதத்தை! என்ன அப்படி கூறுகிறார்! உன்னை மறப்பேனோ?

வச. மஹாராஜாவுக்கு ஒன்றுக்கு இரண்டாயது!—எனையா பப்ரவாயரே! நான் என்ன செய்வது?

- பா. என் தம்பி டாமரவயன் இருக்கிறான்.
- வச உம்!—அவன் தம்பி இன்னும் யாரு மில்லையா ?
- பா. இருக்கிறார்களே, நாலு பெயர்—
- வச. அதுயார் அது ?
- பா. லாமர்— [எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்.]
- டா. எல்லாஞ் சிரிக்கராங்களே! சரியா சொல்லு அண்ணாதே !
மாமர்!— [எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்.]
- வ. போதும் நிறுத்துங்கள் !
- யேள. மஹாராஜா, இன்றே என் கோரிக்கை முற்றியது ! இத்தனை
காலமாக தாம் அறியாது எப்படியாவது இலங்கை மன்னன்
புதல்வியைத் தாம் மணக்க வேண்டுமென்று முயன்றுவந்த
தற்காக மன்னிக்க வேண்டும் !
- வச. என் நெண்ணமும் நிறைவேறியது !
- வச. என் கனவும் நிறைவேறியது !
- வா. ரத்னாவளி எண்ணமும் நிறைவேறியது !
- பா. எனக்கு நாலு பெயரும் வந்து விட்டது !
- டா. எனக்குங்கூட !
- ர. [ஒரு புறம் வச்சராஜனிடம்] பிராணநாதா, என்னெண்ணமும்
நிறைவேறியது !
- வ. [ஒரு புறம் ரத்னாவளியிடம்] என தெண்ணமும் கைகூடியது.

காட்சி முடிக்கிறது.

—o-o-o-o—

நாடகம் முற்றியது.